

Giới thiệu Sắc Trời Nhuộm Tối

Truyện Sắc Trời Nhuộm Tối, câu chuyện kể về hai người tìm được sự đồng cảm trong những góc ngách khó hiểu nhất của tâm hồn. Một người thích cô độc, một người chán ghét người khác.

Bắt đầu cho dòng hồi ức của Đình Đình về một tuổi thanh xuân điên cuồng và phóng túng. Yêu điên cuồng, ghen tị, cắn rứt và đau đớn, hai con người trẻ tuổi đó đã bị thu hút, đã cuốn lấy nhau, đã giằng vò nhau như thế nào ngay từ lần gặp mặt đầu tiên.

Cuộc sống cứ thế trôi qua, có thần nhiên chấp nhận, có đau đớn từ bỏ, cũng có những nông nổi tùy hứng. Khi hai sinh mệnh gắn bó cùng một chỗ, dù rốt cuộc chúng vẫn là hai chữ không phải một.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Trời Nhuộm Tối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Đó là chuyện khi nào nhỉ?

—— Lời tựa.

Mấy năm gần đây, tôi gần như không muốn gặp lại anh.

Cơ thể hao gầy của anh, ánh mắt hao gầy, cùng nét cười hao gầy. Làn da anh hiện lên những đường vân thật mờ dưới ánh mặt trời đầu thu, ngón tay anh cầm thuốc trong đêm tối tịch mịch. Những điều này đều đã từng xuất hiện trong những xó xỉnh lơ đãng của cuộc sống, nhưng, chỉ độc giọng nói, giọng nói ngỡ đã khắc sâu dường như lại tan biến trong trí nhớ, chưa bao giờ vang lên. Vì thế, tôi tưởng mình có thể rời bỏ tất cả những thứ này, càng ngày càng xa, cho đến khi chúng biến mất hẳn.

Đã ba năm không nhìn thấy anh, tôi hai sáu tuổi, sống một mình ở Hạ Môn, ổn định kiếm tiền tích trữ, vẫn viết kịch bản không chừng mực.

Cuộc sống thông dong, ấm áp ở Hạ Môn rất thích hợp với tôi. Có đôi khi tôi lên tầng trên cùng của Pizza Hut bên bờ biển để ăn Black Forest, có đôi khi đứng bồi hồi ở một góc đường trên đảo Cổ Lãng mang phong cách phương Tây, có đôi khi đi đi lại lại trên bờ cát ngoại thành Hạ Môn, có đôi khi, chỉ là có đôi khi bất chợt, tôi đau xót lên lặn xuống đáy biển, đáy biển tĩnh lặng.

Có lẽ, tôi có thể học được sự thông minh của anh, sự tốt đẹp của anh, nhưng vĩnh viễn không học nổi sự hờ hững của anh. Một buổi chạng vạng mùa thu, tôi bước vào một hàng sách trong ngõ nhỏ ở Đài Loan, bắt gặp ‘Người tình’ của Duras, quyển sách rất dày, bìa ngoài đen trắng, giá phải hơn một trăm tệ. Nó đang đứng cô độc ở trên giá, kêu gọi tôi đọc lên câu kia, ‘tôi yêu khuôn mặt em khi còn là thiếu nữ, nhưng càng yêu khuôn mặt đã bị tàn phá của em’.

Đọc thầm một lần, thấp giọng đọc một lần, bỗng nhiên điên cuồng bỏ chạy.

Từ hồi rồi đi tôi đã không dùng điện thoại, chạy thật lâu, lau mồ hôi nhìn ngã tư đường hiện lên trước mắt, cuối cùng thờ dốc tìm trạm điện thoại công cộng.

Ba năm có thể quên rất nhiều chuyện nhỏ, kể cả số điện thoại. Sau bảy tám lần, giọng nói của anh mới vang lên, giọng nói trầm ấm khiến tôi quên cả thờ dốc, hoàn toàn không nói nên lời.

Nếu không phải anh nghi hoặc gọi tên của tôi, tôi nghĩ có lẽ mình đã cúp máy, chờ ba năm nữa, nhìn thấy một quyển của Duras, sau đó lại chạy như điên.

“Em nhớ anh rồi.” Tôi cười.

Anh yên lặng hồi lâu, rồi đột nhiên mắng tôi: “Em chết ở đâu vậy? Chạy về đây ngay!”

“Về đâu cơ?”

“... Đến nơi chúng ta ước hẹn đi, anh ở Cửu Giang.”

“À, mai em sẽ đến.” Tôi đặt ống nghe, mặc cho tóc dài dính vào hai bên má, thầm nghĩ thế này chẳng phải không có tự trọng ư? Mà sao tôi lại không có tự trọng chứ, tôi rất tốt mà, nhưng vì cơ gì luôn trở nên nhỏ bé như vậy trước mặt anh?

Bước thong thả chậm rãi trên đường về, cuối cùng thả hồn theo những tưởng tượng của chính mình. Mỗi ngày anh sống ở Hạ Môn, mỗi một bước, mỗi lần quay đầu, khi anh uống rượu ở ven đường, lớn tiếng chào hỏi bạn bè, cười rộ lên ha ha, anh viết văn, sau đó không viết được liền đến hàng tạp hóa mua thuốc lá, không mua được sẽ ngồi xôm ở bên đường, khi đó, anh có thật tình thật lòng nhớ tới tôi không? Có lẽ nếu nghĩ tới cùng sẽ cảm thấy là

không. Trước kia tôi chưa từng tưởng tượng về anh, chỉ cố gắng chạm khắc những dấu vết cuộc sống của mình ở Hạ Môn, tôi muốn nó trở thành của tôi, liều mạng xóa đi những vết nhăn mờ và lưu luyến của chính mình, nhưng, tôi thất bại...

~*~

Cửu Giang lạnh hơn, tôi đứng trong sân bay, đôi chân trần dưới lớp váy ngắn hơi run rẩy. Cầm lên đi động mới mua, nhắn tin cho anh, những lời lẽ xa lạ kia dù có gọi lên chuyện cũ cũng không còn mang theo hồi ức quá nặng nề nữa.

Chờ chưa đến mười phút, đột nhiên tôi bị một người ôm lấy từ phía sau. Ôm áp rất ngọt ngào, áo da khiến nó không ấm áp, nhưng, vẫn dịu dàng. Tôi càng run rẩy dữ dội, rồi dần dần bình tĩnh, giẫy dụa quay người sang bên định ôm trả, nhưng lại bị anh xoa rối tóc dài.

“Trần Nhiễm!” Tôi trừng mắt nhìn, thốt gọi cái tên mà bản thân đã tìm mọi cách để quên đi, hóa ra dễ nghe như thế.

Anh cười, khiến tôi nhìn đến thất thần. Vẫn là ánh mắt hao gầy, sống mũi cao thẳng, bờ môi mỏng nhạt, cười lộ lên tuyệt đối không giống thư sinh trí thức, tóc ngắn vẫn rối như trước. Gương mặt anh hai bảy tuổi không có nhiều thay đổi, nhưng khuyết thiếu một thứ gì đó, thoát nhìn so với trước kia như hai người khác biệt. Thứ gì đó, gọi là sinh mệnh.

“Anh bị bệnh à?” Tôi sờ sờ mặt anh.

“Em nói bệnh gì chứ?” Trần Nhiễm nhìn lại mình từ trên xuống dưới.

Có vẻ ngoại trừ ánh mắt, chỗ nào cũng không khỏe mạnh, tôi tức giận quay người: “Chỉ là thắc mắc sao anh còn chưa bệnh chết.”

Cứ thế, tựa như chưa từng rời anh mà đi, tựa như chúng tôi từ đầu đến cuối vẫn luôn ở bên nhau.

Sắc trời hơi âm u, tôi để hành lý ở khách sạn, mặc một chiếc áo choàng dày, theo anh như đôi vợ chồng già tản bộ ra ngoài tìm chỗ ăn. Dọc đường đi không biết phải nói gì, trầm lặng bình thản, ai cũng có tâm sự. Cơm không phải rất ngon, hai chúng tôi mỗi người uống nửa chai bia, tán gẫu về những cuốn tiểu thuyết mới đọc gần đây, sau đó càng nói càng hăng say, giống như hai sinh viên khoác vai dựa lưng không thể kiềm chế được. Trông anh có vẻ say, kéo tôi bước lao đảo du dương trên đường lớn, sau nửa đêm đến lưu manh cũng phải về nhà. Vào lúc sao trời sáng nhất, anh đứng giữa đường rống lên vài câu hát dân gian, sau đó vẫy tay về phía tôi: “Hi, girl, marry?”

Tôi ngây ngẩn nhìn anh, nghĩ rằng chẳng lẽ say thật rồi? Anh chu miệng, buông thõng tay, ánh mắt nhìn tôi như một đứa trẻ, đèn đường rọi bóng lưng.

“Nếu không thì em còn đến đây làm gì chứ?” Tôi mỉm cười quan sát anh.

Trần Nhiễm loáng một cái đã đến bên giữ chặt tôi: “Váy đi.”

Đi đến cục dân chính, đợi suốt đêm, rồi tôi bị đánh thức vào lúc đang dựa trên vai anh ngủ mơ màng, chúng tôi làm giấy chứng.

Tôi kết hôn.

“Đây, cho em một nửa.” Anh đang đưa một nửa tờ giấy chứng nhận kết hôn màu đỏ bị xé rách trước mắt tôi.

Đầu óc tôi hỗn loạn: “Có phải anh bị bệnh không?!”

“Đùa em thôi, đó là tờ khác, vừa lấy ở trong phòng.” Anh vui vẻ, xoa xoa gương mặt xanh mét của tôi. Mắt tôi chớp chớp vài cái, cho đến khi bị ánh bạc thu hút: “Vợ à, nhận kết hôn.”

Tôi yên lặng nhìn anh luôn nhắm vào ngón tay mình, rất đẹp, còn có cả kim cương nữa.

“Có phải anh bị bệnh không?” Tôi lặp lại lời vừa nãy, rồi lần đầu tiên sau ba năm, tôi ôm anh.

Tất cả mọi chuyện đều trở nên tồi tệ.

—— Lời tựa.

[Phần 1]

Thói quen duy nhất được duy trì từ nhỏ đến lớn của tôi là đi du lịch một mình, đến một nơi xa lạ, tìm kiếm thứ gì đó mơ hồ. Con người thường có chấp với những ảo ảnh xa vời nhất, nhưng thật may mắn, cuối cùng tôi lại biết thứ mơ hồ đó là gì.

Tựa như năm mười sáu tuổi, tôi một mình lên xe lửa đến Cửu Giang, lượn lờ dạo bước quanh phố lớn ngõ nhỏ, cảm nhận sự nóng bức và ẩm ướt của phía Nam. Sau đó tất nhiên là leo Lư Sơn, mây mù lượn lờ, cây xanh bóng mát, tuy đường đi mệt mỏi hơn nhiều, nhưng sự mệt mỏi vẫn lấn xuống theo từng giọt mồ hôi nhỏ nhỏ. Kỳ thực, trong trí nhớ của tôi, nơi này rất đẹp, cho dù chỉ nói đến phong cảnh mà thôi – bởi giá mà không có nhiều người đến thế. Tôi không chỉ giả thiết một lần, nếu mùa hè năm đó tôi không đi Lư Sơn, nếu buổi chiều hôm đó trời không mưa, nếu mưa rơi mà tôi vẫn coi như không có việc gì mà đi tiếp, nếu tôi vẫn bước về phía trước không ngừng đầu... có phải mọi chuyện sẽ khác không?

Không hiểu con mưa bị gió thổi lay động khắp nơi thì tránh làm gì, trên đường chỉ còn lác đác vài người. Tôi chậm rãi thành thạo bước đi trên con đường

đẹp nhất Lư Sơn, nhắm mắt lại giữa khung cảnh hoa tươi ngập tràn, mùi hương thơm ngát trong không khí cùng xúc cảm những giọt mưa mát rượi khiến tôi vô thức ngẩng đầu lên, mỉm cười với bầu trời trong tưởng tượng. Nháy mắt đó thật yên lặng, thế giới của tôi không tồn tại bất cứ thứ gì.

Sau đó, mở mắt ra, mới biết được thế giới của tôi có thêm một thứ.

Trần Nhiễm

Giật mình, tôi nhìn thấy ánh mắt hao gầy của anh, trên lông mi còn đọng lại một viên ngọc nước trong suốt, cặp môi mỏng manh theo nụ cười không quá ấm áp, hơi cúi người nhìn tôi. Sau khi chân chừ, tôi liền hoảng sợ, lùi về phía sau nửa bước, lúc đó mới nhìn rõ thì ra là một thanh niên mặc bộ đồ thể thao màu đen, tai nghe đang đeo theo người, có vành tai rất đẹp, được xuyên qua bởi một chiếc khuyên tròn màu bạc.

“Làm gì thế?” Tôi đội mũ áo lên, đề phòng hỏi.

“Thật thú vị.” Anh cười rộ lên, nụ cười có phần hư hỏng, có phần nghịch ngợm, còn lộ ra vẻ thông minh. Có lẽ chính nụ cười này đã khiến tôi nhớ kỹ anh, từ nay về sau, Trần Nhiễm không giống như những người khác.

Ngón tay thon dài của anh vươn lại gần, vuốt lấy vạt tóc hơi dài bên phải của tôi, rồi buông ra, tựa như một người đã quen biết lâu năm, không chút nào xa lạ. Khi đó tôi ngỡ là do mình thật đặc biệt, sau đó mới phát hiện, chẳng qua chỉ vì bản thân anh mà thôi, một con người tùy tính mà lại xuất sắc. Cho nên, mỗi khi tôi bắt đầu nhớ đến anh, liền cắt tóc giống như hồi mười sáu tuổi, chưa đến bả vai, hai bên mái dài như muốn ôm trọn lấy khuôn mặt, gió thổi qua liền tản mát, rồi sau đó dù có ý hay vô ý, thường xuyên sờ vào vạt tóc bên phải.

Khi ấy Trần Nhiễm đưa ra một câu trả lời tôi không thể ngờ được, anh rút máy ảnh ra, tách, chụp luôn gương mặt đang giật mình của tôi.

Vài năm sau anh nói cho tôi biết, khi gặp tôi, anh đang nghe ‘Ride on’ của Neutral.

Ride on, see you.

I could never go with you no matter how I wanted to.

~*~

Sau khi anh xuất hiện, Lư Sơn trở thành một nơi không hề thông thường. Anh hiểu biết rất rộng, lúc nào cũng có thể giới thiệu cho tôi nhiều điều thú vị mà tôi không biết, bao gồm cả thứ sau đó tôi coi là sinh mệnh, Duras. Trần Nhiễm cũng là người Bắc Kinh, khẩu âm quen thuộc khiến tôi cảm thấy thân thiết, cứ theo chàng trai vóc dáng cao ráo này đi hết đường núi, rồi cùng xem phim ‘Tình yêu Lư Sơn’, không ngừng thảo luận về bộ phim điện ảnh lỗi thời ấy. Trần Nhiễm nói, chín phần là cảnh diễn hôn đầu tiên trên màn ảnh Trung Quốc trong phim đã phục hồi được thế giới tinh thần cho một thế hệ thanh niên lạc lõng, nói cho chúng ta biết, một thời đại tốt đẹp đang đến.

“Lần đầu tiên anh uống bảy chai, uống xong cảm thấy có khi anh cũng uống được bia rượu đó chứ. Em thử xem, thật ra ai cũng biết uống, người uống nhiều là loại người không cần tìm lý do để chèn chèn, chắc chắn em thuộc loại người uống được nhiều.” Anh ngồi trên bàn trong quán nhỏ thông thả tự đắc, vươn tay qua chảo nướng rót cho tôi một chén bia, bọt bia màu trắng chảy xuống dưới, nhanh chóng bị bàn gỗ sẫm đã say sưa thấm hút hết.

Hương vị của bia là đắng, là lạnh. Với bia mà nói, lạnh cũng là một loại hương vị, tựa như đối với tôi, Trần Nhiễm chính là một thế giới.

Ăn nhậu lúc nửa đêm cùng một thanh niên mới quen biết, còn uống ngụm bia đầu tiên trong đời, sao tôi lại cảm thấy tự nhiên như vậy? Anh không nói đến Bắc Kinh, không nhắc đến Cửu Giang, càng không đá động chuyện thời tiết, nhưng lại nói rất nhiều, nói về âm nhạc, vài câu tiếng Anh tôi không hiểu, nói đến nhà văn, tên toàn dài hơn bốn chữ, tôi cũng không hiểu. Nhưng anh cứ sáng lạn, cứ tốt đẹp như vậy, không cao ngạo chút nào, lúc ấy tôi chỉ biết, loại cảm giác này là một yếu tố của con người, mang tên ‘trí tuệ’. Trí tuệ chân chính sẽ không khiến người ta phản cảm ghen tị. Rồi sau đó tôi hiểu được, còn có một yếu tố nữa, lý tưởng.

“Em có biết, bên ngoài bầu trời là gì không?”

Ngồi cùng Trần Nhiễm trên một thềm đá ở ngõ nhỏ, đêm đã khuya, tôi uống mấy chén, ngấm mem say. Cặp mắt anh sáng ngời, ngửa đầu nhìn ánh sao mờ mịt hồi lâu, quay sang hỏi tôi.

Ngoài bầu trời? Ý anh là vũ trụ, những tinh cầu khác ư? Hay còn gì nữa?

“Anh muốn hiểu biết về bầu trời.” Anh không đợi tôi trả lời, lại ngẩng đầu lên, tựa vào vách tường, động tác vừa biếng nhác lại vừa duyên dáng.

Ở cùng một chỗ với anh, hình như tôi nói rất ít. Tôi không phải là người có khả năng nói chuyện với anh, thiếu tri thức, thiếu nhận thức, thiếu học thức.

“Anh hát cho em nghe đi.” Tôi thở dài, ôm lấy đầu gối hơi lạnh.

Yên lặng một lúc, Trần Nhiễm thật sự cất tiếng hát. Đó là lần đầu tiên tôi nghe Trần Nhiễm hát, nghe giọng ca của anh. Trong trẻo, lưu loát, dịu dàng, những ca từ tiếng Anh vụn vặt giữa đêm khuya bỗng sáng ngời, chiếu sáng tôi, chiếu sáng đường đời rất dài.

Hát xong, tôi vỗ tay, anh cười nói cảm ơn, tôi nói tôi nghe không hiểu, anh ngẩn người. Tôi hỏi tiếp có phải mình tầm thường quá hay không, Trần Nhiễm trầm tư một hồi, dáng điệu ngông nghênh cất tiếng: “Ngôi sao nhỏ lấp lánh lấp lánh...”

Ngôi sao nhỏ lấp lánh lấp lánh, khắp trời là những ngôi sao nhỏ, treo ở trên trời tỏa ánh sáng, tựa như cặp mắt nhỏ chớp chớp. Ngôi sao nhỏ lấp lánh lấp lánh, khắp trời là những ngôi sao nhỏ, đôi khi ông mặt trời xuống núi, mặt đất phủ màu đen bóng đêm, những ngôi sao nhỏ vút lên trời, rực rỡ chiếu rọi đến bình minh...[1]

Tiếng ca vui vẻ mà ưu thương, giống như một cậu thiếu niên, nhưng không hoàn toàn là vậy, không hề đơn giản, nhưng lại thuần khiết. Trong mắt tôi anh vẫn là một người rất thuần khiết, vì thế, anh hoàn mỹ.

Tôi nhìn Trần Nhiễm bật cười, anh đưa tay vò rối tóc tôi, sau đó im lặng ôm lấy đầu tôi. Ngón tay thon dài mạnh mẽ như vậy, cặp mắt long lanh và lông mi thật dài tiến lại gần, trong khoảnh khắc, môi của tôi có xúc cảm ấm áp.

Nhìn nhau, cho đến khi anh chậm chậm nhắm hai mắt lại.

Đây là một nụ hôn dài mà dịu dàng.

Nụ hôn đầu tiên của tôi xảy ra sau mười mấy giờ gặp anh. Khi đó mặt tôi đỏ rực, tim đập thình thịch, hoang mang và sợ hãi.

Ngoài bầu trời có gì, cùng với sâu trong nội tâm con người có gì, liệu có phải khác đường nhưng cùng đích không? Chúng tôi lựa chọn phương hướng khác nhau, vĩnh viễn cũng không tìm ra đáp án. Như vậy, lặng im nghe tiếng ca của anh đi, từ ngữ hay giai điệu không phải rất quan trọng, bởi vì tiếng ca biết nhảy múa, bạn đã từng nhìn thấy tiếng ca nhảy múa chưa? Tiếng ca của Trần Nhiễm biết nhảy múa, bước nhảy giẫm lên người ta đau đớn, nhưng lại xinh đẹp khó quên.

Trở về đã là bình minh, tôi mệt mỏi đến khách sạn, đứng trong phòng vệ sinh nhìn gương mặt có vẻ tiêu tụy trong gương. Tôi vươn tay chỉ về phía trước, dừng lại tại đôi môi nhợt nhạt trong gương, tôi vẫn rất trẻ.

Giăng màn, giấc ngủ đứt quãng, mơ mình biến thành một con cá kỳ quái, bơi qua bơi lại trong một mạch nước ngầm, bởi vì không tìm thấy đường mà không thoát ra được. Tôi nghĩ vì lúc gần đi có xích mích một trận với cha mẹ, nhưng vụ đó cũng như hồi trước, có thể xảy đến bất thành linh. Tính rất lâu rồi mà không dám nhúc nhích, cho đến khi bụng đói khó chịu, tôi mới bò lên rửa mặt, nghiêng nghiêng ngả ngả đi ra ngoài.

“Hò Tâm Đình!”

Đột nhiên có người gọi tên tôi, giật mình quay đầu, Trần Nhiễm ngồi ở tầng một, dựa vào ghế sofa màu đỏ, anh vẫn mặc đồ đen, mang theo máy nghe nhạc của mình.

“Sao anh biết tên em?” Tôi kinh ngạc bước qua.

Anh kéo tai nghe xuống: “Anh thông minh.”

Chúng tôi tản bộ vô chừng trên đường, anh có vẻ trầm lặng, hình như đang suy nghĩ chuyện gì, có vẻ không vui, cúi đầu một hồi, lại ngẩng đầu nhìn trời một hồi.

“Anh làm sao vậy?”

“Không sao cả.”

“À.” Vào khoảnh khắc anh không nói cho tôi biết, sự buồn bã của tôi trào lên. Buồn bã vì một người xa lạ đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của tôi, còn vì không được tin tưởng, giống như tôi không đủ tư cách để biết những bí mật quan trọng hấp dẫn. Mười sáu tuổi, tôi không tìm tòi nghiên cứu về tâm lý, nếu tôi sáng suốt sớm hơn một chút... nếu...

Trần Nhiễm đột nhiên huýt một tiếng sáo dài, khiến cho mấy chú mèo con ven đường cảnh giác nhìn anh, mèo tam thể rất nhỏ rất xinh.

Anh ngồi xuống, con mèo nhỏ lặng yên không tiếng động bước thong thả lại đây, đáng đáp mềm mại, có vẻ không sợ người, cái đuôi duyên dáng uốn cong.

“Anh thích mèo à?”

“Tất nhiên rồi.” Anh ôm mèo con, vui vẻ đùa.

“Em thích chó con cơ.”

“Vô lý quá đi.”

Mèo sẽ chạy trốn, sau khi nó lấy được cái mình muốn sẽ chạy trốn, mà chó con, mình đối xử tốt với nó, nó sẽ mãi mãi tốt với mình, chờ mình cả đời.

Lý do ngốc nghếch mà ích kỷ đó, tôi chưa nói ra miệng đã nghe thấy mèo con kêu meo meo một tiếng, ánh mắt màu vàng hạnh nhân mở to nhìn thẳng vào tôi, khiến tôi sợ hãi hơn cả hồi xưa. Vô thức nhìn chăm chăm bọn họ, cho đến khi Trần Nhiễm ngắt đầu: “Em không thích mèo, em là người xấu.”

...

“Không hỏi anh vì sao lại đến đây ư, đi nào.” Anh lại cười lớn, ánh mắt hút hồn.

Thì ra anh không ở trong khách sạn, bởi vì ở đây mấy tháng nên thuê phòng trọ, cách trung tâm khá xa, ngồi xe hơn hai tiếng mới đến. Thang lầu chật hẹp âm u, anh đi phía sau, đột nhiên hỏi em không sợ anh âm mưu quấy rối à, tôi quay đầu nói anh muốn quấy rối cũng không cần âm mưu, sau đó nghe thấy tiếng cười của anh theo đuôi.

Trên vách tường vẽ rất nhiều thứ trừu tượng, một cái sofa đặt nghiêng giữa phòng, bàn gỗ bên cạnh đặt cả chồng sách cùng với một gạt tàn thuốc.

“Lễ phép với khách.” Anh chỉ vào sofa bảo tôi ngồi, đi đến ngăn tủ bới tìm đồ.

“Có đáng để em khách khí không đó, anh ở chỗ này đấy à.” Kéo cái chăn phủ trên sofa ra, tôi lún xuống mềm mại, thật ra cũng khá thoải mái.

“Ừ, mong em đang đề lên giường anh mà.” Anh ôm một cái hộp lớn và hai lon Pepsi, vui vẻ mang lại đây. Tôi cầm lấy cái hộp, vừa mở ra liền thấy rất nhiều ảnh chụp.

“Đều là anh chụp?”

“Ừ.” Trần Nhiễm mở hai lon nước, ngồi bên cạnh tôi: “Cái gì cũng có, ngày đó vốn không định lên núi, kết quả tìm thấy em. Hôm trước con mèo anh nuôi bị mất, hai người rất giống nhau.”

Tôi hừ một tiếng: “Anh còn thích chụp ảnh cơ đấy. Có thứ gì anh không thích sao?”

“Không tính là chụp ảnh, thuận tiện thì quan sát những điều thú vị qua ống kính thôi. Còn không thích ấy hả, anh chỉ không thích xin nhà trường cho nghỉ ốm. Em cứ xem đi nhé.”

Qua ống kính của anh, có thành thị, có góc ngách, có người, có mèo, có núi sông, có cây cỏ, đều mang góc độ kỳ quái, ví như từ lưng chừng nhà cao tầng hướng lên để chụp những công nhân lau kính, cặp mắt của con ếch trong đồng rác chiếm một nửa bức ảnh, dưới bông hoa màu tím có cái băng vệ sinh... Tôi lần lượt nhìn hết, nhìn thế giới trong mắt anh, cảm thấy đặc biệt phong phú. Vì sao người ta dùng ‘vô văn’ để hình dung thế giới, dường như bây giờ tôi đã rõ. Không biết qua bao lâu, tôi cảm lên một bức mình không hiểu để hỏi anh, mới phát hiện anh đã ngủ từ lúc nào.

Đầu anh cách vai của tôi rất gần.

Tôi bất chợt cảm thấy anh là một người rất ưa nhìn, đặc biệt là ánh mắt, lông mi dài mà đen, khép lại vẫn đẹp như vậy, khẽ run rẩy theo hô hấp như một cánh bướm mong manh.

Một môi quá... Ở xa rồi còn phải đi thêm một quãng đường dài... Ánh mắt tôi vô thức nhìn về phía anh.

Điều không ai có thể chống cự chính là lòng hiếu kỳ. Không biết vì sao mình lại như thế, tôi nhẹ nhàng đứng lên, cẩn thận bước từng bước, mở cánh cửa gỗ đối diện.

Căn phòng có ánh sáng rất yếu, ngọn đèn đỏ sậm, thì ra là nơi rửa ảnh. Tôi vội vàng bước vào, đóng cửa, xung quanh toàn những thứ tôi không biết. Quan sát một hồi liền ngẩng đầu, phát hiện một bức ảnh treo lơ lửng trên dây thừng. Tựa như chiếm được chiếc chìa khóa đi vào vườn hoa bí mật, tôi kiểng chân nhìn kỹ. Đó là gương mặt kinh ngạc của tôi, biểu cảm ngốc nghếch, mũi trằm kín tóc, chỉ còn lại hai cặp mắt to, xung quanh, dường như... một khoảng không màu đỏ.

Là tích dương, dưới ánh sáng đỏ rực liền biến thành màu sắc kỳ lạ, tôi đưa tay tháo bức ảnh xuống, không hiểu vì sao bị nó hấp dẫn, cảm thán không thôi trước khoảnh khắc rực rỡ vĩnh hằng. Mặt sau của ảnh chụp được đề một dòng chữ ngắn gọn: Sắc trời nhuộm tối, tình yêu sẽ đến với chúng tôi sao?

Sắc trời nhuộm tối, tình yêu sẽ đến với chúng tôi sao?

Những lời này, đẹp như một câu thơ.

Bên dưới còn viết hai chữ, đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy. Hai chữ kia chạm khắc thật sâu vào tận cùng sinh mệnh, tôi vĩnh viễn bỏ không được quên không xong, nó khiến tôi cảm nhận được tất cả, sự sống và cái chết, bên nhau hoặc chia lìa.

Trần Nhiễm.

Trở lại phòng khách khi anh vẫn đang ngủ say, không biết anh đã nằm xuống từ khi nào, cuộn mình ở giữa sofa lún mềm mại. Tôi đến gần, quỳ gối bên cạnh, gương mặt đẹp đề trẻ tuổi biết bao, sinh mệnh đang vận động theo sự rung cảm của làn da trắng nõn kia, theo hào quang sáng chói tan mát ra từ ánh mắt, khiến tôi bị mê hoặc say đắm, khiến tôi từ đầu đến cuối đều cố chấp cho rằng anh khác mọi người. Tôi muốn biết hết thấy những câu trả lời ẩn giấu trong sinh mệnh của Trần Nhiễm, mặc cho anh thường xuyên phạm lỗi, thường xuyên ngủ quên.

Tiện tay cầm lấy một quyển sách trên bàn, lật mở một trang.

Tất cả mọi chuyện đều trở nên tồi tệ.

Là ‘Lão đảo loạn choạng’ của Thạch Khang.

Chân chừ một chút, tôi cất nó vào trong túi, đứng lên, mở cửa, rời đi.

Gió đêm ở ngoại thành rất mạnh, điên cuồng cuộn bay thổi vào tóc tôi, tôi vùi sâu vào quần áo để trốn, vươn tay hết lần này qua lần khác bên cạnh quốc lộ, cho đến khi một chiếc xe vận tải dừng lại.

“Bác ơi, có thể đưa cháu vào thành phố không?”

Bác ấy khua khua tay, nói vài câu địa phương tôi không hiểu.

“Cháu xin bác, cháu có việc gấp mà muộn quá rồi không bắt được xe. Đây, cháu có thể học sinh, cháu không phải người xấu, bác giúp cháu với.”

Nói mãi bác lái xe mới đồng ý chở tôi đến đường Tân Giang, vào lúc đóng cửa xe, tôi nhìn thấy cách đó không xa có một bóng người đang chạy đến, dưới ánh đèn đường, rọi nên một loại phản chiếu kỳ dị.

“Đi mau đi mau.” Không biết vì sao tôi còn có thể cười được, xe vận tải nổ máy, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, càng lúc càng xa.

Bác lái xe cứ nói dài dòng lê thê gì đó rằng thiếu nữ không nên ra ngoài muộn như vậy, không nên đi lung tung như vậy. Tôi đành bịa ra một câu chuyện kinh thiên địa, hải quỷ thần để lừa bác ấy nói chuyện phiếm, dường như tìm lại được bản thân trước đây, hơi khôn ranh, hoạt bát, vui vẻ. Lần này tôi đi du lịch hoàn toàn là vì mẹ không cho tôi đi thi đóng phim, tôi ngây thơ cho rằng bà tước đoạt giấc mơ của mình, vì thế mang theo chút thương cảm bức bối rời Bắc Kinh. Thật ra, nếu người ta thật sự muốn làm điều gì đó, không ai có thể ngăn cản, những viện có linh tinh này chẳng qua chỉ là biểu hiện đáng buồn của con người có tính cách nhu nhược mà thôi.

Ngoài cửa sổ, quốc lộ đã xa hơn, chỉ còn một khoảng tối mù. Tôi ngừng tán dóc với bác lái xe, chống tay lên cửa kính, bàn tay cong xuống dưới, ngón tay cái đặt trên khóe miệng, qua hồi lâu mới ý thức được đây là lần đầu tiên động tác biến đổi trường thành này xuất hiện. Tôi giật mình buông tay, một mồi tựa lưng vào ghế ngồi, mặc cho làn gió ẩm ướt ẩm nóng không ngừng tạt vào hai gò má.

Đêm đó, tôi mặc một chiếc váy liền màu xanh nhạt.

Đêm đó, Trần Nhiễm không chủ động đóng vai một nhân vật nào cả, nhưng mà, có điều gì đó ở anh vẫn ảnh hưởng sâu sắc đến tôi.

Đêm đó, tôi tự nhiên muốn trải qua một mình.

Đêm đó, hình bóng anh đuổi theo tôi cho tôi một sự khởi đầu, khởi đầu của Trần Nhiễm của tôi.

Đó thật là một đêm tuyệt vời, tôi không thể miêu tả chuẩn xác, nhưng kể cả đường đi hút gió hay những góc chật hẹp đều khiến tôi cảm động. Đó là đêm chân thực nhất trong cuộc đời tôi, về sau trong cuộc sống tôi từng vô số lần muốn hồi tưởng loại chân thực này, nhưng không có ngoại lệ, tất cả đều thất bại.

Vài ngày sau, theo kế hoạch thì hẳn tôi sẽ đi sang thành phố khác, nhưng tôi vẫn nằm trên giường khách sạn, đọc quyển ‘Lão đảo loạn choang’, Bắc Kinh quen thuộc, Chu Văn, Lục Nhiên, và A Lai, và câu ‘Tất cả mọi chuyện đều trở nên tồi tệ’. Từ nhỏ tôi có tính sạch sẽ kỳ quặc, không đọc những cuốn sách đã từng bị người khác đọc, cũng như không đưa sách của mình cho người khác, nhưng sách của Trần Nhiễm lại theo tôi vào giấc ngủ vài lần, tay vẫn giữ thật chặt.

“Khi tôi khổ sở, mặc kệ là lúc nào, tôi cũng không thích bị người khác nhìn thấy. Thật ra không có nguyên nhân gì đặc biệt, chỉ là không thích mà thôi.

Tôi biết, tất cả đều là mây khói thoáng qua.

Tôi rất thích A Lai, A Lai thường nói với tôi như này, đừng kể với người khác hôm nay mình khổ sở, cũng đừng nói bất kỳ điều gì với người khác, bởi vì có nói cũng vô dụng.

Tôi tin tưởng mọi lời của A Lai.”

Quăng sách, tôi nhảy dựng lên từ giường, rút ra kẹp tóc đang cài trên váy ngủ, kẹp tóc mái thật dài lên đỉnh đầu, giẫm dẫm bọt biển, làm thể dục khởi động theo đài, miệng còn lầm bầm hô một hai ba bốn. Mỗi khi xem xong một quyển sách hay, tôi đều cảm thấy mình cần phải phát tiết, tập thể dục theo đài chính là cách phát tiết của tôi. Đáng tiếc, lần này bị cắt ngang một cách xấu hổ.

Tôi động tác cúi thắt lưng, tôi khom người, từ giữa hai chân đang dạng thành hình tam giác, thấy cửa mở ra lặng yên không một tiếng động, sau đó là người phục vụ thẳng thốt và Trần Nhiễm giật mình khóe miệng co rút.

“Á!” Kích động đến mức không thể đứng thẳng cũng chẳng thể đứng vững, tôi ngất ngưởng ngã sấp xuống dưới giường.

... Đau.

“Sao anh không gõ cửa hả?” Tôi thờ phỉ phò dựa vào giường, Trần Nhiễm đặt túi, bắt đầu đi nhìn tôi: “Em là heo à, anh gõ nửa ngày không thấy em mở, gọi phục vụ lên gõ em cũng không nghe thấy, chỉ có thể nói dối bảo cô ấy mở cửa. Đeo tai nghe bật lớn như thế còn trách ai nữa, nhưng công nhận là dây tai nghe của em dài thật đấy...”

... Tôi liếc nhìn anh quay người đặt balo, vội vàng lấy chăn lấp đi quyển sách đang lộ ra một góc.

“Sao hôm đó em lại chạy?”

“Anh đang ngủ, em không có việc gì để làm mà.”

“Vậy em thấy anh rồi còn bảo cái xe rách kia chạy đi là vì có gì?” Anh ngồi bên giường nhìn tôi.

“Anh cũng biết có một số chuyện không thể giải thích rồi...”

“Cố tình giả vờ với anh sẽ không có kết quả tốt đâu.” Trần Nhiễm giữ lấy mặt tôi.

Tôi mơ hồ thốt ra vài tiếng: “Chỉ là em đột nhiên đa cảm, muốn ở một mình.”

Anh buông tay.

Chúng tôi yên lặng hồi lâu, anh nhìn thẳng tôi, anh có thể nhìn thẳng tôi mà không đổi sắc mặt, nhưng tôi không thể: “Anh đói không? Em mời anh đi ăn nhé.”

“Không đói bụng.” Trần Nhiễm nằm xuống bên người tôi, một hương vị đặc thù của anh theo động tác ủa vào gương mặt, tôi không thể nói rõ nó là gì, giống như mùi hoa cỏ. Anh nhìn lên trần nhà, tôi nhìn gương mặt trông nghiêng của anh, sau đó quay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía anh: “Vậy anh kể chuyện đi.”

“Anh chợt nhớ tới hồi tiểu học có nuôi một con chim. Một buổi sáng anh đứng giữa sân tập thể dục theo dõi, nó rơi từ trên trời xuống, ngay bên cạnh anh. Anh cầm nó lên, hình như nó không bị thương. Anh liền tung nó lên trời để nó bay đi, bình thường khi thả chuồn chuồn hay châu chấu đều làm như vậy. Nhưng sau đó nó lại rơi xuống bên cạnh anh, anh chỉ đành nhắc nó lên, hình như nó bị thương. Anh rất sợ, anh gọi mẹ ơi mẹ ơi, bà chạy ra từ phòng bếp, đem nó vào nhà. Anh vẫn đứng ngoài sân tập thể dục theo dõi. Về sau nó không chết, mẹ anh hay dứt kê cho nó ăn, mỗi khi ăn nó luôn bị dính một ít vào bên mỏ. Thế rồi có một buổi sáng anh ngủ dậy đi tìm nó, thấy nó đã chết, anh hỏi mẹ sao lại thế, bà nói ngoài mỏ nó có dính nhiều kê quá, rồi đem nó đi. Anh bắt đầu khóc, anh nói là mẹ hại chết nó. Đại khái là anh nói rất nhiều lời quá đáng, mẹ anh không chịu nổi, bà tức giận hỏi lại anh, chẳng lẽ mẹ không quan trọng bằng một con chim à? Nghe xong anh cảm thấy mình không đúng, liền ngừng khóc, đi vào trong sân tiếp tục tập thể dục theo dõi.”

Tôi cười, không tiếng động, tôi nghĩ mình đang quay lưng như vậy, chắc anh cũng không biết tôi nở nụ cười.

“Anh lại nghĩ đến một cô gái. Vài ngày trước khi anh rút cuộc định chụp một bức phong cảnh không người trên Lư Sơn, cô ấy liền lạc vào đó, mặc váy. Anh phát hiện cô ấy rất thích mặc váy, anh còn phát hiện cô ấy có một cặp mắt rất to, nhưng không phải mắt hai mí, vì thế anh liền chụp lại. Cô gái này hình như rất thích nói chuyện, nhưng không thích nói với anh, cô ấy nguyên ý nghe anh hát, nguyên ý cho anh hôn. Cô là một cô gái tốt, một ngày không gặp anh đã nhớ rồi, lừa được cô ấy đến chỗ mình xong thì anh lại ngủ quên mất, khi anh tỉnh đã không thấy tăm hơi cô ấy đâu, thật khiến cho người ta ừ ừ. Cô ấy tìm về con mồi mà anh đã mất đi nhiều năm, không đuổi kịp cô ấy, anh trở về ngủ ba ngày. Đợi đến lúc anh gặp lại thì cô ấy đang nghe radio tập thể dục, giống như hồi trước anh tập ở giữa sân, nhưng tập còn chuẩn hơn anh, anh nghĩ nếu cao hơn một chút thì cô ấy đã có thể trở thành vận động viên rồi. Bây giờ cô ấy đang nằm bên cạnh anh, anh có thể thấy cô ấy không mặc áo con.”

“Đồ đáng ghét!” Tôi lập tức dựng dậy ngồi bên cạnh anh, túm lấy cổ anh, hai giây sau, đột nhiên cúi xuống hôn anh. Nhưng trong nháy mắt chạm vào anh, tôi lại không biết phải làm sao.

Anh biết, anh đưa tôi đi đến cuối của nụ hôn, anh đỡ cổ tôi, anh lật người đè lấy thân thể vụng về của tôi, anh cởi quần áo của tôi. Ngay giữa một trưa hè, anh dùng hai câu chuyện không đầu không đuôi có được tôi.

Đó là một quá trình đau đớn, tôi cảm thấy sợ hãi, đi vào một nơi hoàn toàn xa lạ. Có lẽ như lời anh nói, tôi là một cô gái tốt, không một câu oán hận cùng anh đi qua một con đường mờ mịt thoát nhìn không thấy điểm dừng, mất đi thân thể trong trắng của chính mình.

Sau đó chỉ còn biết mồ hôi của anh rơi lên bờ vai tôi, quanh co chảy xuống, tôi mất hết sức lực, mê man thiếp đi.

Trong mơ xuất hiện rất nhiều chuyện quá khứ, tựa như xem phim điện ảnh. Mơ tôi nuôi một con chó nhỏ, nó luôn chơi với tôi, thích ăn kẹo sữa White Rabbit.

...

“Trần Nhiễm...” Khi có tri giác, tôi gọi tên anh, bởi vì trước khi mê man tôi luôn luôn kêu hai tiếng này.

Căn phòng tĩnh lặng, tôi mở cặp mắt thất thần, trên giường chỉ còn mình tôi, anh tắm rửa cho tôi, thay quần áo sạch sẽ, đắp chăn bằng phẳng, đầu giường là quyển ‘Lão đảo loạn choạng’.

Anh đi rồi. Ý niệm trong đầu khiến tôi quên đi đau nhức trên thân thể để ngồi lên, nghiêng ngả xuống giường, cầm lấy ví tiền chạy ra ngoài.

Đầu óc trống rỗng, tôi sững sờ ngồi trên chiếc xe xích này hơn hai giờ, chỉ còn chủ thuê nhà nghênh đón với tin tức anh đã rời đi, quả nhiên.

Trong phòng không còn gì cả, tôi đứng trước cửa căn môi, thân thể khẽ run rẩy.

“Cô là cô Hồ phải không?” Chủ thuê nhà hỏi.

“Vâng.”

Chủ thuê nhà đưa cho tôi một phong thư màu đen, tôi không biết nên nói gì tiếp.

Đứng yên ở quốc lộ thật lâu, nhớ tới thời gian ở chung ngăn ngủi với anh, nhớ tới buổi trưa hè điên cuồng, không hiểu vì sao chợt cảm thấy buồn nôn, buồn nôn tới mức tôi thật sự ngồi xôm xuống nôn ra. Ô tô cao tốc đi qua bám đầy bụi đất bao phủ toàn thân hỗn độn, sau buồn nôn là sợ hãi, nỗi sợ hãi không biết từ đâu ập đến. Anh tên là Trần Nhiễm, là một người trong cả trăm ngàn người ở Bắc Kinh, anh ngủ với tôi, sau đó bỏ chạy, nhờ người đưa tôi một lá thư chết tiệt. Không cần nghĩ cũng biết lá thư này chỉ toàn thứ khôn kiếp, đủ để tôi hận anh.

Thất thần mua một bình nước, dựa vào một biển báo không biết chỉ hướng về đâu, mặt trời càng lúc càng âm đạm, tịch dương phủ lấp tôi trong lu mờ u ám.

Choáng váng khiến sự phẫn nộ của tôi bình ổn không ít, bỗng nhiên nhớ tới câu thơ viết phía sau bức ảnh của anh.

Lại nghĩ tới anh... Tôi tức giận quăng cái chai ra giữa đường, chẳng bao lâu đã bị một chiếc xe tải đi qua đè bẹp. Cái nắp bật bay, nước trong trào ra như máu, khiến tôi có một ảo giác nó đã bị đè chết.

Ảo giác này làm tôi khóc.

Mười sáu tuổi, mùa hè, chàng vạng, mặt trời lặn, tôi, váy trắng, chân trần, bên cạnh đường cao tốc, khóc.

Bởi vì một người đột nhiên biến mất.

~*~

Khi ngồi xe lửa rời Cửu Giang, tôi vật lộn trong đám đông, chen qua biết bao nhiêu người mới tìm được chỗ ngồi của mình.

Phong cảnh phía Nam dần dần biến mất, tôi mở phong thư màu đen kia khi đi qua Trường Giang. Cũng không hẳn là thư, mà là ảnh chụp tịch dương, dưới ánh mặt trời mang rất nhiều màu sắc, đỏ tươi biến thành lốm xoáy hỗn độn giữa vàng rực và đỏ thẫm.

Tôi đặt ảnh chụp trên chiếc giường nằm nhỏ hẹp, một người trung niên đi ngang qua phòng, tôi liền lật úp nó xuống theo phản xạ.

Thì ra là ảnh mới rửa, bởi vì câu chữ không giống.

“Đối với bản thân mà nói, chân thực nhất chính là:

Hy vọng không bờ bến.

Sống không có ý nghĩa.

Nhìn thấy đất nước suy vong liền ngạt lửa tinh thần.

Sống trong “tình cảm” không có phương hướng cũng không có kết cục.

Muốn một thứ có ý nghĩa quyết định.

Nhưng, thứ đó là gì vậy.

Tôi cũng không rõ ràng lắm.”

Trần Nhiễm, tôi cười rộ lên, dùng ngón giữa và ngón trỏ cầm lấy ảnh chụp.

Trần Nhiễm

Lại bóc bóc phong thư.

Nó đã trống không.

Vì thế, tôi viết xuống dưới những dòng này.

Sắc trời nhuộm tối, tình yêu sẽ đến với chúng tôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Sắc Trời Nhuộm Tối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Bây giờ em chỉ còn anh trên thế giới này, chỉ một mình anh, mà anh loại hoàn toàn không có ấn tượng gì về em, anh đang tâm hoan mua vui, không biết gì cả, hoặc đang bên người khác cười đùa tán tỉnh. Em chỉ còn anh, cho đến bây giờ anh vẫn không biết đến em, mà em lại thủy chung yêu anh.

—— Lời tựa.

[Phần 1]

Trở lại Bắc Kinh đã là cuối hè, ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, mẹ nói với tôi rất nhiều đạo lý của bà, cuối cùng tôi cũng không thi diễn viên, bởi vì tôi không thể thuyết phục bà từ bỏ việc phụ trách cuộc đời của tôi. Nhưng tôi đã sai khi nghĩ bà có thể phụ trách cuộc đời mình.

Khai giảng vào lớp mười một, cuộc sống trường học bận rộn gấp gấp, dường như mọi thứ đều trở về quỹ đạo. Bức ảnh kia kẹp trong quyển ‘Lão đảo loạn choạng’, đặt ở một vị trí không đặc biệt lắm trên giá sách. Chúng là một giấc mộng, mà giấc mộng thiếu nữ của tôi đã đi theo người tên Trần Nhiệm, bốc hơi biến mất – nếu không có liên hoan hữu nghị năm mới của các trường trung học phía Đông thành phố, tôi cũng chỉ có thể nghĩ như vậy.

Đó là mùa đông cuối năm chín bảy đầu năm chín tám, liên hoan hữu nghị tổ chức ở trường Nhị Trung, tôi được giao nhiệm vụ đi làm quản lý, sắp xếp chương trình bên trường Đông Trục Môn, Nhị Thập Nhị và Nhị Thập Ngũ. Thực ra tôi cũng không xuất sắc ở trường học đến vậy, tất cả đều nhờ sự giúp đỡ của chị tôi và Phùng Tiểu Béo, bọn họ mới là thành viên thực lực của hội học sinh. Chị tôi là con nhà bác, đặc biệt xinh đẹp, đặc biệt xuất sắc, chúng tôi đều gọi chị ấy là chị Dung. Phùng Tiểu Béo là bạn từ nhỏ của tôi, tên thật là Phùng Thực, trước đây rất béo, mặc dù khi trưởng thành thì ngày càng cao, cũng ngày càng phong cách, nhưng tôi vẫn không có ý định thay đổi cách xưng hô này, bởi vì cậu ấy luôn gọi tôi là Hồ tư lệnh. Tệ thể luôn, đây là chiến tích để lại do hồi nhỏ tôi làm thủ lĩnh của bọn nhóc. Hồi đó bọn Phùng Tiểu Béo cả ngày mặc quần đùi chảy nước mũi chạy tán loạn theo tôi trong ngõ nhỏ, khiến cho tôi cảm thấy danh hiệu Hồ tư lệnh này cũng đủ để mình oai chấn bốn phương, cứ bắt bọn họ gọi. Tất nhiên, sau khi lớn rồi tôi không cho là vậy nữa.

“Ôi, Hồ tư lệnh, ngài không sợ bị phong thấp à?” Phùng Tiểu Béo ôm quả bóng theo đội bóng rổ vừa lúc đi ngang qua, thấy tôi mặc váy trong tiết trời gió lạnh, đứng giữa sân thể dục chỉ huy người khác dựng sân khấu, mất hết cả khí phách.

“Biến, phong thấp cũng là nhờ cậu.” Tôi còn chưa thoát ra khỏi oán niệm cậu ấy đẩy tôi xuống hố lửa: “Có nhảm không thể, dựng sân khấu mà cho mỗi một ngàn năm, có phải sai ăn mày đâu. Nếu không phải cha tớ đưa cho đồng vật liệu thép, chắc giờ còn chả có chỗ mà đứng khóc. Công nhân không đủ tiền thuê, mấy người các cậu lại chẳng biết làm, chứ không tớ đã không phải đứng đây chỉ chỉ trỏ trỏ.”

“Chẳng phải đã bảo đến hội trường rồi còn gì.”

“Không thích.”

“Được rồi, để các anh đây giúp em nhé.” Cậu ấy gọi đám nam sinh kia, rồi tót sang bên người tôi nói thầm: “Thật ra cậu mặc váy cũng ngon ra phết đấy.”

Tôi sững người một giây, xoay người trừng mắt: “Phùng Thực, đồ dê già lão toét!”

Lao động khỏe mạnh quả nhiên không giống với lao động bình thường, trời còn chưa tối sân khấu hình chữ T đã dựng xong xuôi, hoạch toán hết có hơn năm trăm, còn lại mỗi người ăn bữa cơm. Nghe Phùng Tiểu Béo nói một đồng chuyện đùa lè, nào là hiệu trưởng ngoại tình, chị tôi lại đến Đông Trục Môn tìm trai đẹp, tên hàng xóm dưới nhà cậu ấy bị bố mẹ từ mặt, mức độ khó tin của nội dung cứ tăng tiền không ngừng theo men say, đến nửa đêm mới chịu đi về, trước khi về còn ôm mọi người gào lớn ‘hẹn gặp lại các đồng chí’.

“Nhìn phẩm chất của cậu kia, cách tớ xa xa một chút.” Tôi đẩy Phùng Thực ra, vốn định tốt bụng giúp đỡ cậu ấy, không ngờ cậu ấy cứ đổ ạch lên người.

“Hồ tư lệnh, cậu không thể không có tình cảm giai cấp như vậy.” Cậu ấy mặt dày cười hề hề khoác tay lên cổ tôi, trông cứ sa đọa như mấy tên vô tích sự. Gần đây miệng suốt ngày phun ra tình cảm cách mạng, chẳng biết lại xem cái gì linh tinh rồi.

“Giời ạ, có phiền không thể, tên béo ngốc kia!”

“Tớ có béo đâu, bây giờ cậu còn nặng hơn tớ ấy chứ.”

“Biến!”

Đùa với Phùng Thực từ nhỏ đến lớn, gần như ngày nào cũng quăng mấy câu châm chọc độc ác vào nhau, nhưng mà cậu ấy còn giống người thân hơn cả chị Dung, hiểu rõ toàn bộ con người tôi, hơn nữa còn bao dung không điều kiện. Tôi từng hoài nghi mọi người, từng oán hận mọi thứ, nhưng từ đầu đến cuối đều tin tưởng cậu ấy, lúc tôi khó khăn nhất cũng chỉ nhờ cậu ấy giúp đỡ. Phùng Thực và Trần Nhiệm đều là cộng sự, Phùng Thực cứu mạng tôi, mà Trần Nhiệm lại có thể đề tôi ngã.[1] Đây là nguyên nhân vì sao có những người cả đời cũng không thể làm bạn bè, mà có những người mãi mãi chỉ có thể làm bạn bè.

Tràng cười lớn cắt ngang tranh chấp của chúng tôi, tiếng cười của cô gái rất êm tai. Từ xa tôi đã thấy một chàng trai cõng một cô gái dưới ánh đèn đường

lấp lánh. Trong tay cô gái cầm đàn ghi-ta, che lấp một phần áo da màu đen, mái tóc dài còn đẹp hơn cả tơ lụa. Đột nhiên bất gặp, chợt có ảo giác đang thấy một tấm áp phích về tình yêu.

Theo bản năng kéo Phùng Thực trốn đi.

“Sao thế? Chẳng phải là chị Dung à?”

“Nói thừa, chả lẽ tớ không nhận ra chị mình sao.” Lén lút ngó ra ngoài, chàng trai kia đã thả chị tôi xuống, cầm đàn ghi-ta, khoác vai chị rồi bước đi.

“À, ra là cậu sợ quấy rầy bọn họ. Tớ nói cho mà nghe, tên kia chính là nam sinh ở Đông Trục Môn, siêu nổi tiếng...”

“Ồn chết đi.” Tôi ngắt lời Phùng Thực, dùng ánh mắt gần như lạnh nhạt nhìn xuống mặt đất, chỉ một giây đã khôi phục như thường: “Chị tớ mà, sao có thể tìm tên nào lỡ khờ được?”

“Chị cậu là thần chác?”

“Ừa.” Tôi cố gắng cười cười, sau đó không nghe thấy cậu ấy nói gì nữa.

Người cổng chị tôi, cặp mắt hao gầy kia, con người cười rộ lên mang theo nếp nhăn mờ xinh đẹp, phải chăng tôi có quen biết anh... Tiếng sấm chợt vang lên giữa nội tâm đã tan mất, sau đó, sau nhạt nhòa, là mờ mịt, trống rỗng.

Miền cưỡng trải qua cảm nhận trước đây, cảm nhận thà rằng vĩnh viễn không tìm thấy anh, như vậy, có lẽ Trần Nhiễm chính là hồi ức của một mình tôi, hồi ức trong suốt thấy đây, mà không phải lẫn lộn bởi ghen tị, kinh ngạc, hoang mang rối loạn. Tôi về nhà nghe ‘Gợn sóng’ cả đêm, rồi cuộc đến tầng sáng đã gần như chạm được đến bình tĩnh quyết tuyệt.

Vương Phi hát, thật ra em yêu anh thì đã sao, thứ gì càng xinh đẹp càng không thể chạm đến.

~*~

“Đình Đình, ốm à?”

Giữa trưa đang ở trường học xem xét chương trình, chị Dung mang theo túi lớn túi nhỏ đến đây, dáng dấp cao gầy mê người khiến cho mấy bạn nữ trong đội múa phút chốc ngán ngẩm biến sắc. Từ nhỏ tôi đã muốn được cao cao gầy gầy như chị, nhưng bên cạnh mỗi chị gái xinh đẹp đều có một em gái xấu như con vịt.

“Em không sao đâu, bị cảm.” Tôi húng hắng hòng, cười.

“Sao chẳng biết nghe lời thế?” Chị cau mày, mái tóc dài tùy tiện cặp lên cao, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp vô cùng hài hòa: “Đã bảo không được mặc váy chạy lung tung nữa mà.”

Tôi cắn môi, chị Dung lôi ra một cái áo lông trắng Nike thật to, không nói năng gì trùm lên người tôi. Đây là áo chị mua cho tôi, lúc ấy tôi sợ béo sống chết không cần, mặc vào như cái bánh bao, nhưng mà rất ấm áp.

“Cho này, mẹ chị làm.” Chị đưa cho tôi một cái bình giữ ấm.

“Không cần đâu, em ăn cơm rồi.”

“Nếu em mà không uống là mẹ lấy dao chém chị đấy, nhanh lên, còn việc gì à? Sắp xếp đội múa sao, được, chị giúp em làm cho, nhanh nhanh ngồi xuống uống cho chị.”

Nói mấy câu rồi tổng cổ tôi sang một bên. Từ trước đến nay tôi vẫn rất nghe lời chị, chỉ đành ngồi xuống một góc của sàn gỗ, ngoan ngoãn uống canh tình yêu. Bất chợt nhìn sang tấm kính bị rơi đặt đối diện, thật đúng là cái bánh bao.

Chị tôi cao hơn tôi ít nhất là một cái đầu, trên thực tế chị ấy cao hơn các cô gái bình thường, dù đứng giữa đám đông thì khí chất cũng không hề bị vùi lấp. Chị chỉ cần nói hai ba câu để mấy nữ sinh âm ỉ kia vào khuôn khổ, rồi chị đi tới cửa, gọi với ra vài tiếng, guốc cao gót cộc cộc vang lên.

“Anh đi vào đội một lát nhé, em giúp em gái xong đã.”

Tôi cúi gằm uống canh, nghe thấy tiếng nói chuyện rì rầm xung quanh, tay chân đều lạnh lẽo.

Anh lại đứng trước mặt tôi, dáng người cao gầy, quần áo tối màu, không mang nhiều biểu tình. Khi giờ phút này xảy đến, hình như nó cũng không quá khó đối mặt như trong tưởng tượng, vì thế tôi liền nở nụ cười nhẹ, một nụ cười khách sáo dành cho người lạ.

Trần Nhiễm nói mấy câu với chị Dung, bọn họ có vẻ rất hòa hợp, sau đó anh đi tới.

Đi tới.

Anh ngồi xuống bên cạnh tôi, tự nhiên như nửa năm trước. Anh làm gì cũng thật tự nhiên, quả là một con người khó hiểu không biết sợ là gì.

Cảm giác tồn tại chân thực khiến tôi nghe thấy cả tiếng tim đập của chính mình, nhưng thật ngoài dự đoán, đó là tiếng tim đập đều đặn bình ổn. Trần Nhiễm cũng không nói chuyện với tôi, tay nghịch nghịch một cái bật lửa, không gian giữa tiếng nhạc lại rất im lìm, tôi nhìn bộ dáng ủ rũ của mình ở chiếc gương đối diện, không khỏi bật cười.

“Sao hôm đó em lại trốn đi?”

“Hôm nào cơ?” Tôi trả lời câu hỏi đột ngột của anh theo phản xạ.

“Tối hôm trước.”

“À...” Tôi ôm bình giữ ấm, gương mặt hơi nhăn nhó: “Chị em không cho em mặc váy, em sợ chị ấy nhìn thấy.”

“Chị em không phát hiện ra.” Có lẽ Trần Nhiễm đang nhìn tôi: “Cô ấy thẳng tính, không nói dối, nếu thấy đã bảo.”

“Ông nội của anh mất, ngày đó không thể không trở về, vốn muốn nói, nhưng sau đó không kịp.”

“... Không có gì, chỉ là tự nhiên biến mất thì thật kỳ quặc.”

“Hả?” Anh kinh ngạc.

Tôi không khỏi quay đầu nhìn anh, nhìn thấy ánh mắt của anh, gương mặt của anh, tất cả đã từng quen thuộc như vậy với tôi, nước mắt không kìm được liền vòng quanh.

Trần Nhiễm chớp chớp mắt, lông mi vẫn dài như vậy.

“Em có ngọc không thể, anh viết số điện thoại nhà mình ở trong quyển ‘Lão đảo loạn choạng’ mà.”

“Đúng là ngọc.” Tôi yên lặng uống canh tiếp, rất khó hiểu vì sao bản thân lại không có cảm giác. Mỗi khi anh ở bên cạnh tôi, sự tình gì cũng không quan trọng, từng xảy ra điều gì, từng đau khổ vì điều gì, từng sợ hãi điều gì, tất cả đều có thể bỏ qua. Nhưng, mỗi khi anh rời tôi đi, khoảnh khắc đó, thống khổ, sợ hãi hết thảy trở lại, mỗi lần lại nhiều thêm, mỗi lần lại nặng nề thêm. Có đôi khi tôi lo lắng, liệu giới hạn chịu đựng của tôi rốt cuộc ở đâu, nếu đến giới hạn đó rồi, tôi sẽ trở nên thế nào.

Thật lâu về sau khi vẫn còn quanh quẩn bên thế giới của Trần Nhiễm, tôi thường xuyên mang tâm trạng lo âu hoặc bất ổn. Đối mặt với sự biến hóa xám lạnh của cuộc sống và sinh mệnh, anh khiến tôi đau khổ, cũng khiến tôi mở rộng tầm mắt, anh cho tôi biết ‘lớn’ là loại trạng thái như thế nào. Nhưng so với những chuyện này, thứ tôi thường hoài niệm lại là thời khắc ngăn ngừi khi tôi gặp lại anh, khi tôi tự nhiên ôm bệnh rồi uống canh hầm.

~*~

Chủ nhật tuần nào chị Dung cũng đến nhà tôi ăn cơm. Trước đây đó là một chuyện khiến cho tâm trạng rất vui vẻ, nhưng lần này gặp chị, tôi lại bị nhồi nhét bởi thứ tình cảm mà chính mình cũng cảm hận, cảm thấy vô cùng nóng nảy, nội tâm mất đi sự bình tĩnh vốn có.

Vì sao biểu tượng thế giới tinh thần thuần khiết mà tôi vốn tôn sùng, lại có thể mang đến thứ thấp kém đáng ghét như vậy?

Chị vẫn đến phòng tôi nói chuyện phiếm như cũ, tùy ý nằm trên giường. Tôi cẩn thận ngồi vào bàn học, cúi đầu nhìn sách giáo khoa, không muốn chị nhận ra ánh mắt phức tạp.

“Đình Đình, em thấy Trần Nhiễm thế nào?” Chị Dung giờ tạp chí lên, hỏi tôi.

“Em không biết, em không biết.”

“Cảm giác ấy, chẳng phải hôm đó đưa em đi ăn cùng sao?”

Ngày đó tôi như một đứa trẻ theo sau bọn họ, không nói lời nào, cười ngây ngô, vô cùng nhỏ bé.

“Chị thấy anh ấy rất tốt, rất khác biệt. Em biết không, lần đầu tiên thấy Trần Nhiễm chị đã biết anh ấy không giống những người khác...” Chị không chờ tôi trả lời, cứ tự lảm bảm một mình.

“Có gì đặc biệt chứ?” Tôi lật lật vài trang sách toán, lại lật lật trở về.

“Nói chung là cực kỳ thú vị, ở bên anh ấy cảm thấy cái gì cũng thú vị, mọi thứ trước đây chị đánh giá cao đột nhiên trở nên tầm thường. Ai dà, có nói em cũng không hiểu. Chị nói cho nghe, anh ấy hát hay chết đi được.”

“Ừm.”

“Dù sao chị cũng muốn theo đuổi anh ấy bằng được, Trần Nhiễm sẽ thành anh rể của em đấy.” Chị khoe hàm răng trắng nõn, lộ nụ cười xinh đẹp, mái tóc đen buông lơi như nàng công chúa. Tôi nhìn thoáng qua, ngây ngẩn: “Chẳng phải hai người đang ở bên nhau sao?”

“Anh ấy ở bên rất nhiều người mà, dù sao chị tuyệt đối không muốn chỉ là thoáng qua với anh ấy, chị muốn anh ấy yêu chị, muốn anh ấy nói thích chị trước mặt mọi người.”

Tôi cười cười, cầm bút, vô thức viết công thức tiếp theo: “Vậy chị cố lên nhé.”

Chị bỗng ngạc nhiên kêu lên khe khẽ, lập tức nhòe mắt từ giường: “Chị nghe Trần Nhiễm kể về cuốn này rồi, em cũng có à.”

Nội tâm cuống cuống, tôi nhìn chị Dung đi về phía giá sách, nhìn quyển ‘Lão đảo loạn choạng’ mà không nói nên lời. Từ lúc đi về từ Cửu Giang, tôi chưa từng động đến nó. Nó bị rút ra, yết hầu tôi co lại, đầu óc ong ong choáng váng, tay siết chặt tựa như muốn chiếc bút xuyên qua xương cốt... “Tiểu Dung, cháu ra đây một chút!”

Mẹ tôi gọi bên ngoài cửa, chị Dung dừng tay đang lật được một nửa trang bìa quyển sách, đặt nó lên bàn rồi đi ra ngoài.

Không kịp suy nghĩ, tôi nhào đến lôi ảnh chụp ra, lại lật đến tờ bìa trong, xé lấy số điện thoại, đặt về chỗ cũ. Khi chị Dung đi vào đã mặc áo khoác: “Đình Đình, bố chỉ có việc gọi chị về, em cứ học đi nhé.” Nói xong liền đóng cửa, chớp mắt lại mở ra: “Đúng rồi, cho chị mượn quyển kia.”

Khi cửa đóng lại lần nữa, tôi thất thần.

Rất lâu sau, tôi buông tay, trang giấy đã ướt đẫm, trong phòng yên lặng chỉ còn tiếng đồng hồ kêu tích tắc. Tôi dựa vào cảm giác, gởi ảnh chụp vào giữa trang giấy, giấu vào sách giáo khoa, úp mặt dán vào quyển sách. Sau đó tôi lập tức đứng lên, nghĩ muốn bắt lấy cái gì, chỉ tiếc bàn tay đã trống trơn, không còn sức lực.

Tôi không thể chịu đựng được thứ đáng ghét đang mang trong mình. Buổi tối chị Dung cầm ‘Lão đảo loạn choạng’ đi, để lại điều gì đó đáng sợ trong căn phòng.

Ghen tị ư? Tôi không muốn thừa nhận phản ứng đơn thuần này, tôi cảm thấy mọi chuyện không nên diễn ra như vậy, nó cách lý tưởng của tôi xa quá.

Trần Nhiễm, chị.

Trở mình trên giường, toàn thân khô nóng, trong nháy mắt đó tôi muốn khóc, tự đáy lòng lại dâng lên sự khinh thường sâu sắc, khinh thường chính mình. Người trẻ tuổi, đặc biệt là thiếu nữ, chắc hẳn đều có thời điểm như thế này, xấu xa không thể nói, viện cớ không thể tìm, nguyện vọng rất hẹp hòi. Nhưng mà, bởi vì yêu, tình yêu thuần túy vô vọng nhất, ở một đêm nọ đã vỡ vụn thành tuổi thanh xuân mà chính mình cũng không nhận ra được, để rồi mang theo trốn tránh giấu dìm vào giấc ngủ. Sáng sớm hôm sau bình tĩnh nói với bản thân, đâu có cách nào nữa, tôi trưởng thành rồi... Cứ như vậy, trí nhớ dần dần lẫn lộn không rõ, cho đến khi thật sự trưởng thành, có lúc sẽ tỉnh cơn hoang mang, rốt cuộc mình đã trưởng thành như thế nào vậy?

Thời gian là một thứ hiệu nghiệm, đáp án đầu tiên tôi đưa ra là chị của tôi, người chị thân thiết nhất với tôi. Vì thế, tôi dồn tâm trí vào những việc có thể khiến mình bình tĩnh, an tâm làm việc, an tâm đọc sách, an tâm giúp mình hiểu biết nhiều thêm. Hồi trước tôi coi Trần Nhiễm là ngôi sao cao vút không thể chạm đến bởi tôi sùng bái những thứ anh có được. Nếu đã vậy, tôi tin tôi cũng có thể dùng nỗ lực để đạt những những thứ này, tin rằng tôi có thể thoát ra khỏi sự ảnh hưởng của anh, tin vào những điều không có thật.

Có điều, mục đích duy nhất khiến tôi làm thế lại bị tâm tình không muốn người biết che giấu hết, đến mức chuyện xảy ra sau đó đã khiến tôi hối hận vô số lần, nhưng nếu không có phút hồ đồ ấy, những hối hận về sau chẳng qua cũng chỉ là tự mình chuốc lấy mà thôi.

Tôi mua cho mình một quyển ‘Lão đảo loạn choạng’, thường thì khi chị Dung lấy thứ gì đi rồi sẽ không trả lại, mặt khác, tôi cũng không cần. Đọc lại một lần, nhưng chậm rãi hơn, lường lự vì kỳ vọng có thể mãi mãi đọc nó. Trong cả câu chuyện, nhân vật duy nhất trước sau tôi không quên được là Lục Nhiên, cứ cảm thấy anh ta chính là Trần Nhiễm. Ý nghĩ này ngày càng cố chấp bám rễ trong cuộc sống về sau, thế nên cuối cùng, quả thực tôi không thể phân rõ bọn họ, cũng không thể tìm thấy bản thân. Khi câu chuyện và thực tế lẫn lộn với nhau, tôi không tìm thấy nhân vật của mình, bởi vì bên cạnh Lục Nhiên không có ai cả, theo đó, bên cạnh Trần Nhiễm đương nhiên cũng không có một ai.

Bạn đã từng trải qua thời khắc này chưa? Không biết mình là ai, không biết phía trước là điều gì, hướng ra ngoài thăm dò thế giới, không có kết quả; hướng vào trong thăm dò tâm hồn của mình, cũng không có kết quả. Có người gọi nó là hoang mang, nhưng tôi gọi nó là thống khổ.

Lần đầu tiên thống khổ trong đời là khi tuổi mười sáu gõ cửa, tôi đứng giữa ngã đường tối tăm hỗn độn, hoảng sợ không biết phương hướng, vì thế vô cùng khao khát được nghe giọng nói của anh, giọng nói đã dẫn lối tôi đến với thống khổ. Đêm nào tôi cũng bấm máy con số kia, yên lặng nghe ba hồi âm báo, sau đó đặt ống nghe, thiếp đi trong tâm trạng phức tạp. Cứ như vậy cho đến một ngày điện thoại được nhắc lên, vì Phùng Tiểu Béo bảo tôi nửa đêm đến nhà cậu ấy xem phim ma, tôi chỉ đành lạng lẽ hoàn thành thói quen này vào lúc mười một giờ.

“A lô? Xin chào.”

Tôi ngẩn ra vài giây, lời chào hỏi bình tĩnh của Trần Nhiễm khiến tôi trở nên căng thẳng, đầu dây bên kia loáng thoáng vọng đến tiếng tivi. Tôi không muốn làm phiền cuộc sống của anh, tốt nhất nên cúp máy thôi.

“Đình Đình?”

Thế nhưng anh lại gọi tên tôi, gần như đã nghẹn ngào, tôi ừm một tiếng.

“Em đợi một lát nhé.”

Hình như Trần Nhiễm mang điện thoại ra khỏi phòng khách, bên kia im lặng, tôi tranh thủ khoảng thời gian ngắn ngủi để bình ổn tâm tình: “Anh đang làm gì thế?”

“Không làm gì cả, chỉ xem tivi với cha thôi.” Anh tạm dừng, rồi nói tiếp: “Cuối cùng em cũng gọi điện thoại.”

“Ừ, nhớ anh.” Tôi cười.

“Nếu em không gọi chắc điện thoại nhà anh cần phải vứt đi rồi.”

“Hả?”

“Không biết vì sao, đêm nào điện thoại cũng reo, được một hồi thì người bên đầu dây kia liền cúp máy. Mẹ anh sắp suy nhược tinh thần đến nơi, ngày nào bà cũng uống thuốc Đông y, hừ, chẳng biết ai gọi đùa giỡn nữa.”

Tôi cười, trong lòng thoáng ngỡ ngàng cay đắng: “Chắc là một bạn gái nào thích thăm anh chứ gì?”

“Ừ, hết cách rồi, ai bảo anh quyến rũ quá.” Anh đẹp như một con hồ ly, nhưng giờ phút này anh lại không biết sự thật, như vậy khiến tôi yên tâm.

Nói chuyện phiếm một hồi, tôi quỳ gối ôm điện thoại trong phòng khách, nhìn con gấu ở đầu kim đồng hồ chậm chậm di chuyển. Cho tới gần khuya, tôi mới nói em phải ra ngoài, đọc cho anh một câu thơ nhé.

“‘Thu’ của Hải Tử. Trôi thu sâu hút, chim ưng tập hợp trong nhà thần, chim ưng cất tiếng quê hương thần. Trôi thu sâu hút, vua ngồi viết thơ...’[1]

“Em thật đáng yêu.” Anh nửa đùa nửa thật.

Vì thế tôi nở nụ cười, đặt điện thoại, chạy một mạch như gió ra khỏi nhà, đến khu tập thể phía Nam dưới lầu Phùng Tiểu Béo, hô to: “Phùng Thực! Phùng Thực, tớ đến rồi!”

Đau xót vẫn dần dần tích tụ trong nội tâm đột nhiên bị niềm vui giản đơn khuấy đảo, dường như chỉ chạy bộ và gào lớn tiếng mới có thể khiến nhiệt độ phản ứng mà chúng sinh ra không làm tôi đau. Gọi xong, tôi đứng dưới lầu, thở hồng hộc, nhìn bóng dáng bị ánh trăng kéo dài của mình.

Phùng Tiểu Béo thò cái đầu cắt kiểu tóc cá tính ra khỏi cửa sổ tầng năm, tức giận rống lên: “Cậu gào cái con khi, ồn chết người!”

Ngay sau đó, không ít cửa sổ ở khu nhà sáng đèn, mọi người dồn dập mở cửa sổ và mắng nhiếc lẫn nhau, hoàn toàn không biết ai với ai. Nhưng kỷ luật rất dễ được tạo dựng, mọi người dựa vào trí nhớ mơ hồ khi đang ngủ, túm được cái tên Phùng Thực, vì thế hai chữ Phùng Thực cộng thêm ngôn ngữ tỉnh hoa đặc sản của Bắc Kinh đã khiến đêm đó trở nên vô cùng vui vẻ thoải mái, khiến tôi không ngừng được, chỉ biết ngốc nghếch cười toe toét.

Không lâu sau, số điện thoại nhà Trần Nhiễm đổi thật, khi anh nói cho tôi số mới, tôi không gọi điện ‘thăm hỏi’ sau nửa đêm nữa, có lẽ, như thế mới đúng là bí mật. Còn về số cũ, về sau trở thành mặt nạ tất cả mọi thứ của tôi, thẻ tín dụng, hòm thư, trang web trường, MSN... Mà anh trước sau vẫn không biết, an toàn biết bao.

Trôi thu sâu hút, vua ngồi viết thơ.

Trên thế giới này, trôi thu sâu hút.

Chưa đạt được thứ nên đạt được.

Sớm mất đi thứ nên mất đi.[2]

~*~

Phụ nữ đều sợ mình thiếu quần áo, đặc biệt là khi có bóng dáng một người phụ nữ xinh đẹp khác trong cuộc sống của cô ấy. Tôi dọn dẹp đồ của mình vài lần, cuối cùng không thể không thừa nhận một nửa là của chị Dung cho, một nửa là mẹ cho, chúng kiên quyết chỉ sắm vai nhân vật giữ ấm mà thôi. Có vài bộ là bòn rút từ ví tiền của Phùng Tiểu Béo, mà giờ phút này trong mắt tôi chúng trở nên vô cùng khó coi.

“Phiền chết đi.” Tôi chán nản ngã xuống giường, lấy gương ngắm xem bộ nào có thể giúp tôi tôn được gương mặt như chị Dung, nhưng càng thêm sầu não than thở: “Phiền chết đi.”

Đột nhiên Trần Nhiễm nói muốn đưa tôi đi chơi, nếu tôi chỉ mặc đồng phục thì chẳng phải khiến cho người ta phiền lòng ư? Lăn qua lăn lại trên giường, tôi chợt tỉnh ngộ, đàn ông có dung tục hay không đều có thể khiến cho phụ nữ trở nên dung tục, ngược lại cũng thế, bởi vì chuyện nam nữ vốn đã rất dung tục, đây là kết luận tốt nhất mà tôi có thể đưa ra.

...

“Chúng ta đi đâu vậy?”

“Nhà của Động Ngư.” Trần Nhiễm mang theo đàn ghi-ta đi bên cạnh tôi, khi nói ra lời này giọng điệu mang theo ý cười, một bóng đèn đường từ từ hắt qua sau anh.

“Đó là gì thế?”

“Có ngày anh nằm mơ, mơ mình thành một con cá, bơi cả đêm, khi tỉnh lại ngẫm thấy thật ra không phải anh biến thành cá, nó là nó, anh là anh. Vì thế anh đặt cho nó một cái tên là Động Ngư, nó luôn chuyển động tới lui mà, như vậy, nó hoàn toàn không phải là anh nữa. Có điều, nghĩ đến chuyện anh và nó từng tiếp cận gần gũi, còn suýt nữa nhập làm một nên anh muốn tiếp tục ở với nó. Cuối cùng, anh quyết định đặt tên cho ban nhạc là Động Ngư, nơi bọn anh luyện tập là nhà của Động Ngư, anh nghĩ chắc nó cũng yêu ca hát lắm.”

Có lẽ anh chờ tôi cười hoặc bảo anh dở hơi, nhưng tôi nói: “Động Ngư rất béo, nó luôn đợi ở một chỗ như cống thoát nước, không bơi ra được.”

Trần Nhiễm nhìn tôi, ánh mắt lấp lánh nhìn tôi chớp chớp, tôi nhớ lại cảnh trong giấc mơ đêm nọ, sự cô đơn khi bị anh bỏ rơi vào mùa hè bất chợt ào tới, tại góc bắc đêm đông đường như đặc biệt lạnh lẽo. Không biết về mặt của mình có hù anh hay không, tôi gượng gạo nhếch môi: “Em cũng từng mơ về nó, cũng biết nó yêu ca hát.”

Bàn tay lớn mà ấm áp véo véo mặt tôi, sau đó Trần Nhiễm ôm lấy vai tôi: “Em ngốc quá.”

Giọng nói rất không vui, tôi không muốn làm anh không vui, nhưng lúc này nhìn thấy bóng dáng thân mật khẳng khít của chúng tôi, chợt cảm thấy như vậy cũng tốt.

Nhà của Động Ngư là một cái tầng hầm, nghe nói trước kia là quán bar, bên trong đều được ốp ván gỗ, rất tối, ngọn đèn mờ ảo, có sofa lớn và sân khấu bỏ không. Tôi ngồi trên quầy bar, hai chân đung đưa, nghe Trần Nhiễm hát xong mấy bài, đột nhiên cửa bị đẩy ra.

Một người đàn ông ồm ồm, lần đầu tiên gặp Tiểu Ngũ hẳn có thể gọi là đàn ông nhỉ? Dáng người gầy tong teo, khuôn mặt đeo kính đen lạnh lùng không biểu tình khiến anh ta có vẻ cứng rắn xa cách, lưng anh ta không thẳng như của Trần Nhiễm, hơi khom khom, càng có vẻ không gần gũi. Lúc đầu tôi không biết anh ta, sau đó lại hận anh ta, một người như thế.

Bọn họ chào hỏi nhau, Tiểu Ngũ đi về phía tôi. Tôi nhìn anh ta, anh ta cũng miễn cưỡng khách khí nhìn lướt qua, sau đó ra sau quầy bar mang mấy cái bàn con ra.

“Vợ cậu đấy à?” Lúc gần đi anh ta mới quay đầu nhìn Trần Nhiễm.

Trần Nhiễm ngồi trên bục, ngọn đèn xanh mờ rọi lên người, không lên tiếng, hợp âm đang đàn cũng không ngừng lại, có điều lại nở một nụ cười khó phát hiện, khóe miệng cũng bị chiếu thành màu xanh lam.

Cửa được đóng lại.

“Anh ta là ai thế?”

“Anh em của anh, tên là Ngũ Tư Hiền, Tư trong ‘tư khảo’, Hiền trong ‘trúc lâm thất hiền’.”

“À.” Tôi tròn miệng gật đầu, chợt nghĩ ra: “Anh dạy em đàn đi.”

“Vì sao? Em thích à?”

“Êm tai.” Tôi cười, bởi vì bộ dạng của anh khi đàn trông rất đẹp, mà những gì anh có... em đều muốn.

“Ừ, thi xong đã, mùa hè anh dạy em.”

Đúng rồi, anh còn phải thi đại học...

“... Anh định thi vào đâu?”

“Chắc là Thượng Hải, dù sao cũng sẽ không đến Bắc Kinh.”

Thượng Hải, tôi yên lặng lẩm nhẩm một lần, vì thế, thành phố Thượng Hải bất chợt bước vào cuộc đời của tôi.

Trong trí nhớ, nó rất ồn ào, rất lạnh lẽo, rất đông đúc, tàu điện ngầm khá tốt.

Nhưng sau đó, nó khiến tôi ghi lòng tạc dạ, phải nói là, mỗi nơi anh từng đi qua đều khiến tôi ghi lòng tạc dạ.

Thói nghiện yêu thứ này thứ nọ là bản năng tìm kiếm chất dinh dưỡng mình khuyết thiếu của con người, cả động vật và thực vật. Tôi yêu thành phố, rất nhiều thành phố, chúng có khi đông vui, có khi trống vắng, chúng sẽ vĩnh viễn không bỏ chạy, vĩnh viễn ở đó, cho nên, cất đồ vào thành phố là chuyện thật an toàn. Tôi cất tất cả những thứ mình sở hữu vào thành phố, mộng tưởng, thanh xuân, và Trần Nhiễm.

~*~

“Chị làm gì thế? Giả làm con gái nhà lành à?”

Phùng Tiểu Béo vừa vào cửa đã không quên xách mé chị Dung, tôi liếc mắt qua Phùng Thực đang đổi dép đi trong nhà, lại liếc mắt qua Hồ Tâm Dung đang nghiêm túc đan khăn, sau đó im lặng quay lại xem phim. Hơn mười năm là khoảng thời gian ba chúng tôi đã ở bên nhau, tán gẫu trên trời dưới biển để giết thời gian. Nhưng không biết vì sao, gần đây càng lúc tôi càng phiền chán sự tụ tập này, xác thực mà nói, tôi phiền chán phải nói chuyện với những người quen biết mình, tôi phiền chán mình có nhiều điểm giống bọn họ như vậy, đếm không xuể. Trước đây, tôi là người phóng khoáng, nguyện ý chia sẻ hết thảy, nhưng bây giờ hoàn toàn ngược lại, hận rằng cả thế giới không thể lẫn sang chỗ khác, tốt nhất đừng để tôi nhìn thấy.

“Vui mà.” Chị Dung chớp chớp mắt to, cặp mắt đen kịt óng lên như bảo thạch.

“Xấu chết đi. Người ta không muốn đâu, đừng có quá thành quá cổ.” Phùng Thực vui vẻ ngồi xuống bên cạnh tôi: “Xem gì thế?”

“Phim tài liệu.” Một lúc lâu không nói lời nào khiến cô hòng hơi khô, tôi áp ứng.

“Sao lại không muốn chứ, em thì biết cái gì, đáng ghét.”

“Dù sao nếu em có nhận mấy đồ thủ công như này thì cũng lót làm đệm cho Cầu Cầu cả thôi, thế mà chất lượng đệm cũng không tốt lắm.”

Cầu Cầu là con chó Kinh Ba[3] nhà cậu ấy, cực kỳ nghịch ngợm, thật đúng là muốn biết tính chủ thể nào thì phải xem chó. Chị Dung đang định nói tiếp, không hiểu sao tôi lại câu kinh: “Chị thật chẳng mạnh mẽ gì cả, trước kia chị có thể đâu, sao cứ coi một chàng trai như cháu mình thế.”

Chị ngăn người không nói, tôi đứng lên: “Đừng ngốc nữa, nhìn thôi đã muốn mắng chị rồi. Trần Nhiễm chỉ đùa giỡn chị thôi, chị xem mình có ngốc hay không.” Nói xong đi vào phòng ngủ, dùng sức đóng sập lại.

Thì ra, tôi cũng chẳng thật lòng thật dạ khi nói với bản thân chị mình mới là quan trọng nhất.

Dựa lên cửa, tôi nhìn đồng sách dày cộp tán loạn trong phòng, đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, rã rời tựa như một chiếc kẹo đường kéo tôi chùng xuống, không thể cưỡng lại.

Có người gõ cửa phía sau, tiếng nói càng lúc càng lớn, là chị Dung, chị không ngừng gọi tên tôi.

“Chị làm gì thế?” Tôi đột nhiên mở cửa ra trừng mắt nhìn chị, dùng ánh mắt giống nhau của hai chúng tôi. Những ngón tay như tập đàn dương cầm khựng lại giữa không trung, hồi lâu mới chậm rãi buông xuống.

“Em sao vậy?”

“Không sao cả.”

Chỉ cãi nhau một lần đó với chị Dung, chị không tranh chấp với tôi, chị coi tôi là bảo bối, mà tôi lại dùng lời nói ác độc để thương tổn chị. Chị hiền lành, thuần khiết, thánh thiện đến hoàn mỹ như một nàng công chúa. Tôi nghĩ chị không hiểu rõ suy nghĩ trong lòng tôi, bởi vì ngay cả chính tôi cũng không biết, vì sao, vì sao, vì sao. Những năm tháng về sau tôi từng thăm oán bản thân vô số lần, nhưng chưa bao giờ hối hận, Trần Nhiễm khiến tôi giống như nhân vật chính trong một câu chuyện, mà câu chuyện đó đau thấu tim tôi.

~*~

“‘Bức thư của người đàn bà không quen biết’...” Tôi đọc tên truyện, có cảm giác vô cùng thân thiết: “Nói về cái gì thế anh?”

“Em tự đọc đi, không nên hỏi người khác nội dung một quyển sách.” Trần Nhiễm ung dung đứng ở trên ghế tìm các kiệt tác tham khảo.

“Hừm...” Tôi cầm quyển tiểu thuyết bìa da trắng này, chán chừ một chút, nhét vào túi sách.

Chúng tôi đang trộm sách, trộm sách của một người chết, là một giáo sư ở tầng trên nhà Trần Nhiễm mới chết mấy hôm trước, sau khi người nhà lo liệu hậu sự xong chỉ đem đồ đạc đi, để lại không ít tiểu thuyết và tác phẩm chuyên ngành khó tìm mua. Có lẽ trộm sách cũng không thể coi là trộm sách được, so với việc bị những người đó coi là giấy vụn mà bán đi, không bằng đưa cho những người biết quý trọng chúng.

“Chị của em bảo chị ấy thích anh.” Nhìn bóng dáng của anh, đột nhiên tôi bật thốt lên, hơn nữa còn ra vẻ thiện ý hỏi: “Anh có thích chị ấy không?”

“Cũng hơi hơi.” Trần Nhiễm đưa sách cho tôi, tôi nhận lấy, khi hai ngón chạm nhau có cảm giác đau nhói.

“Cái gì gọi là hơi hơi, không cho anh chọn chị em, nếu không em đánh anh.”

“Vậy anh chọn em nhé?” Anh nhảy từ trên ghế xuống.

“Thôi đi, em không có hứng thú với đàn ông, em quan tâm đến tri thức của mình hơn.” Không nhìn anh, tôi ngồi xuống đất, xếp các quyển thành từng chồng.

“Anh không phải đàn ông, anh là thiếu niên thôi.” Anh cười, dễ dàng chuyển sang đề tài khác, chỉ còn lại mình tôi hoảng loạn, ngồi xồm ở đó, đau xót.

Sau khi về nhà, tôi hơi nhụt chí lời quyển tiểu thuyết màu trắng ra, nằm đọc trên giường. Ngòi bút của Stefan Zweig rất tinh tế, tuy không mang nhiều chiều sâu nhưng vẫn có thể giữ chặt được nội tâm của người đọc. Tôi đọc một mạch xong luôn, khi đó đã là ba giờ sáng, giật mình thảng thốt làm tôi mệt

môi. Tôi cảm thấy mình chính là người phụ nữ kia, người phụ nữ đáng thương đến mức không có một cái tên, nhưng tôi sợ hãi mình giống cô ta, tôi không muốn cuộc đời của mình nhạt nhòa như thế. Ý tưởng này khiến tôi kháng cự Trần Nhiễm, anh hấp dẫn tôi, nhưng tôi không muốn vì anh mà đánh mất bản thân mình, đó không phải tình yêu vĩ đại mà là sự hy sinh thảm thương. Tôi không thể như người phụ nữ kia, đến cuối đời mới nói với Trần Nhiễm, bây giờ em chỉ có anh trên thế giới này, chỉ một mình anh, mà anh lại hoàn toàn không có ấn tượng gì về em, anh đang tầm hoan mua vui, không biết gì cả, hoặc đang bên người khác cười đùa tán tỉnh. Em chỉ có anh, cho đến bây giờ anh vẫn không biết đến em, mà em lại thủy chung yêu anh.

~*~

Liên hoan hữu nghị tổ chức vào đầu năm chín tám, Bắc Kinh đồ tuyết, trường học một màu trắng xóa. Trong sân thể dục, sân khấu chữ T dưới ánh đèn chiếu như mây giăng trong mộng, tuy trời rất lạnh nhưng không khí vẫn sôi nổi. Trần Nhiễm đại diện cho Đông Trục Môn biểu diễn, là một bài hát đang rất phổ biến. Tôi đứng sau cánh gà nhìn bóng dáng của anh, cảm thấy vô cùng yên bình.

Sau đó tôi rời đi, ngồi xuống một bậc thang trước dãy phòng học ở rất xa, loáng thoáng nghe thấy tiếng ca tuyệt vời, bất giác khe khẽ hát theo.

Tiết mục của anh kết thúc rồi, tôi vẫn ngồi chỗ đó ngâm nga, ngửa mặt lên, nhắm mắt lại, mặc cho bông tuyết bay xuống chạm vào lông mi, hời hợt cặp mắt hao gầy kia, hàng mi dài động nước dưới con mắt Lư Sơn như một con bướm bướm màu đen, tung tăng không ngừng.

“Em sao thế? Anh tìm nãy giờ.”

Tôi giật mình mở mắt.

Trần Nhiễm đứng giữa trời tuyết, dáng người cao gầy vì ngược sáng mà không thể thấy rõ ràng, nhưng tôi vẫn nhìn ra, anh đang quàng chiếc khăn mà chị đan, khăn quàng cổ màu xám đen tay rất đẹp.

“Không có gì, em mệt thôi.” Tôi cười khẽ, nụ cười nhạt đi rất nhanh, sau đó thấy anh cũng cười lớn.

“Em ngốc ghê.”

“Anh lại đây đi.” Tôi nói.

Anh nhìn tôi, lại gần, ngồi trước mặt tôi. Bỗng nhiên tôi đưa tay ôm cổ anh, quỳ gối xuống đất tuyết, kéo Trần Nhiễm hơi khom người.

“Trần Nhiễm, anh là người đặc biệt nhất mà em từng gặp, là người bạn mà em yêu quý nhất, em thích anh. Năm mới vui vẻ.”

Bàn tay thon dài mạnh mẽ không biết từ khi nào đã đặt ngang lưng tôi: “Ừ, mong cho gốc cây tình bạn của chúng ta sẽ sum cành tốt lá.” Anh nói mang theo ý cười, nhưng đây không phải một nụ cười, nó là bí mật mà vĩnh viễn tôi không thể biết.

Trong vòng tay giữa đêm đông ấm áp, tôi yếu ớt rồi chột kiên cường, mặt tôi áp vào má anh, nước mắt không kiềm được chảy xuống theo kẽ hở, sưởi ấm thuở thanh xuân cô quạnh tuổi mười sáu của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Trời Nhuộm Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Xe lửa sắp chuyển bánh, anh sắp đi rồi.

Lời ly biệt biết nói thế nào đây?

Mắt nhìn tiết thu trong vắt, lá cây rên rỉ.

Quay người đi chỉ còn hình bóng, em trở thành hồi ức.

Anh biết từ nay về sau, về sau về sau nữa, có thể sẽ không gặp lại em.

Anh không muốn thừa nhận sự thật này, vì thế nhiều năm sau khi em quay đi.

Hình bóng kia vẫn sống động như ngày nào, đọng trên mi mắt anh, khẽ run rẩy, khẽ run rẩy.[1]

—— Lời tựa.

[Phần 1]

Đồng đi hạ đến, Trần Nhiễm biến mất nửa năm, chắc anh đang chuẩn bị cho kỳ thi đại học, chị Dung cũng ôm sách suốt ngày. Tôi không quấy rầy ai cả, nghĩ rằng mình không thể không hiểu chuyện như thế, vì vậy ngày ngày chơi đùa ầu ơ với Phùng Tiểu Béo, buổi tối đọc sách xem phim một mình. Về sau lại bị một người bạn từ nhỏ đã lâu không gặp dụ dỗ đi học về. Nói chung, là cuộc sống.

Người bạn từ nhỏ tên Chu Chu là một cô gái làm lì, bằng tuổi chị Dung, hồi trước không hay chơi cùng chúng tôi. Chị ấy ở nhà bà nội trong ngõ nhỏ, trong ấn tượng của tôi có một gương mặt yếu ớt, hơi ít nói. Tôi biết chị ấy vì hơn mười năm trước, vào một buổi chiều chạng vạng mặt trời đỏ về hướng Tây, chị ấy mắng rồi đuổi bọn nhỏ bắt nạt tôi và Phùng Tiểu Béo, nói thêm, đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Năm mười ba tuổi Chu Chu chuyển đi với ba mẹ, nửa học kỳ sau của năm lớp mười một mới tự trở về Bắc Kinh, vẫn là cặp mắt đen láy, trầm mặc ít nói, có điều chị đã cắt tóc ngắn, không mặc đồng phục, thích đeo kính đen, khoác cặp chéo trung tính, nhìn thoáng qua cứ tưởng một cậu thiếu niên.

Vẫn nhớ sáng sớm hôm chị ấy trở về, chị đứng trước cửa lớp của chúng tôi, nét mặt vô cùng lạnh nhạt, tôi tới muộn, nhìn một lúc cũng không dám ra hỏi. Chu Chu chậm chậm tháo kính râm xuống giữa đám người đang đi chuyển, im lặng hồi lâu mới nói, em có ổn không?

Em có ổn không?

Mở đầu cho bức thư của chị, mở đầu cho cuộc điện thoại của chị, mở đầu cho câu thăm hỏi của chị. Tôi hỏi chị vì sao lại thích dùng câu chào hỏi này, khi đó chị nở nụ cười hiếm thấy. Bởi vì cho đến bây giờ em vẫn chưa trả lời, mà chị vẫn ở những địa điểm khác nhau, những thời điểm khác nhau muốn biết... Gương mặt mộc mạc của Chu Chu kẻ sát lại gần hỏi, em có ổn không?

Tôi ổn à? Cái gì là ổn, vì sao ổn, làm sao để ổn được, đều là vấn đề. Tôi chỉ biết, khi tôi nhớ nhưng một người liên gọi điện cho anh, chẳng để nói gì cả, chưa nghe thấy tín hiệu đã cúp máy, đắm chìm không biết mệt trong trò chơi này, là ổn. Khi tôi bị một người ảnh hưởng, thoát khỏi những phán đoán giá trị thông thường, bị áp lực bên ngoài dồn nén đau đớn không chịu nổi, cũng là ổn. Nhưng khi tôi hoàn toàn hiến thân cho một người, từ từ dung hòa phá hủy khái niệm 'tôi', luôn hằng hái quên mình, thật không biết là ổn hay không ổn.

~*~

“Chị vẽ đẹp quá.”

Tôi giờ tò phác họa lên, sông nước Giang Nam dưới tia sáng mặt trời trở nên mờ ảo mà tĩnh lặng.

“Em cứ vẽ đi, vẽ nhiều sẽ đẹp.” Chu Chu thản nhiên đáp. Không phải chị ấy không quan tâm đến tôi, chỉ là tính cách cứ như vậy, chẳng thể có biểu cảm đa dạng hơn được.

“Vẽ sao được, nhìn hình tròn em vẽ này, chị xem nó có giống hình tròn không cơ chứ.”

“Không kiên nhẫn.”

“Mà Chu Chu, chị ở đây à, em nhìn mà cứ tưởng trở về cổ đại chứ. Cha mẹ chị nghĩ thế nào? Khám phá hồng trần, ở ẩn rừng sâu?”

“Em biết gì chứ, như vậy thì càng được lời thôi. Em đã thấy công ty du lịch nào đặt trụ sở ở rừng sâu chưa?”

“À...” Tôi gật gật đầu.

“Thực ra miền Nam rất tốt, trừ việc không có tuyết. Nếu không phải vì thi đại học thì chị đã không trở lại rồi.”

“Sao cha mẹ chị không đi theo chị?”

“Phiền, họ mà muốn tới chị cũng không đồng ý. Dù sao họ cũng không thể trông mong chị thi được vào trường gì hiểu học, công ty du lịch ở nhà còn chờ chị mà.”

“Thích thật đấy, nhà mình mở công ty du lịch thì đi đâu cũng được. Em thấy ảnh chị chụp ở Tây Tạng, hâm mộ muốn chết.”

Ánh mắt đen thẳm của Chu Chu quan sát tôi, ẩn sâu là sương khói mệnh mông, thế nên tôi không biết rốt cuộc chị đang nhìn cái gì.

“Đến Tây Tạng du lịch không thú vị. Nếu giỏi thì em bỏ hết mọi thứ, đến núi Nhất Tuyệt bỏ xe tự đi, thế mới gọi là Tây Tạng, sau đó em sẽ hòa vào thiên nhiên.”

“Nản cả lòng, em không làm được rồi.”

Chị đặt khay pha màu xuống: “Quý con, biết nản lòng nữa cơ à.”

“Em thấy hình như em yêu một người, chuyện đó mới khiến em thật sự nản lòng.”

Chu Chu ngây người.

“Ừm, anh ấy tên là Trần Nhiễm.”

“Em dở hơi à.”

Họa sĩ nghèo tương lai còi tạp dề, phía trên loang lổ màu sắc. Sau khi chúng tôi rời đi, nó vẫn nằm đó tro tro, ở phòng tranh của người cậu của họa sĩ, một nửa vất lên bàn, nửa còn lại lũng lợ muốn chạm đất.

Từ đầu đến cuối, bí mật trong day dứt của tôi chỉ nói cho Chu Chu.

~*~

Kỳ thi đại học năm chín tám, mọi người cực kỳ căng thẳng. Tháng năm tháng sáu mẹ tôi hầu như ở nhà chị Dung. Chu Chu bôn ba khắp các học viện mỹ thuật trên cả nước, cũng suốt ngày cắm đầu vào ôn tập các môn văn hóa. Bà nội của tôi còn thái quá hơn, thấp hương khói khấn Bồ Tát ngay tại nhà, ăn chay niệm kinh. Tiện nhắc tới một chuyện xấu hổ, ngày mừng sáu tháng bảy, tôi ngồi ở phòng khách cầu khẩn cả đêm với bà nội, tôi nhớ rõ mình còn ngốc nghếch thâm nghĩ: Nếu anh có nguyện vọng gì, nếu anh muốn đi đâu, có thể thực hiện giúp anh được không? Bà nội nói với tôi, Quan Thế Âm Bồ Tát đại từ đại bi, nếu đã vậy, dù có chuyển phúc của tôi sang cho anh cũng được, mong anh tốt lành.

Chạng vạng ngày mừng tám, tôi gặp Trần Nhiễm, anh gọi điện bảo tôi đến nhà của Động Ngư. Tôi vừa tắm xong, mặc một chiếc váy liền rồi đi luôn, lên xe buýt đựng phải một bác gái đáng ghét cũng không đôi co gì.

“Gãy đi.” Tôi vào cửa, đi đến trước anh, giờ tay sờ sờ khuôn mặt, chỉ biết nói hai tiếng này.

Anh vươn ngón tay mảnh khảnh vuốt gọn mái tóc dài còn ướt của tôi, ánh mắt xinh đẹp dần dần cong như trăng khuyết: “Sao lại đi dép lê đến đây thế?”

“Nhớ anh, sốt ruột.” Tôi bịu môi, tránh khỏi tay anh, trèo lên một cái xô pha, cởi dép co chân: “Anh thi tốt không?”

“Hỏi thừa.”

Tôi gật đầu, Trần Nhiễm vẫn đứng ở chỗ cũ, cười rất xảo trá.

“Anh sao thế, đang dọa em đấy à?”

“Không có gì, tặng em một món quà.” Anh chỉ chỉ ra phía sau tôi.

Tôi nghi hoặc quay đầu, đứng lên ngo ra phía sau xô pha, còn chưa kịp nhìn thấy gì đã bị Trần Nhiễm ôm lấy từ phía sau. Anh hôn lên cổ tôi, hôn mái tóc ướt, thân hình ấm áp kề sát tôi, không nói gì cả. Sau đó, anh cứ ôm tôi như vậy, đặt tôi ngồi lên đùi anh, khiến tôi cảm thấy mình là bảo bối, khiến tôi nghĩ rằng mình được anh trân trọng. Mặc dù, Hồ Tâm Đình, hoàn toàn sai rồi.

Trần Nhiễm luôn đeo một chiếc nhẫn bạc, hôm đó anh tháo xuống, tặng cho tôi, tặng cả thứ mà tôi còn không biết dùng, chiếc đàn ghi-ta màu đen.

Chị Dung thi đến Thành Đô, Chu Chu thi đến Nam Kinh, Trần Nhiễm thi đến Thượng Hải.

Bọn họ đều thành tài, đều muốn bỏ tôi một mình ở Bắc Kinh. Thế nhưng, khi nhìn thấy giấy thông báo trúng tuyển, tôi vẫn rất vui vẻ. Tôi thích thấy người khác đạt được thành quả sau khi nỗ lực hết mình, nếu không, lỡ có ai sẩy bước trước mắt tôi, tôi sẽ rất dễ bị hoang mang, mà tôi không thích hoang mang.

Cả mùa hè tôi đều học vẽ với Chu Chu, học ghi-ta với Trần Nhiễm, bị hai người họ nhất trí cho rằng cực kỳ ngốc. Nhưng rất lạ, bọn họ cứ làm như không quen biết nhau, tình cờ gặp mặt cũng chỉ hờ hững chào hỏi, chuyện này từng khiến tôi hoài nghi phải chăng có ẩn giấu bí mật gì. Về sau tôi mới hiểu được, con người chính là cùng dẫu thì đẩy, trái dẫu thì hút. Đáng tiếc, những nỗ lực của tôi, cố gắng muốn được như Trần Nhiễm, muốn ở bên cạnh anh, tất cả đều nảy sinh trước khi tôi hiểu được. Quà thực rất xui xẻo.

Cuối cùng Trần Nhiễm cũng bỏ cuộc, chỉ dạy tôi một vài bài hát cũ, khiến cho tôi cả đời cũng không biết đánh ghi-ta, chỉ có thể nghịch chơi một vài giai điệu lỗi thời. Nhưng có thể gặp anh thường xuyên, nhìn ngón tay xinh đẹp của anh gảy đàn cũng là một loại hạnh phúc rồi. Khi tôi còn yêu mù quáng, tôi rất đơn giản, dễ cảm thấy thỏa mãn, ngây thơ hồn nhiên.

Nhà của Động Ngư, tầng hầm mang biệt danh khó hiểu đó lưu giữ ký ức đẹp nhất trong tôi. Mỗi cái xô pha, mỗi cái đèn chùm, mỗi cái bàn xếp ở nơi đó đều vô cùng quen thuộc, để đến mười năm sau về lại nơi đây, tôi vẫn có thể chỉ vào một bàn một ghế, vừa nhăn vừa cười.

Chúng tôi.

Anh.

Tôi.

...

“Em đọc quyển này đi, không tệ.”

Ngày đó anh đến, tiện tay đưa cho tôi quyển ‘Lưỡi dao’ của Maugham, tôi ngơ ngác cầm lấy, không hỏi gì, bỗng dưng anh lại kể nội dung cho tôi biết.

“Viết về một phi công chiến đấu, Larry, sau khi giải ngũ tìm kiếm một thứ gì đó.”

“Thứ gì vậy?”

“Một thứ... có ý nghĩa quyết định, nhưng anh ta cũng không biết thứ đó có tồn tại hay không...”

“Bầu trời?” Tôi nghĩ tới hồi chúng tôi mới quen nhau, Cửu Giang, đêm đó anh ngửa đầu nói, anh muốn hiểu biết về bầu trời, đáng về biếng nhác mà duyên đáng biết bao.

Trần Nhiễm ngả người xuống sô pha, hình như giật mình gật đầu, tôi cũng không biết có phải là khẳng định hay không.

Đây là khái niệm khoảng cách rất xa xôi của hầu hết mọi người, có rất nhiều khoảnh khắc, biết bao sinh linh từng nghĩ thoáng qua nó, đến khi nó biến mất trên đường đời, phần lớn những sinh linh này đã tự nhận rằng có cuộc sống rất tốt. Hồi ấy, ý nghĩ đầu tiên của tôi chính là, anh, muốn đưa ra ý kiến của bản thân, hay chỉ góp phần vào đó? Có lẽ, cuối cùng chúng tôi sẽ thấy được bầu trời, có lẽ, không ai thấy được.

Tôi ngẩng đầu nhìn Trần Nhiễm, anh bị đèn chùm nhuộm màu thành quầng, gương mặt lộ vẻ mệt mỏi, nhìn tôi một chút, sau đó khép lại cặp mắt nặng trĩu, lông mi cong cong, tựa như thiên sứ.

~*~

“Đình, đi du lịch với chị đi.”

Tháng tám khi Chu Chu đột nhiên gọi điện thoại đến, tôi đang ngủ say sưa: “Dạ? Đi đâu cơ?”

“Lư Sơn, chị muốn về phong cảnh.”

Chị là điển hình cho mẫu văn nghệ sĩ, chính là mù đường, đăng trí, khó khăn khi biểu lộ cảm xúc, huống hồ ngoại trừ tôi và Phùng Thực thì chị cũng không còn bạn bè khác. Sau nhiều lần bàn bạc, tôi thu xếp một ít hành lý, mua vé tàu hỏa đến Cửu Giang. Trên đường đi Chu Chu luôn đeo cặp kính râm màu trà nhìn ra ngoài cửa sổ, tóc mái hơi dài che kín trán, trong ánh mắt toát ra chấp niệm sâu xa mà tôi không thể hiểu nổi.

“Mấy năm nay chị thế nào?” Lần đầu tiên tôi đề cập đến vấn đề này.

“Chớp mắt đã vụt qua, nơi chôn chạt chội, không hiểu người khác đang nói gì, ngột ngạt tù túng, có khoảng thời gian dài chị chỉ về chứ chẳng nói năng gì, không gian rất vắng lặng.”

“Chu Chu...” Đột nhiên tôi kéo tay chị.

“Gì thế?”

“Có em ở đây mà, đừng sợ.”

Chị cười khẽ, mang theo sự cung chiêu, coi tôi như đứa trẻ nhỏ. Từ lúc đó, tôi bắt đầu cảm nhận được sự xinh đẹp của chị. Không giống vẻ đẹp phổ biến của chị Dung, Chu Chu tựa như một đóa hoa trắng muốt không bao giờ tàn, theo dòng chảy thời gian phong thái càng lúc càng xuất chúng, quả thực tôi không thể miêu tả.

Trở lại sau một năm, mặc dù không phải cách cả một đời, nhưng cảm khái vẫn dâng lên như thủy triều. Không nhớ ai đã từng nói, gặp một người ở đâu, sẽ chia tay ở đó, chắc bạn cũng biết tôi nghĩ về ai rồi. Lúc ấy Chu Chu đứng về, tôi thất thần ngồi bên cạnh, trong đầu tràn ngập những ảo tưởng ấu trĩ không thực tế, cuối cùng cơ hồ còn hình dung được cảnh tôi đứng ở đây nhìn hình anh ra đi. Hoàn toàn không thể đề như thế, tôi nghĩ vậy, liền lờn quyền ‘Lưỡi dao’ ra đọc. Đây là quyển truyện hay khó tìm, sau này khi hiểu chuyện rồi, tôi cho là như này, đã là đàn ông thì đều muốn thử đọc để hiểu nó, với một người nào đó lại càng thể hiện rõ ràng. Tuy vậy, thườ non nót ấy tôi lại nghĩ rằng, bất kể cuộc sống có như bước trên lưỡi dao hay không, yêu, là tất nhiên.

“Chu Chu...” Tôi gấp sách, ngẩng đầu gọi chị.

Chốc sau chị mới hoàn hồn, ánh mắt mênh mang sương mù nhìn tôi.

“Chị đã từng hy vọng có được thứ gì đó chưa?”

“Thứ gì cơ?”

“Thứ gì đó.”

Chu Chu đặt bút vẽ, ngồi xuống bên cạnh tôi: “Em ám chi thứ gì mới được chứ.”

“Tất cả mọi thứ.”

“Là vật chất hay phi vật chất, tất cả mọi thứ đều được à?” Chị bật cười.

Tôi suy nghĩ một lúc, gật đầu: “Cũng được.”

“Có chứ, đương nhiên có, chị nghĩ ai cũng có thôi.” Chị nói bình thản.

“Nhưng nếu không thể có được nó thì làm sao bây giờ?”

Chị quay đầu nhìn tôi, rồi quay lại nhìn về phía trước. Lúc đó mặt trời đang lặn, trong tâm tình của tôi, chị hiện lên xa xăm như vậy, thể lương như vậy, làn da gần như trong suốt, dưới mỗi sợi mạch máu nhỏ bé là dòng chảy của những bí mật khôn cùng.

“Theo chị đi.”

Khi vầng dương hoàn toàn khuất sau rặng núi, chị nói.

Chúng tôi đi suốt đêm tìm một nhà máy bỏ hoang, dùng những hộp màu Chu Chu mua để vẽ một điện thánh trên vách tường. “Không phải tôn giáo gì,” Chu Chu nói, “đó là tín ngưỡng của chị, em tin vào tình yêu cũng được, em tin vào sự sống cũng được, em tin vào đau thương cũng được, em không tin gì cũng được. Ở đây, em có thể quý lễ, có thể khinh bỉ, có thể an giấc.”

Vẽ xong đã là ba ngày sau, chúng tôi mệt đến mức nằm luôn xuống mặt sàn xi măng, thở hổn hển.

“Vui thật.” Tôi nhìn trần nhà cao mà cũ kỹ, cười rộ lên.

Chị không trả lời, lặng lẽ cầm tay tôi, dù là giữa hè, tay của chị vẫn rất lạnh.

“Em nói em đang yêu một người...”

“Vâng.”

“Chị cũng vậy, nhưng chị nghĩ, có lẽ vĩnh viễn chị cũng không thể khiến người đó yêu chị như chị yêu người đó được.” Nửa câu đầu của Chu Chu là cười, nửa sau lại mơ hồ mang theo ghen ngào.

Tôi nhắm người dậy, chị đeo kính râm, không thấy rõ được ánh mắt, tôi chân thật nói: “Em hiểu.”

Chị nhếch miệng, đột nhiên kéo tôi xuống: “Đừng cử động.”

“Gì chứ?” Cây bút chấm màu đỏ tô theo dáng người của tôi, tôi với tay tranh: “Em cũng muốn vẽ, em cũng muốn vẽ!”

“Năm ngoan nào!”

“Ha ha.”

Mùa hè rớt cuộc đã qua, chúng tôi rời Lư Sơn, nhưng hai người màu đỏ tay trong tay vĩnh viễn lưu lại một góc không muốn ai biết đến. Bạn phải tin rằng sắc đỏ ở trên sàn tối tuyệt không nhạt nhòa. Tôi muốn đặt cho nhà máy đó một cái tên, Chu Chu bảo không cần, thứ gì đó không tên mới không cách nào kể cho người khác, cũng không thể lãng quên.

~*~

“Ngày mai anh phải đi rồi...” Tôi bước tới, đột nhiên giữ chặt Trần Nhiễm, anh luôn khiến tôi không thể thấu hiểu hoàn toàn, khiến tôi vĩnh viễn cảm thấy vẫn chưa đến lúc biệt ly.

“Vậy anh không đi.” Anh nhìn tôi bằng cặp mắt dài xinh đẹp.

“Không được...”

“Ngốc quá, em cũng thi đến đấy chẳng phải là được sao.”

“Ừm.” Một câu thuận miệng nói ra, đổi lại cái gật đầu nghiêm túc của tôi. Anh chưa từng trao tôi hứa hẹn gì, tôi không thể nói với anh đừng quen bạn gái, đừng sống bừa bãi, đừng quên gọi điện thoại. Tôi biết, anh sẽ quen với rất nhiều cô gái đẹp, sẽ rong ruổi khắp nơi, sẽ lặn mất tăm một thời gian. Một tên trời đánh như thế này, không ai giải thích được vì sao tôi lại thích, chính tôi cũng không thể hiểu rõ.

Tôi, chẳng qua chỉ là một cô gái không quá xinh xắn trong một đám các cô gái xinh xắn, đừng nghĩ đây chỉ là một chi tiết gây cười trong câu chuyện, là thật, bạn phải tin tưởng tôi, đây là sự thật duy nhất mà tôi có thể xác định. Suốt một đời, anh và tôi có khoảng cách rất xa, tuy rằng tôi không màng mệt mỏi, từ đầu đến cuối vẫn cố gắng chạy về phía anh.

Có lẽ ánh mắt kiên định đến cổ chấp của tôi khiến Trần Nhiễm bật cười. Anh vòng tay ôm tôi, một cái ôm áp áp cuối hè, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của người qua đường, sau đó biến thành hôn môi. Khu phố đó tên là Hạnh Phúc, tôi vẫn nhớ rất rõ.

Mà những thứ tôi có thể nhớ kỹ, có thể viết lại, chẳng qua cũng chỉ là những việc nhỏ nhặt trong mắt của người khác mà thôi.

Ngày Trần Nhiễm đi, anh không để cho bất kỳ ai đưa tiễn, kể cả tôi.

Nhưng tôi vẫn đến nhà ga từ sớm, đợi đến tận chiều mới thấy bóng dáng của anh, bóng dáng cao gầy, hành lý màu đen, đứng giữa đám người lộn xộn vẫn nổi bật như vậy. Tôi lén lút nhìn anh đến phòng đợi, anh đến hơi sớm, ngồi im lặng, chỉ ngẩng đầu một lần. Cuối cùng sau khi soát vé liền biến mất, bình thường hơn tất cả những điều tôi tưởng tượng trong đầu.

Bình tĩnh không ngờ, tôi chậm chậm bước ra khỏi nhà ga, đi tàu điện ngầm, nghe nhạc một lát. Có điều, sau khi đi một vòng tàu rồi, rốt cuộc không nhận được, tôi chen chúc giữa đám đông cả trai lẫn gái, vịn tay cầm, nhỏ giọng nói một câu, Trần Nhiễm, em yêu anh. Âm lượng nhỏ đến mức tuyệt đối không có người thứ hai nghe được, nói cho cùng, tôi cũng chỉ bày tỏ ý niệm này rõ ràng như thế một lần thôi, từ đó về sau, tôi quyết định sẽ không nhắc lại nữa. Không nhắc lại nữa, bởi vốn chẳng đáng nhắc lại.

Ngay từ đầu tình yêu đã là chủ đề éo là mà Trần Nhiễm ghét nhất, tôi có thể làm gì chứ?

Tôi từng nói với anh hàng trăm lời còn nghiêm trọng hơn thế này, nhưng chỉ độc không thốt ra ba chữ quan trọng, bởi vì nó thật sự quá sâu sắc với chúng tôi, sâu sắc đến mức, một khi thổ lộ sẽ còn kinh khủng hơn cả việc cởi hết quần áo đứng dưới ánh mặt trời.

Bí mật thầm kín đó, tôi không để cho bất kỳ ai biết được.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Trời Nhuộm Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Mãi mãi không muốn thừa nhận là cách trốn tránh của chúng tôi, mỗi bước đi của chúng tôi đều quyết định kết cục cuối cùng, chân chúng tôi đang hướng đến vạch đích do chính mình lựa chọn.

—— Lời tựa.

Trong quãng thời gian rất dài của quá khứ, chung quy tôi chia cuộc đời mình ra làm hai loại tình trạng, có Trần Nhiễm và không có Trần Nhiễm. Thực ra đây là một khái niệm cực kỳ mơ hồ, cái gì gọi là có được một người, cái gì gọi là mất đi một người, bạn có hiểu được không?

“Cậu định thi đến đâu?” Tan học, Phùng Tiểu Béo đang tán dóc đột nhiên trở mặt nghiêm túc hỏi tôi, cậu ấy không đợi tôi trả lời đã tự quyết định: “Thật ra cậu cũng có thể thi diễn viên mà, tớ quen một người bạn, cậu ta là...”

“Tớ không thi đâu.” Tôi ngẩng đầu lên khỏi đồng sách, mỉm cười.

“Hả?” Phùng Thực ngẩn người.

“Tớ muốn đi Thượng Hải.” Tôi cũng nhìn cậu ấy bằng ánh mắt nghiêm túc, dùng đầu bút chọc chọc cái cằm nhọn, quay đầu nhìn nắng thu ngoài cửa sổ.

“Lời đâu ra yêu quái thiêu thân thế?”

“Cậu mới là yêu quái thiêu thân.” Tôi không để ý đến cậu ấy, nhớ đến mấy bài tiếng Anh còn chưa làm xong, vô thức cúi đầu.

Dựa vào thành tích của tôi mà muốn cân nhắc các trường học Thượng Hải, quá hiển nhiên, móc nối với giấc mộng và trật đường với lý tưởng. Trừ cha mẹ vẫn chỉ hận con mình không thể bay lên làm phượng hoàng, quả thực không ai hy vọng vào tôi. Nhưng vào cuối năm chín tám ấy, Thượng Hải thật sự đã đã cắt từng khúc ruột của tôi, việc đầu tiên tôi làm mỗi ngày, cũng là việc duy nhất, chính là vươn tay hướng về nó, một nỗi đau đớn, nhưng so với với hình bóng đẹp nhất trong lòng tôi, tất cả liền trở thành huân chương vinh dự. Cứ như thế, vừa giản đơn vừa hạnh phúc, một khoảng thời gian dài tôi đã tin rằng chỉ cần mình có thể đến Thượng Hải, tìm được Trần Nhiễm, sẽ có một ngày anh thuộc về tôi, cùng tôi đón nhận tương lai đã được giả thiết cả trăm ngàn lần. Ý tưởng ích kỷ mà viên vông đó, cho dù không thể trở thành sự thật thì có thể trách ai? Khi một người tự cho là mình đã từ bỏ hết thảy vì một người khác, kiên định và đơn thuần như vậy, chẳng lẽ lại sai ư?

...

“Thôi được rồi, Hồ tư lệnh, rất tiến bộ, rất tiến bộ.” Phùng Thực khoác túi của tôi bên trái, đeo túi chéo của mình bên phải, hoàn toàn không để ý đến việc đã tự bôi nhọ hình tượng, vừa cảm tò thành tích vừa nhận xét.

“Tất nhiên.” Tôi đắc ý ăn kem, lạnh quá đi.

“Tớ đã bảo đừng ăn rồi, nhìn đã thấy lạnh.”

“Kệ chứ, vui mà!”

Kết quả của lần thi này không còn vấn đề gì nữa, đợi nghỉ đông sẽ tiếp tục nỗ lực, Thượng Hải... cũng không xa đến thế.

“Chị Dung!” Phùng Tiểu Béo túm tay tôi hô lớn, tôi vội vàng ngẩng đầu, thấy người chị thân yêu của mình xinh đẹp nổi bật đứng giữa đám người, đáng tiếc kem trong tay không biết giấu đâu, mồ hôi lạnh đang muốn chảy, đột nhiên một dáng người gầy gò xuất hiện, đeo kính lên nhìn lại không thấy nữa.

“Sao thế?” Phùng Thực vỗ tôi.

“Chu Chu...”

“Giữ chứ, cuối tuần chị ấy mới về mà, cậu ầm đầu à?”

“...”

“Không ngờ hai đứa chẳng thêm nhớ nhĩ, thấy chị rồi còn không ra gọi.” Chị Dung đi tới, mái tóc đen dài tung bay trong gió, nói cười duyên dáng.

“Không đâu, sao lại thế chứ.” Tôi nín nọt.

“Vậy thì nghe lời chị đi, mùa đông phải giữ gìn sức khỏe, còn nữa, đừng có nịnh bợ!” Chị giơ tay lấy kem của tôi, tay kia nhéo tai Phùng Tiểu Béo: “Bảo em chăm sóc nó, sao mà vô dụng thế.”

Nếu không thấy chị Dung phải kiễng lên để nhéo tai cậu ấy, suýt nữa tôi còn tưởng mọi thứ đều giống như trước đây, không thay đổi.

Dòng người ở cổng đón học sinh dần dần thưa thớt, tôi mang theo vui sướng được gặp lại chị Dung, lại mang theo một thoáng bi thương cảnh còn người mất, như một đứa trẻ theo hai người đến Đông Lai Thuận. Đầu năm chín chín, mỗi lần nhớ lại đều cảm thấy thanh thân tự đáy lòng.

“Chị, Thành Đô có vui không?”

“Cũng được, cuộc sống khá thong thả, hợp với chị.”

“Vậy lẩu ở đây ăn ngon không?”

“Không ăn nổi, toàn là dầu, tẩm ướp cũng bằng dầu, ngán chết.”

“Tẩm dầu thì ăn thế nào được nhĩ...”

“Thì vào đại học rồi chị đưa em đi ăn.” Chị và Phùng Thực chọn đồ ăn xong liền đưa cho bồi bàn, cười cười.

“Tốt quá.”

Khi đó, tôi trả lời rất thoải mái, tuyệt đối không nghĩ tới nhiều năm về sau sẽ một mình ở Trùng Khánh, cô đơn ăn lẩu, vô cùng lạnh giá. Nếu tôi sớm biết tìm khắp thành phố cũng không thấy lẩu dê Bắc Kinh, năm mười tám tuổi đã ăn nhiều một chút; nếu tôi sớm biết tìm khắp thành phố cũng không thấy người thật lòng đối xử tốt với mình, năm mười tám tuổi đã trân trọng triệt để.

Chị Dung ngồi đó như một người lớn, chị thông minh xinh đẹp, hăng hái tiến thủ, càng ngày càng đạt được nhiều thành tựu. Khi tôi ngồi trên bàn ăn dè dặt nhắc tới Trần Nhiễm, cũng chỉ nghe thấy chị nói mấy câu băng quơ, điều này khiến tôi nảy sinh một loại cảm giác, có vẻ Trần Nhiễm muốn biến mất khỏi Bắc Kinh.

Tôi hoảng loạn gọi điện cho anh, hình như anh hơi bận, nhưng vẫn hào hứng vui vẻ trả lời tôi, giống hệt một chiếc lưới kín không kẽ hở, hắt trả tất cả những lo lắng và tưởng niệm của tôi. Anh nói anh đang có việc, nghỉ đông sẽ không về Bắc Kinh, bảo tôi ôn thi cho tốt. Nhặt chỉ ngắt điện thoại, tôi đưa ra một quyết định khiến cho bản thân hồi hận không ngớt trong một khoảng thời gian dài sau đó, lên lút đi Thượng Hải gặp anh, không nói cho bất cứ ai.

Ba ngày, tôi thu xếp cẩn thận, nói với cha mẹ tôi đi học bỏ túc với Phùng Tiểu Béo, nói với Phùng Tiểu Béo là cùng bạn đến Thiên Tân, nhờ cậu ta giấu giếm, lại bảo một người bạn rằng mình đang trốn Phùng Tiểu Béo, nói dối đi Thiên Tân, nhờ cậu ấy đóng kịch hộ. Xấu chuối những lời nói dối xong, tôi cầm mấy trăm tệ mua vé ghế cứng đến thẳng nơi cuối Trường Giang, đến thành thị rộng lớn kia, không có hành lý, không có đi động, dù đi lạc cũng không ai biết, nhưng bởi vì nội tâm kích động, tôi không mấy may sợ hãi.

Cứ cảm giác người Thượng Hải rất ghét giọng Bắc Kinh của tôi, thế nên tôi hỏi đường mấy giờ mới tìm được trường của Trần Nhiễm. Đó là một buổi chiều, không khí lạnh âm ở Thượng Hải khiến tôi lạnh đến cứng người, trường học vẫn chưa nghỉ, có nhiều sinh viên chăm chỉ đeo kính mắt đi ngang qua, Trần Nhiễm rất khác so với bọn họ. Tôi vừa mơ mộng vừa ngó nghiêng vườn trường rộng rãi thoáng đãng của anh, trong lòng dự đoán có lẽ sang năm đây cũng là vườn trường của tôi.

Nên nói thế nào đây, tôi đang vô cùng vui vẻ thì chợt nhìn thấy một cảnh tượng khiến mình đau đớn ư?

Một cô gái thanh thuần hơn chị Dung, dịu dàng hơn Chu Chu dựa vào xe đạp, ngẩng đầu, hồ hững nhắm mắt nghe nhạc, đây là động tác mà tôi thích, nhưng nhất định cô ấy làm đẹp hơn tôi rất nhiều lần. Thật ra trước khi Trần Nhiễm xuất hiện tôi cũng thấy cô ấy rồi, lúc Trần Nhiễm đi ra từ ký túc xá liền đến thẳng chỗ cô ấy, dường như cô ấy có cảm ứng tâm linh, mờ mắt, bọn họ hôn nhẹ một cái, rồi Trần Nhiễm lên xe, đeo cô ấy.

Bọn họ đi ngang qua tôi, rất gần, thậm chí tôi có thể nghe thấy giọng nói quen thuộc của Trần Nhiễm hòa với giọng Thượng Hải nhàn nhạt của cô gái kia. Mà tôi, đứng khuất sau cái cây đủ lớn trong vườn trường, cô quạnh, yên tĩnh.

Vì sao lại thế? Tôi bây giờ tôi cũng không quá đề cao bản thân, nhưng anh đối xử với tôi như vậy là rất không công bằng. Đáng ra anh nên nói cho tôi biết anh quen bạn gái rồi, hoặc là dùng dùng cách xưng hô thân mật với tôi trong điện thoại, đừng khiến mối quan hệ tưởng như đã trở nên thân thiết đến mức không cần che giấu điều gì cả. Anh bảo tôi phải phản ứng thế nào đây, anh làm vậy là không đúng, nếu như anh thật sự cho rằng tôi thuần khiết như lời anh nói.

Uất ức trào lên cuộn lấy tôi, tôi bắt đầu hoài nghi từng mảnh vỡ trong quá khứ, tôi bắt đầu ý thức được sự miễn cưỡng, dối trá và khôn khéo của anh. Thậm chí tôi cảm thấy, anh chẳng khác gì mọi người cả, thần tượng của tôi đã sụp đổ bởi những kỳ vọng quá lớn lao.

Gần như cần môi đi ra từ sau cây, nước mắt chảy xuống không ngừng, tôi cảm thấy lạnh, tôi ghét nơi này, tôi muốn về Bắc Kinh.

Nhiều người nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu, trong đó có một người trông rất quen, mãi một năm sau tôi mới nhớ ra, đó là nam sinh kỳ quái tôi từng gặp ở nhà của Động Ngư, Ngũ Tư Huyền. Hiển nhiên anh ta không nói với Trần Nhiễm tôi đã tới đây, bởi vì cho đến bây giờ Trần Nhiễm cũng không đã động với tôi, anh luôn mang bộ dáng không thẹn với lương tâm.

Đúng vậy, tôi chẳng nhận được sự ngạc nhiên vui mừng, chỉ đổi lấy một ít cảm xúc tiêu cực lần đầu tiên xuất hiện trong đời, hoài nghi, oán hận, khinh bỉ chính mình.

Trên chuyến tàu trở về, tôi đối diện tụt huyết áp, nghĩ rằng cần gì tra tấn bản thân vì người khác.

Một bát mì nóng hổi, tôi ăn no rồi cười khẩy, Thượng Hải cái con khỉ, Thượng Hải có gì tốt đâu? Thượng Hải khôn kiếp.

Trung Quốc có câu ngạn ngữ, ‘tái ông mất ngựa, chưa biết họa phúc’.[1]

Có lẽ tôi nên cảm ơn Trần Nhiễm, nhờ sự ích kỷ của anh, tôi thật sự bắt đầu ý thức được sự quan trọng của ‘bản thân’, bắt đầu hiểu được cuộc sống của mình trên thế giới này có độc tịch tịch ra sao, không biết nương tựa chốn nào, sự tồn tại của tôi không chịu nổi một đòn, yếu hơn cả đóm tàn trong nháy mắt.

Đọc sách, xem phim, đây là cách thức hoàn thiện bản thân mà tôi tập mãi thành thói quen. Nhưng thứ mang đến rất nhiều kinh nghiệm dạng tri thức cho con người, thứ quả thực có thể tôi luyện cuộc đời, là từng trải. Khái niệm từng trải rất rộng, bao gồm ký ức được mang đến từ hiện thực cuộc sống, cũng bao gồm quá trình suy nghĩ tìm tòi, tuy rằng chúng đều là đau đớn.

Tình yêu ngây thơ đã bị dập tắt hoàn toàn trong cái lạnh đóng băng ngày tôi đi tìm Trần Nhiễm. Thật ra, sự thất vọng, hoài nghi, oán hận đã đẩy tâm tình trần ngập nhưng nhớ của tôi xuống thấp nhất, không bao giờ xuất hiện nữa, anh làm tôi mất đi người yêu ảo tưởng. Ngắm lại mới thấy buồn cười, toàn bộ đều do tôi tự biến tự diễn, không ai biết được.

Sau khi về nhà tôi vui đầu ngủ hai ngày, tỉnh lại vào một đêm buốt giá, ra ban công có thể nhìn thấy tinh tú xa xôi thừa thốt, rất nhiều chuyện cũ hiện lên như một bộ phim, nhìn thấy anh lấy máy ảnh chụp tôi, nhìn thấy tôi trộm sách lên xe tải bỏ trốn, nhìn thấy ngón tay anh gảy đàn cho tôi nghe, nhìn thấy anh cùng tôi bước đi thân mật khăng khít, nhìn thấy gương mặt anh mỗi ngày, mỗi giây, lòng tôi đau muốn phẫn. Rút ra điều thuốc đầu tiên trong đời, làn khói cay đắng trôi nổi trong không khí, bộ phim trở nên mờ nhạt, một lần nữa tôi nhìn thấy ánh sao âm ỉ mà thân thương.

Nếu bạn hứng thú với kiểu tình yêu ai ai cũng biết, như vậy tốt nhất nên dừng ở đây, những tự thuật sau này ngày càng gian nan, ngày càng khó hiểu, nay tôi không biết phải bắt đầu từ đâu. Còn chuyện có thể thuận theo mong muốn của bạn, căn bản không có chút tin tưởng nào cả.

Tôi dành cả kỳ nghỉ để đọc sách, thấy quyển nào đọc quyển đấy, từ chối tất cả các hoạt động ngoài trời, ngày đêm đóng cửa trong phòng, giả như đang học. Sách truyện nhà tôi rất hỗn tạp, phần lớn là những quyển cha tôi mua vì bìa đẹp, nội dung đa dạng lộn xộn, tôi vui đầu vào đó, ngoài việc có thể học được rất nhiều tri thức không rõ tác dụng công hiệu, nguyên nhân lớn nhất là để tránh tiếp xúc với người khác. Vấn đề ở đây là tôi thất tình, phải tìm cách để giúp mình bình phục, làm như vậy chẳng phải rất tốt ư?

Hai tháng rồi anh không gọi điện cho tôi, sau đó xảy ra một chuyện khiến tôi thật sự quên cả Trần Nhiễm.

Khi tôi tới bệnh viện, Chu Chu đã được cấp cứu. Cuối cùng tôi cũng thấy mẹ của chị, khí chất hơn người, vẻ mặt hoang mang.

“Cháu chào bác.” Tôi không biết nên khóc hay cười, gật đầu chào hỏi. Bác ấy lại chảy nước mắt, giữ chặt tôi nhờ đi khuyên nhủ Chu Chu, tôi đồng ý, đẩy cửa phòng bệnh, Chu Chu đã ngủ.

“Đừng đánh thức chị ấy.” Tôi đặt hoa quả Phùng Thực mua lên bàn, “Hai chúng mình ra ngoài trước đi.”

Ngày đó, bệnh viện rất yên lặng, thi thoảng có mấy tiếng kêu gào trống rỗng, hai chúng tôi đều không nói gì, cảm giác từ vong gần kề như vậy thật sự kinh hãi mờ mịt đến chơi vơi. Hình như trong khoảnh khắc nhận được điện thoại, tôi mới biết, chết, là chuyện dễ dàng như vậy; tất cả những điều tốt đẹp hay khó chịu trong cuộc sống đến trước mặt nó đều nhỏ bé như con kiến. Lưu luyến, đúng thế, hành vi tự sát của Chu Chu khơi dậy trong tôi sự lưu luyến với cuộc sống. Trong giây lát tôi ý thức được, chúng tôi còn trẻ, còn rất nhiều điều chưa từng trải nghiệm, khi hoài bão của chúng tôi bị những vấn đề dường như lớn lao này ngăn trở, bản chất của nó là non nớt, hẹp hòi, không chừng mực, hoang mang vì sao chúng tôi lại sinh ra, vì sao lại tồn tại. Nhưng dù sao vẫn không nên dùng từ vong vô trách nhiệm để làm câu trả lời, chết, bất kể như thế nào đều là một loại chấm dứt trước thời hạn, nó dập tắt những hiểu kỳ của chúng tôi với sinh mệnh.

“Chị đỡ hơn chưa?” Tôi dừng lại trước một gốc cây, trong tiết đông trụi lụi, chỉ còn lại một cảnh quật cường không chịu khuất phục.

Chu Chu gật đầu, chị ngồi trên xe lăn, vẫn vô cùng yếu ớt, gương mặt vốn tái nhợt nay lại phủ sắc âm u. Tôi đau lòng, đưa tay chỉnh lại khăn quàng trên cổ chị, Chu Chu mỉm cười, cặp môi mỏng manh không chút máu run run.

“Ngốc quá,” Tôi vò rối tóc chị, sau đó cốc nhẹ một cái: “Cô gái ngốc.”

“Không phải như em nghĩ đâu...” Chị nhìn nhánh khô bên đường hồi lâu, rồi cuộc lác đầu.

Tôi ngẩn ngơ.

Chu Chu bật cười không tiếng động, hàm răng trắng nõn lộ ra, sự xinh đẹp của chị luôn khiến người ta càng nhìn càng không dứt nổi: “Cuộc đời quá dài, cũng quá ngắn ngủi.”

Ung thư dạ dày, ai cũng biết, nhưng ai cũng ngỡ đó là một bệnh tật rất xa xôi, thế mà nó lại chọn chị ấy. Tôi gắng gượng mãi mới có thể chấp nhận sự thật này, đột nhiên cảm thấy mình không chỉ đơn thuần mất đi một người bạn. Chu Chu nói chị ấy không muốn chết từ từ, không muốn cái chết bị động, nhưng hóa ra, sống lâu thêm một ngày, thêm một giây, đều khiến người ta lưu luyến đến thế. Chị không rộng lượng thoải mái, chị muốn hai mươi tuổi, ba mươi tuổi, muốn tương lai. Trong mắt tôi, chị vẫn rất an tĩnh, giống như trước không quan tâm thiệt hơn, im lặng đọc sách, im lặng vẽ tranh, tới lúc này vẫn không khóc lóc. Mà tôi, ngồi trước giường bệnh của chị từ đông sang hè lại vô cùng luống cuống, thời gian chị đau đớn ngày càng nhiều, thời gian chị tỉnh táo ngày càng ít, mà tôi hoàn toàn bất lực, tựa như một con ốc nghen ngào kim nước mắt, không cười nổi.

~*~

“Đình Đình:

Em có ổn không?

Chị biết nhất định em không ổn, càng lúc em càng gầy, không vui vẻ như trước đây. Chị rất không muốn để em đối diện với cái chết của chị, để em biết bản chất tàn nhẫn mà giản đơn của nó, nhưng có lẽ nó mạnh hơn chị, chị vẫn không còn cách nào khác.

Thật ra chị đã biết mình bị bệnh từ lâu, đó là lý do chị về Bắc Kinh. Cảm giầy chẩn đoán, chị cãi nhau với cha mẹ một trận, ngồi xe lửa đến bên em. Chị không muốn gặp em, nhưng chị sợ chị không gặp được em, chị sợ em nhớ chị, lại sợ em quên chị, chị hèn nhất đến mực cười. Nếu em từng có một tình cảm quá sâu nặng với ai đó, hẳn em biết, đó, bởi vì yêu.

Người mà chị yêu đến tuyệt vọng, chính là em.

Đừng sợ, chuyện này không dơ bẩn, cũng không mang đến phiền toái cho em. Nếu em cảm thấy chị bệnh hoạn thì hãy ném thư xuống ngay bây giờ. Không ai biết cả, chị từng không muốn nói cho người khác, cũng không muốn nói cho em, nhưng nó rất nặng nề, chị không thể mang nó theo.

Em đã trưởng thành, không còn mang khuôn mặt tròn trịa trước đây. Có điều cặp mắt phượng vẫn xinh đẹp không đổi, luôn lấp lánh rực rỡ, đúng vậy, rất đẹp, khiến khoảnh khắc chị chờ được em xuất hiện trên hành lang, chị đã bàng hoàng đến mức không nói nên lời. Nếu không phải nhờ cặp kính râm, ánh mắt muốn nhìn mà không dám nhìn đó nhất định sẽ bị em phát hiện. Em tựa như một viên dạ minh châu tỏa sáng, kể cả mặt trời cũng không che được hào quang tráng lệ kiêu kỳ, mà chính em, thật hiển nhiên, còn chưa ý thức được vẻ đẹp này, bởi vậy nó càng có vẻ tự nhiên, không gì sánh được.

Ngày đó dường như là ngày chị hiểu ra, chị biết mình vĩnh viễn sẽ mang theo tình cảm không thể nói với em. Chị từng sợ hãi, từng tự dằn vặt, thậm chí rời xa em, nhưng chị không thể quên được em. Không thay đổi được bản thân, vì thế chị điên cuồng muốn cao lớn. Chị chưa bao giờ mặc váy, chị học hút thuốc, ở quán bar chưa ai uống rượu trắng chị, nhưng thật không may, chị không phải đàn ông, mà em lại ngoan ngoãn như vậy, sẽ mãi mãi không yêu chị. Chị chỉ có thể lén lút nhìn em, giống một kẻ điên nhớ đến em trong căn phòng trống trải, cả ngày nằm bất động một chỗ.

Cho nên ngày chị biết mình sẽ chết, chị vô cùng sáng khoái. Trước khi em yêu một người khác, chị sẽ rời đi, uống canh Mạnh bà, quên em, tìm một cuộc sống bình thường. Thế nhưng đúng lúc này, em lại nói với chị em yêu một chàng trai, tên cậu ta là Trần Nhiễm. Em trong sáng là vậy, nhưng em lại tàn nhẫn hơn bất cứ ai.

Chị đã thấy cậu ta ở một quán bar hiếm khi đến. Cậu ta đứng hát trên sân khấu, cậu ta rất tao nhã, tao nhã đến mức chị phải ghen tị, chị chịu không nổi chạy lên sân khấu, giành lấy micro, hát tiếp bài cậu ta đang hát. Giọng hát của chị sẽ luôn luôn cảm động hơn cậu ta, cậu ta trẻ tuổi như thế, sẽ không có người trong lòng như chị. My girl, My girl, Where did you sleep last night? Cậu ta nhìn chị rồi cười phá lên, trong mắt tràn ngập sóng tình mềm mại, em ơi, cậu ta không đáng để em yêu, cậu ta còn kém chị cả trăm lần, chẳng qua, cậu ta là đàn ông mà thôi.

Chị nói vậy nghe mực cười biết bao, xót xa vì ghen tị. Cũng có lẽ, ở trong trí nhớ của chị, cậu ta có một bộ dạng khác, tao nhã, lạnh lùng, xa cách, cậu ta nói đôi ba câu với chị, khi chị nhắc tới em, ánh mắt cậu ta sáng lên, cậu ta nói đã gặp em ở Cửu Giang, nói rằng em là người đáng yêu nhất mình từng gặp. Chị mời cậu ta uống rượu, hết ly này đến ly khác, uống đến khi say mềm mà cậu ta vẫn nói như vậy. Em à, chị cũng không nhớ rõ điều này có chân thực hay không nữa, chị chỉ nhớ, khi cậu ta ngã xuống sofa, chị dùng hết sức bình sinh siết cổ cậu ta. Nếu không bị người khác ngăn cản, chắc chị đã thật sự bóp chết người em yêu rồi.

Cửu Giang, vì thế chị hẹn em đi Cửu Giang, thật vui khi em chịu đi cùng chị, hơn nữa còn vụng về giả bộ như chưa bao giờ tới đây, điều này khiến chị sung sướng. Chị muốn xóa đi hồi ức của em về cậu ta, dùng hết mọi cách nghĩ được, nhưng em hết như một đứa trẻ, không biết che giấu hoài niệm của mình. Bài hát vang lên trong điện thoại của em nhất định là thứ âm nhạc cậu ta thích, bởi vì ánh mắt em rất ưu thương, còn không phát hiện ra gương mặt tái nhợt vì phát bệnh của chị.

Có một đêm chị bất chợt tỉnh giấc, đi đến bên giường em, em vẫn giống trước đây, đi đâu cũng mang theo con thỏ lông nhung yêu thích do Phùng Thực tặng, khi ngủ thì ôm thật chặt. Chị dựa vào ánh trắng hớn lên gương mặt em, môi em, hân em như một người tình. Em mềm mại ngọt ngào, có phải cậu ta cũng từng làm thế với em rồi phải không? Nhưng đó là khi em tỉnh táo, được nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của em, mà không giống chị, chỉ có thể tiếp nhận bộ dáng hoảng sợ kinh ngạc của em. Khoảnh khắc nghĩ đến chuyện đó, dạ dày chị đau vô kể, nhất định nó đang chảy máu, dòng máu đỏ thẫm, bởi vì chị thật sự rất đau, đau đến nước mắt đầm đìa, ngã xuống giường mà không phát ra tiếng động nào, co quắp, vừa đáng cười vừa đáng thương.

Quá trình chờ đợi từ vong không dễ chịu lắm, may mà có em, có vẻ xinh xắn vô tư tự của em. Nhìn gương mặt thỏa mãn khi được ăn thứ đồ yêu thích của em, nắm tay dạy em vẽ, buổi sáng đến trước Phùng Thực để tranh đưa em đến trường, đứng ở cửa sau của phòng học ngắm em ngo ngoàng nghe bài, tuy cô quạnh nhưng cũng rất hạnh phúc. Chị nghĩ em vĩnh viễn cũng không biết, có một người vô cùng kiêu ngạo, nhưng vì em mà trở nên thấp kém tốt cùng.

Cuộc sống đại học không ổn lắm, chị không được gặp em, bệnh càng ngày càng nặng, gần như không giấu được nữa. Vào mùa đông khi quả thực không chịu nổi, chị lên về Bắc Kinh, trốn từ một nơi bí mật gần đó nhìn em mỗi ngày. Em rất cố gắng, chị hết sức vui mừng, chị hy vọng em sẽ có một tương lai tốt, cực kỳ sáng lạn, sẽ không bao giờ cảm nhận được sự bất lực của cuộc đời. Chị nhìn thấy em thật lòng nói cười vui vẻ với đám bạn nên cũng an tâm, nhưng em luôn bước đi một cách bất ngờ.

Em cho rằng chuyện em lên lút đi Thượng Hải không ai biết ư? Chị luôn ở bên cạnh em, nhìn em ngồi xe lửa, nhìn em ngo ngoàng hỏi đường, em đi sang đường mà không để ý xe cộ làm chị sợ chết khiếp. Lúc đó, chị không còn sức để mà ghen tị, chị sắp tu thành Phật được rồi, lại còn mong đợi được nhìn thấy vẻ mặt rạng rỡ của em khi gặp cậu ta, mong có người làm ấm bàn tay đỏ lên vì lạnh của em. Thế nhưng, cậu ta lại đáng khinh đến mức ấy, dám làm em đau lòng, em có biết rằng cậu ta đã nhìn thấy em không?

Em lúc nào cũng ngốc nghếch, thương cảm đứng khóc ở ven đường, chị đau lòng muôn phần, khao khát được chạy đến bên ôm lấy em biết bao, nhưng sợ em hoảng hốt, vì thế chị chỉ đi tới nơi em không nhìn thấy, chặn cậu ta và con bé kia lại, hung hăng xông vào đánh một trận. Chính chị cũng không biết mình có khuyh hướng bạo lực như vậy, Trần Nhiễm không bị thương nặng, nhưng con bé kia bị chị túm tóc đập vào tường, suýt nữa là chết. Vụ lùm xùm rất lớn, cục cảnh sát có mặt, cha mẹ chị cũng đến đây, cho nên chị không thể về nhà cùng em, nhưng chị hy vọng em có thể trở nên kiên cường, không cần đánh mất bản thân như chị, bởi vì một người không có bản ngã sống rất đau khổ. Không biết cha mẹ tốn bao nhiêu tiền để dàn hòa chuyện này, chị không sợ bị phán quyết, dù sao, có thể chị cũng không sống đến khi lên tòa án, ha ha, chị tự thấy mình giống như một tên vô lại.

Chị vô cùng thoải mái khi nằm trên giường bệnh, không hề hối hận chút nào về những việc đã làm, thậm chí còn hy vọng mình mau mau chết đi. Chị không muốn thấy vẻ mặt lo lắng của em, vì vậy trong một thoáng xúc động, chị đã tự cắt cổ tay. Nhưng mà, mấy tháng này có thể thường xuyên thấy ánh mắt chuyên tâm của em nhìn chị, chị lại cảm thấy may mắn khi mình không chết sớm. Nếu em có thể mãi mãi nhìn chị thì tốt biết bao, mãi mãi nhìn chị.

Có điều, bây giờ khi em đọc được bức thư loạn xạ ngẫu đây chứng tỏ chị đã rời khỏi thế giới này, thế giới vô cùng hồ hững vô cùng dơ bẩn nhưng lại động lòng vì em. Đừng cho rằng chị là một người đồng tính luyến ái, chị sợ từ này, trừ em ra chị chưa từng thích cô gái nào khác, trừ em ra chị chưa từng thích bất kỳ người nào khác.

Chị có một mong ước xa vời rằng em có thể không yêu cậu ta, nhưng nếu không được, hãy hứa với chị, khi em yêu cậu ta đến mức không thể không chế bản thân, hãy nhớ tới chị để bớt yêu đi một chút, đừng tự làm tổn thương chính mình.

Em nghĩ có kiếp sau không? Nếu có, chị hy vọng em sẽ yêu chị, yêu chị không cần biết duyên cớ, yêu chị suốt cả đời. Nếu có kiếp sau, chị muốn làm con của em, để em mãi mãi quan tâm chị, chăm sóc chị, để em canh cánh trong lòng, để em dần dần già đi vì chị.

Chị tham lam biết bao, thật tiếc chị không có sinh mệnh đặng đặng, cuộc đời quá dài, lại quá ngắn ngủi. Nếu chị còn sống, chị vẫn sẽ yêu em như trước, chị sẽ luôn luôn đứng phía sau em, sẽ không cô quạnh, sẽ hạnh phúc dù chỉ nhìn vào bóng lưng của em, vĩnh viễn mỉm cười đầy tình ý với một mình em mà thôi, vĩnh viễn nhìn thấy gương mặt em ở trong giấc mộng sâu nhất. Thật may là chị không có sinh mệnh đặng đặng, bởi vì tình yêu quá thấp kém, mù quáng, ngu xuẩn, không thể không chế. Em nói xem tình yêu hạn hẹp hay bao la? Chị nghĩ cả cuộc đời cũng không rõ, chị mong em có thể hiểu được, có thể nói cho chị biết, rốt cuộc yêu một người có ý nghĩa hay không.

Thân thể lạnh như băng nằm trước mặt em nhất định không yêu em, cho nên em cũng không cần phải đau lòng khổ sở vì nó. Ừm, kiếp sau chị muốn làm một đứa con trai, bướng bỉnh, cả ngày léo nhéo bên tai em, vì đá bóng về muộn mà khiến em sốt ruột, học hành không tốt lắm, ranh ma quỷ quái, mỗi lần họp phụ huynh sẽ làm em tức giận muốn đánh đòn... Em à, đừng khóc, trong tương lai, em còn có thể khóc nhiều lần nữa vì sự không hiểu chuyện của chị, bây giờ tiết kiệm nước mắt trước đã.

Chu Chu.”

Tôi cảm thấy thật dày, nhắm mắt dưới ánh mặt trời, nét bút máy thanh mảnh nhòe đi đôi chút vì nước mắt, sau khi khô rồi, chúng biến thành những điểm nhỏ màu xanh.

Tiếng còi hơi kéo tôi trở lại sự thật, xe lửa dọc theo đường ray uốn lượn tiến về phía Nam, mặt trời tháng bảy đúng là lúc sáng lạng nhất. Chu Chu đã ra đi hai tháng, đến giờ tôi vẫn cảm thấy chị đang ở bên cạnh, vẫn mang bộ dáng ôn hòa như trước, đeo đủ loại kính râm.

Thật nhiều cảm xúc dữ dội đã phai nhạt, chỉ còn tiếc nuối, tiếc nuối tôi đã từng xem nhẹ một thứ trân quý, vô tâm sống đến bây giờ.

Gió hè thổi đến, rất ấm áp, tôi cũng đeo kính râm, nhìn qua nó mà ngắm cảnh vật màu trà. Đã lâu rồi tôi không nghe nhạc, bởi vì bên tai tôi luôn vang lên một thứ âm thanh trống trải, nó nói với tôi, tiến về phía trước đi, tiến về phía trước đi, đừng nhìn về phía sau nữa.

Đường, tựa như đường ray uốn lượn kia, tôi không biết chúng dẫn đến đâu, nhưng tôi không có lựa chọn nào khác.

Bắt đầu lớn lên chính là bắt đầu bước đi một mình, không bắt chước, không hòa theo, chỉ là đi về phía trước.

Thờ dài, tôi cẩn thận gấp thư lại, lẳng lặng nhìn bức ảnh chụp Chu Chu được đính kèm. Trong ảnh, chị mặc một cái áo sơ mi trắng tinh, đeo kính râm, nụ cười ung dung duyên dáng, tựa vào sô pha, tựa như muốn nói điều gì đó.

Chị là một người chói sáng, luôn tự tin và độc đáo giữa đám đông. Bởi vì cuộc sống của chị, tôi vô cùng tự hào; bởi vì cuộc sống của chị, tôi bắt đầu quý trọng cuộc sống của bản thân. Tôi muốn sống cho thật tốt, tôi tin mình có thể gặp lại chị trên đường đời, tôi tin từng lời chị nói.

Nếu bạn nhớ một người, bạn sẽ giữ lại ảnh chụp của người ấy, không phải ảnh dán, không phải ảnh chụp trên máy tính, đó là bức ảnh mà bạn có thể vuốt ve bất cứ lúc nào, là bức ảnh sẽ óng vàng theo thời gian.

Tôi tin rằng, người cho bạn bức ảnh của mình chính là người sẵn lòng ở bên bạn mãi mãi.

[1] Tái ông mất ngựa, chưa biết họa phúc: Nguyên văn là ‘Tắc ông thất mã, yên tri phi phúc’, lấy từ ‘Hoài nam tử – nhân gian huấn’, để chỉ mất mát tạm thời có thể sẽ đạt được cái lợi cho sau này. Hình dung tâm tính của con người, nhất định phải lạc quan hướng về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Trời Nhuộm Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Không có chuyện gì xảy ra cả, lần này qua lần khác.

—— Lờ lờ.

[Phần 1]

“Thu dọn xong hết rồi à?” Anh ngồi trên ghế, rút ra một điều thuốc, vắn vè một lúc rồi lại cất đi.

Tôi gật đầu.

“Đừng mất tinh thần như vậy.” Tóc bị vò rối, tôi ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt hao gầy của anh, không biết từ khi nào Trần Nhiễm đã cầm lấy balô của tôi: “Đi thôi, ăn cơm đi, buổi chiều về kiểm tra sức khỏe.”

“Vâng.” Tôi cười nhẹ với cô gái xa lạ trong phòng, theo anh ra khỏi ký túc xá.

Thượng Hải nóng ẩm bức bối, cha mẹ không đến, gửi gắm tôi cho người họ hàng nào đó, nhưng trên thực tế chính Trần Nhiễm mới là người đưa tôi đến trường học, anh vẫn ở Thượng Hải mà không về nhà, trường học rất đông, tôi đi sau Trần Nhiễm, luôn thất thần.

Chung quy vẫn đến đây, mấy tháng cuối cùng gần như lao đầu học như điên, tôi thật sự sợ nghị lực của bản thân. Có điều trường học được chọn lại cách anh rất xa, mặc dù ở cùng một thành phố nhưng phải ngồi xe hai, ba tiếng mới đến nơi.

“Vi sao anh không về nhà?” Tôi gấp đồ ăn, nhưng lại ăn không vào. Đã rất lâu không nói chuyện với anh, Trần Nhiễm đột nhiên tới đón quả thực khiến cho tôi hoảng hốt.

Anh nhếch môi, hơi nghiêng đầu, khi không muốn trả lời, anh thường có bộ dạng này.

“Ăn nhiều một chút, xem em gầy thành gì rồi này.” Anh gấp đồ ăn cho tôi, trong bát đầy ụ.

Đúng vậy, sau một loạt sự việc giãy vò, tôi chỉ còn khoảng bốn mươi cân, thỉnh thoảng soi gương tự thấy rất khó nhận ra chính mình, trái tim lạnh lẽ như đã chết, không còn tâm trạng để ăn uống. Tôi nhìn vào bát, bất chợt trào lên cảm giác âm áp, vội vàng cúi đầu ăn, sợ mình sẽ khóc trước mặt anh. Nhưng thật hiển nhiên, tôi đã đánh giá cao bản thân, hốc mắt trước sau vẫn khô khốc, bụng dạ lại co thắt đến khó chịu.

Hàng ăn sạch sẽ, khăn trải bàn caro đỏ trông rất đẹp, tuy đang giữa trưa nhưng không quá đông người. Không biết vì sao, dần dà lại quay sang nói chuyện với anh, anh nói rất nhiều chuyện buồn cười, mặc dù tôi không thể vui vẻ cười lớn như dĩ vãng, nhưng cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút, tôi bắt đầu chú ý tới ánh dương ngoài cửa sổ và ly nước dưa hấu màu đỏ còn chưa uống.

Trần Nhiễm nhanh chóng làm xong thủ tục cho tôi, sau đó đi mua đồ đạc, ra siêu thị vác về một đồng lớn, nói rằng chị Dung bảo anh mua quần áo và đi động cho tôi. Đi lại nhiều khiến tôi rất mệt, nhưng mặt mũi lại có không lộ vẻ phờ phạc. Về sau tôi mới biết, quần áo là chị Dung bảo anh mua, nhưng đi động là anh tự tặng, Nokia màu xanh biển, vì thế tôi đặc biệt quý trọng, dùng rất nhiều năm, đến lúc nó bị hỏng tôi vẫn thường lấy ra để nghịch. Tôi nghĩ, mặc dù anh đáng hận như vậy, nhưng trong cuộc sống của tôi, Trần Nhiễm mãi mãi không giống như người khác, tuy rằng theo dòng chảy của tháng năm, tôi đã không còn có thể kể ra nhiều kỷ ức sâu sắc và những lý do chắc chắn.

Cũng có lẽ, cho tới bây giờ tôi cũng chưa bao giờ thật sự hận anh.

~*~

“Quần áo quân sự có thể hơi to, cậu nhớ phải mặc thử đây.”

“Ừ.” Tôi đổi quần áo ngủ, nằm phịch xuống giường, ngửi thấy mùi hương thơm mát thường thấy trên người mẹ.

“Người hôm nay là bạn trai cậu à?” Nhan Tình còn đang thu xếp đồ đạc gì đó trên bàn, cô là người Giang Tô, rất thẳng thắn, mang đến cho tôi không ít hồi ức tốt đẹp về cuộc sống đại học.

“Không phải, bạn trai đã là gì chứ, anh ấy còn quan trọng hơn cả bạn trai.” Tôi nửa đùa nửa thật nói xong liền dùng chăn che kín mặt, nghe trái tim của mình, từng tiếng, từng tiếng, đập thình thịch.

Tôi nghĩ tôi nên sống cho tốt, tôi còn lý tưởng, tôi còn thời gian.

Ngày tập quân sự mang đến sự rã rời cực độ cho cơ thể, tôi gần như bất tỉnh nhân sự. Thượng Hải rất nóng, vô cùng oi bức, ngày ngày hớn hờ tươi cười hoặc kêu khổ luôn miệng, đi theo một nhóm người không biết ai là ai, rất thoải mái. Có khi vào ban đêm, tôi sẽ rút di động ra bấm một tin nhắn thật dài, nhưng cuối cùng không gửi đi, ngần ngừ nhìn hai chữ kia, sau đó ngủ lúc nào không hay. Tôi bắt đầu không ôm con chó bông nữa, có lẽ tia bức xạ của di động đã khiến đầu óc của tôi tồi tệ hơn, tệ đến hết thuốc chữa.

Nhưng cũng chỉ huấn luyện quân sự mới khiến tôi ôm ấp được chút hy vọng với đại học, về sau, ngoại trừ công cán góp phần nhồi nhét tư tưởng cho tôi, đại học không còn ích lợi nào khác. Sau tất cả, ký ức của tôi chẳng qua chỉ là một ít mảnh vỡ của hỗn loạn, đảo điên, thất thường.

Tôi tham gia một câu lạc bộ, hội họa, bởi vì Chu Chu thích, nhưng sau đó tôi nhận ra một nhóm người tập trung tại một chỗ để vẽ quả thực vô nghĩa, bàn bạc trước khi vẽ xem vẽ cái gì cũng như nước đổ lá khoai, vì vậy, nó là khởi đầu cũng như kết thúc cho hoạt động tập thể của tôi.

Tôi từng thử yêu một lần, cậu trai trên tôi một khóa, hào hoa phong nhã, cao tương đương Trần Nhiễm, cho dù đơn thuần hơn Trần Nhiễm, việc cần làm đều đã làm, nhưng mà, mối quan hệ đó còn giống kết hôn hơn là yêu đương.

Tôi tìm được ít bạn bè, tình cảm nhạt nhẽo, cùng nhau trải qua những chuyện vui vẻ, tỷ như sáng tác và ăn cơm, kỳ thực chẳng phải tri kỷ gì, nhưng chuyện này không quan trọng.

Tôi uống rượu, hút thuốc, trang điểm, dạo phố, sáng tác, hiến máu, khóc lóc, làm càn, cãi nhau, sinh bệnh, nuôi chó, ngồi xe, nhớ nhung, ngăn người, cầu nguyện, mê man, đánh máy, kiếm tiền, học tập, tắm rửa, gào thét, dối trá, tức giận, thực tập. Tôi luôn luôn ở trên đường, lại hoàn toàn không biết nên tự thuật bốn năm đó như thế nào, căn cứ vào trật tự thời gian thì nó quá dài mà cũng quá ngắn, nhưng nói cho cùng, đầu mối là anh.

Trần Nhiễm chính là đầu mối tốt nhất.

Blog phổ biến rộng rãi trong vài năm trở lại đây, còn khoảng năm 2000 nó khá thưa thớt, khi đó blog cũng không giáo điều như bây giờ, nó giống một trang web nhỏ hơn. Tôi nhớ Trần Nhiễm đã có một trang để viết lách từ sớm, anh từng dạy tôi, nhưng tôi không biết gì về máy tính cả, về sau cũng thế, ngoài việc đọc những gì anh viết, tôi hiếm khi lên mạng. Thật ra tôi biết cách phản hồi cho anh, nhưng không gửi lấy một lần, tôi không biết nói gì cả, tôi không thể trở thành một trong số nhiều người phản hồi cho anh, rất vô giá trị.

Blog của anh màu đen, có một trái tim màu đỏ nhấp nháy trên nền loading trắng, trái tim dần dần lớn lên, sau đó tan biến. Anh gọi trang web của mình là Nitimur in vetitum,[1] anh là Hyperboreer, tôi nghĩ khi anh đặt tên chắc đang đọc Nietzsche.[2]

Quảng đời thanh niên của tôi là tìm kiếm quỹ đạo từ lời văn của anh, Trần Nhiễm viết cái gì, Hồ Tâm Đình đọc nằm lòng, có điều không hiểu hết được ý nghĩa.

~*~

Về cảm giác mà ‘Ở trên đường’ mang đến cho tôi, tôi nghĩ mình cần phải nói một chút. Điều khiến tôi cực kỳ chú ý là nó mang đến cho tôi một loại xúc cảm mà tôi chưa bao giờ thể nghiệm, thể nghiệm này thậm chí bao gồm cả kinh nghiệm trực tiếp và kinh nghiệm gián tiếp. Không chỉ có cái gọi là cực đoan đặc thù của ‘thể hệ bị tổn thương’ và mê man của nhân cách phân liệt, mà còn cả một xu hướng tình cảm vô cùng ‘kiên cường và thẳng thắn’ trong ấn tượng của tôi. Tôi không thể biểu đạt hết cảm giác này, nhưng trong mơ hồ, tôi vẫn ý thức được rõ ràng, đó là một loại cảm tính đặc biệt không bao hàm sự rõ ràng, chỉ ít là tới bây giờ. Nếu kiên quyết muốn tôi miêu tả, nó rất có thể là trạng thái tinh thần đan xen giữa hoài niệm non nớt và gào thét tuyệt vọng. Chỉ có vậy thôi.

—— Hyperboreer.

Lần đầu tiên đến trường của Trần Nhiễm là vào mùa đông năm một, tôi vui đầu học tiếng Hán cổ được vài ngày, ma xui quỷ khiến thế nào lại lên tàu điện ngầm đi tìm anh, sau đó tôi nghĩ, cần phải tặng anh một món quà, vì thế nửa đường xuống tàu mua quyển sách.

‘Ở trên đường’ của Jack Kerouac.

Trên thực tế, quyển sách này rất phóng khoáng, nhưng lại khiến tôi vô cùng khó chịu, có lẽ trạng thái cuộc sống của tôi chính là on the road, nói chung vì

nguyên nhân gì đó, bản thân có phần thẹn quá hóa giận. Chẳng qua tôi rất vui vì anh chưa từng đọc, về sau biết được anh yêu thích quyển sách này, vậy cũng đủ để tôi hạnh phúc rồi.

“Cuối cùng em cũng đến.” Trần Nhiễm bước ra khỏi ký túc xá, tóc hơi rối, xem ra đang ngủ dở. Thời gian đó anh luôn như thế, không lên lớp, không tìm phụ nữ, không ca hát, quanh năm ở ký túc xá không thấy mặt trời.

Một năm trước tôi đã đến đây, không hề nghĩ tới có thể sống vai đi với anh ở trong trường lại là trạng thái này, một cảm giác chính tôi cũng không cất nghĩa được. Nhưng thật hiển nhiên, Trần Nhiễm cực kỳ vừa lòng, bởi vì anh chưa từng có ý định thay đổi.

“Ngày nào em cũng vẽ, khá thú vị.” Vườn trường vắng tanh, cuộc trò chuyện của chúng tôi có vẻ yên lặng dị thường.

“Vẽ cái gì?”

Lấy một tập phác họa ra từ trong túi, tất cả đều là truyện tranh vẽ bằng bút máy, đột đó tôi thích Cơ Mễ, nét vẽ cũng như ngựa thần lướt gió tung mây. Ngón tay thon dài của anh lật giờ trang giấy, vừa nhìn vừa cười, không biết vì sao, khi anh thật sự nở nụ cười, bao giờ tôi cũng vui vẻ hơn anh, hơi ngượng ngịu giật lại sổ, anh vẫn không ngừng cười.

“Đáng ghét.” Tôi trừng mắt nhìn anh.

“Anh có lỗi gì?”

“Hừ!”

Đột nhiên có người gọi anh, chúng tôi quay đầu nhìn, là Tiểu Ngũ, anh ta mặc đồ thể thao, ôm bóng rổ, đổi thành đeo kính áp tròng, không còn quái gờ như trước, nhưng chung quy tôi vẫn không thích anh ta, không hiểu vì sao Trần Nhiễm và anh ta lại thân đến vậy, tuy không cùng một khoa nhưng lại thi đến cùng một trường.

“Tối tới tìm tớ, có chuyện vui.” Anh ta nói, gật đầu với tôi, xem như chào hỏi.

“Không đi.”

“Phải đi, Tiểu Dương cùng lớp cũng đến.”

“Không đi.”

“Sao cậu giống đàn bà thế, đừng nhiều lời, tớ chờ cậu.”

Tôi như người ngoài cuộc đứng đó, tuy Trần Nhiễm vẫn nắm tay tôi, nhưng tôi lại cảm thấy cô độc. Gần như vô thức, tôi giãy tay, cười nhẹ: “Em phải đi về, còn chưa viết bài luận.”

Anh thoáng sững sờ.

“Hôm nay đến đưa sách cho anh.” Lấy ‘Ở trên đường’ ra từ trong túi, quyển sách sạch sẽ đã được tôi vuốt ve, đưa cho anh: “Có thời gian em sẽ đến tìm anh, tạm biệt.”

Cũng gật đầu chào Tiểu Ngũ, tôi quay người rời đi, chiều mùa đông ở miền Nam rất sáng, dành hơn sáu giờ đưa cho anh một quyển sách, không có gì là không tốt. Khi trở về, tôi ngồi trên tàu điện ngầm, yên lặng nhìn tập vẽ của mình, cốt truyện là cuộc phiêu lưu trong mộng của một cô gái tóc ngắn luôn đeo kính đen, rất thú vị.

~*~

Người khác chính là địa ngục,[3] đây không phải lời tôi nói, là của Sartre.[4] Những lời này luôn bị người trích dẫn hiểu lầm, mọi người thường cho rằng nó ám chỉ quan hệ không tốt của mình với người, căn bản không thể thấu hiểu nhau. Nhưng đây không phải nghĩa gốc của ông ấy, ông ấy muốn nói, nếu quan hệ giữa mình và người khác bị bóp méo, bị phá hoại, như vậy người khác chỉ có thể là địa ngục. Trên thực tế, đối với sự được công nhận của bản thân, người khác là nhân tố trọng yếu nhất. Chuyện này không phải rất buồn cười sao? Đối với một người như tôi mà nói.

—— Hyperboreer.

Trần Nhiễm có rất nhiều bạn bè, theo thời gian, anh vẫn có thể tìm thêm nhiều bạn bè như trước, mà tôi thì không, ngoài Phùng Thực, tôi hoàn toàn không thể nảy sinh tình hữu nghị khi đối mặt với người khác, còn chuyện giao tiếp hay quan tâm thấu hiểu, tôi thuộc loại người triệt để hết thuốc chữa.

Bạn bè của anh không phải rất dung tục, nhưng đều tồn tại điểm gì đó tôi chán ghét, vì thế, chưa từng có một người bạn nào của anh trở thành bạn của tôi. Nói thật ra, tôi luôn cảm thấy đám bạn bè này cướp đi Trần Nhiễm từ tôi, tuy ý nghĩ đó cực kỳ ấu trĩ, nhưng ngay cả vị trí người bạn tốt nhất của Trần Nhiễm mà tôi cũng không giành được, tôi thật sự không rõ mình có vai trò gì trong cuộc đời anh.

Nhờ hồi nghỉ hè năm hai, bọn họ đi Vân Nam chơi, Trần Nhiễm hỏi tôi có đi hay không, tôi bị ma xui quỷ khiến nên đồng ý, quãng thời gian đó hết sức lẽ loi, nhưng có lẽ vì thường cảm thấy cô độc nên tôi đã học được cách lạnh lùng.

Năm ba chỉ loanh quanh ở thành phố và mấy nơi lân cận, bọn họ luôn ở trong phòng đánh bài tán gẫu, còn có một chàng trai thường xuyên ôm ghi-ta đàn hát. Tôi trước sau vẫn nhún nhường hữu nghị, ngoài Trần Nhiễm ra không nói chuyện với người khác, tự ngồi đọc ‘Địa lý nước Trung Quốc’, tôi thích những bức ảnh đẹp được in bên trong. Về sau Trần Nhiễm phát hiện hành vi của tôi, liền bảo tôi ngồi bên cạnh anh cầm tiền chơi bài, hạ cấp thành người hầu.

Đi chơi bao lần, chung quy tôi vẫn thích Lê Giang nhất, dường như trán nhỏ này có ma lực, xinh đẹp hấp dẫn tất cả mọi người. Xuống xe, sự buồn bực của tôi gần như bị quét sạch, cầm máy ảnh, bỏ lại đám người kia, tự tìm đường đi.

Đột nhiên tôi hiểu được cảnh sắc uyển chuyển mở đầu của ‘Trường hận ca’, Thượng Hải đã không còn sự an bình này, sự an bình ở đây, nhưng tôi biết nơi đây cũng khó giữ được dài lâu, vì thế chợt hoài niệm sương khói mệnh mang ở Lư Sơn năm chín sáu, dường như đó đã là chuyện rất lâu trước kia. Khi ấy, tôi mặc quần màu xanh, không lo không nghĩ, giọng nói trong trẻo như tiếng đàn dương cầm.

Chạm nhẹ vào bề mặt đá, mùa hè rồi mà vẫn lạnh lạnh, tôi lại nhìn khớp xương gầy gò của mình hòa vào tảng đá xám xịt, có lẽ không nên thường xuyên đa cảm, đa cảm dễ ăn mòn sự kiên cường.

Thở dài, rút tay về, lại được sự ấm áp bao bọc.

Ánh mắt hút hồn của anh nhìn tôi, tĩnh lặng như bầu trời thăm thẳm sau lưng anh.

Thứ tôi có thể khắc ghi và nhớ đến, hơn phân nửa là thời khắc không lời này.

“Em không vui à?” Anh đột nhiên hỏi tôi.

“Không phải.” Tôi đáp lại rất nhanh, đã gần chạng vạng, mặt trời âm ảm đỏ màu đỏ, phủ thêm một lớp lụa mỏng cho trán cổ. Chúng tôi ngồi ven sông, không có phong cảnh gì để ngắm, mọi người đều tản đi hết.

“Anh không biết vì sao mình lại quan tâm em thế.”

Tôi mang theo tâm tình chơi vui cười nhạt: “Một ngày vợ chồng trăm ngày ân.”

Trần Nhiễm không lên tiếng, ôm bà vai tôi, sau đó lại nhẹ nhàng nâng tay, nhéo nhéo mặt tôi, anh thường thích làm những động tác như vậy, hết như đang nựng một con mèo nhỏ, liệu tôi có thể giống một con mèo nhỏ không, ngoài việc ngoan ngoãn vênh tai, không phải lo lắng gì hết.

“Bốn năm, chúng ta càng đi càng gần, hay càng đi càng xa? Mặc cho đời người dài bao nhiêu, bốn năm cũng không thể coi là một cái chớp mắt.” Có lẽ dựa vào bóng tôi, tôi mới có can đảm hỏi đến vấn đề này, tôi hy vọng có một đáp án, bất kể là cái gì.

Anh yên lặng, tôi cũng yên lặng.

“Có phải anh định nói, em cần mở rộng tầm mắt một chút?” Nghiêng đầu nhìn anh, phát hiện anh đang nhìn tôi.

Trần Nhiễm cup mắt, lông mi dài thật giống như gợn nước lăn tăn, đều được nhuộm ánh tà của tịch dương.

“Người khác là địa ngục.”

“Ý anh, em là địa ngục?” Tôi ngẩn người.

“Không phải, như này là tốt rồi.” Cười lắc đầu.

Tôi còn muốn hỏi điều gì đó, nhưng lại trống rỗng, bỗng nhiên sợi dây siết căng trong lòng được thả lỏng: “Bây giờ rất giống câu thơ kia.”

Sắc trời nhuộm tối, tình yêu sẽ đến với chúng tôi sao?

Tịch dương, luôn mang theo dịu dàng và bao la lãng mạn, lẳng lặng nuốt lấy thi nhân cô độc tuyệt vọng và người đàn bà nhà nông không biết chữ, cảnh tượng đẹp nhất vẫn là đám trẻ chạy băng băng vui mừng hò hét trong ánh sáng roi rớt và hồi ức của một người trước cửa sổ, bị kẻ lữ hành bên ngoài cửa mang đi, bị vứt bỏ tại chốn hoang dã, ngủ đông qua từng mùa thu. Nếu có thể, tôi muốn một ngày làm tịch dương, quan sát đợi chờ và được đợi chờ. Vào thời khắc tịch dương đó, anh ôm thân hình ngày càng gầy gò của tôi, nụ hôn dịu dàng xoa dịu tâm tình bất an mà kiên định, khiến con người gần như đắm đuối.

Bên tai bỗng vang lên tiếng ghi-ta đánh bài ‘Ánh trăng nói hộ lòng em’, Trần Nhiễm dịch khỏi mặt tôi, ôm tôi vào ngực, rõ ràng muốn mắng gì đó nhưng lại không sao cất lời được, tôi mỉm cười, nghe tiếng tim đập của anh, vào lúc bóng tối bao phủ, hy vọng giây phút này là mãi mãi.

Tôi đột nhiên quay người, đi nhanh đến bãi cỏ phía xa, tôi không do dự xen vào giữa bọn họ, iPod của tôi không có điện, tôi phải về nạp điện, tôi có lý tưởng, tôi có tiếng nói, đây là nghệ thuật.

—— Hyperboreer.

Có một thời gian Trần Nhiễm biến mất, anh vẫn ở đây, nhưng lại không có động tĩnh gì, hoàn toàn khép kín bản thân, không trả lời tin nhắn, không nghe điện thoại, đến trường tìm cũng không thấy bóng người. Tiêu Ngũ nói, anh đang đọc triết học cổ điển của Đức.

Lâu dần, tôi cũng làm quen với cuộc sống một mình, đọc sách, học tập, làm thêm, nửa đêm xem phim. Vẫn nhớ có một hôm xem ‘Cinema paradiso’, phải rất lâu sau nội tâm mới yên ả, còn hành động giống như nhân vật nam chính, đứng dưới tầng phòng anh lắng lắng chờ đợi. Sau lại có một ngày, đầu năm mới, tôi nghe giọng các sinh viên cùng nhau đếm ngược, bỗng nhiên muốn tạo ra một cái gì đó, như là cắt ghép rất nhiều cảnh diễn hồn thánh lặng trong điện ảnh lại thành một, nếu chúng tôi thật sự có kết cục tương đồng, vậy nhất định món quà này, thứ vô cùng punk[1] dưới con mắt của anh nhất định sẽ được tôi gửi đi.

Còn thứ gì trên thế giới này có thể chiếm lấy một vị trí nhỏ bé trong lòng tôi đây?

Tiểu thuyết, cuộc sống cô độc giúp tôi có thời gian đọc rất nhiều tiểu thuyết, Duras, Sartre, Murakami, Yasunari, Maugham, Kundera, D.H Lawrence, Vương Sóc, Thạch Khang, Vương Tiểu Ba, Márquez, Umberto Eco, Trương Ái Linh, Nabokov, Hesse, Dư Hoa,... Bọn họ tựa như bạn bè lâu năm, giúp tôi vượt qua những khoảng thời gian khó khăn, nói cho tôi biết, thế giới này to lớn chừng nào. Không hiểu vì sao, mỗi khi đọc sách tôi lại cảm thấy mình đang ở rất gần Trần Nhiễm, có lẽ nên cảm ơn anh đã giúp tôi khỏi trở thành kẻ nông cạn thiếu hiểu biết.

...

Phùng Thực ở Bắc Kinh luôn nghỉ sớm hơn tôi, đầu đông năm 2001, cậu ấy khẳng khẳng kéo theo bạn gái đến Thượng Hải chơi với tôi. Tôi bắt đầu đi, đành phải trốn học dẫn bọn họ đi ăn uống hát hò chơi đùa bay nhảy. Bạn gái của cậu ấy rất thoải mái, mở miệng ra là gọi ‘chị gái xinh đẹp’, không khách sáo chút nào, ăn ăn ngủ ngủ ha ha hi hi dọa tôi hết hồn. Phùng Thực lại không nghĩ vậy, cậu ta nói trước đây không phải tôi cũng như thế sao? Khiến tôi giữa đêm khuya nhớ lại hồi lâu, mới đột nhiên phát hiện suýt chút nữa là sai lầm ép bản thân trở thành cô gái trầm mặc, ừ, nhưng dù sao hai một tuổi đã không còn là thiếu nữ.

“Bắc Kinh không có sách này à? Đến tận Thượng Hải mua làm gì.” Tôi nhìn em dâu đối diện đang hoa chân múa tay vui mừng trước quyển sách bán chạy, không biết nói gì hơn.

“Em thích.” Cô rất duyên dáng, tóc uốn nhuộm như một con búp bê.

“Đúng, thích.” Phùng Tiểu Béo vợ nói chồng theo, tôi liếc mắt xem thường, trong chớp mắt ngăn người nhìn mảnh thủy tinh rơi xuống đất, nó phản chiếu bóng dáng tôi, cực kỳ gầy gò, mặc áo da màu đen, tóc đã hai ba năm không cắt tỉa, dài thẳng thả đến hông, khó trách Phùng Tiểu Béo vừa gặp đã gọi ‘bà góa đen’, hoàn hồn lại, mới phát giác có người đang tràn đầy hứng thú nhìn mình, tôi giật mình quay đầu.

“Chào.” Trần Nhiễm cầm hai quyển sách nhìn tôi cười, anh đeo kính râm màu trà, lại thay đổi kiểu tóc, dường như người mất tích để nghiên cứu triết học đi rồi, trở về một người trọn vẹn như trước.

“Chào! Anh Nhiễm~” Phùng Thực tiến đến, giọng Bắc Kinh thường lên cao ở cuối câu, nghe như gọi từ ‘nhiễm’ trong ‘nhiễm nhiễm thăng khôi’, lần đầu nghe cách xưng hô này, tôi cảm tưởng như Phùng Thực đang gọi một người khác.

Ngay sau đó, Trần Nhiễm thế chỗ tôi, trở thành hướng dẫn viên du lịch mới. Hiển nhiên, anh rất xứng đáng là một thanh niên hiểu biết, chưa đến hai ngày vợ chồng Phùng Thực đã bỏ tôi, tôi lại trở về cuộc sống tu hành ngày học tập tối đọc sách, cho đến khi tôi có thời gian nghỉ, Phùng Thực mới xuất hiện giúp tôi mua vé máy bay, đại học khiến tên này càng thêm mặt người dạ thú.

“Đình Đình~” Trên máy bay cậu ấy chẳng ngồi yên được, bắt đầu lăm nhăm.

“Gì thế?” Tôi hạ tờ báo xuống.

Phùng Thực cố tình tỏ ra bí mật sáp lại gần: “Sao cậu có thể thu phục anh ta vậy, còn lợi hại hơn cả chị Dung.”

“Biến.” Tôi lại cầm tờ báo lên.

“Thật mà, anh ta nói với tớ...”

Giây tiếp theo tôi dùng hành động hết sức bạo lực, đôi chỗ ngồi với Trần Nhiễm, tình nguyện đi chịu đựng em dâu, ít ra ở chỗ đông người cô ấy còn biết ra vẻ dè dặt. Thực ra tôi không ghét bỏ gì cả, chẳng qua là sợ sôi nổi, tôi đã không còn biết phải làm thế nào để ứng phó với những ngày tháng vô cùng náo nhiệt, tác dụng duy nhất của nó là gọi lên những ký ức mơ hồ của tôi về quá khứ.

Không biết đã thả báo ngủ quên từ lúc nào, nằm mơ, giấc mộng mịt mờ, chỉ nghe thấy một bài hát, chỉ có một câu hát, five years ago, five years ago, five years ago... Giai điệu bi thương trầm bổng không ngừng vang vọng bên tai tôi, khiến tôi bật khóc thành tiếng.

Đột nhiên bừng tỉnh, mới phát hiện Trần Nhiễm đã ngồi bên cạnh tôi, bà vai của anh ướt đẫm, Phùng Thực và em dâu lăm lờ của cậu ấy không quay đầu xuống làm phiền, tôi nghĩ, nhất định tôi đã kêu lên cái tên kia.

Chu Chu, Chu Chu.

Đau đớn cúi gằm, tôi lấy tay che hai mắt ướt lệ.

“Sao năm nay lại muốn về nhà?”

Trần Nhiễm nói gì đó, nhưng tôi đã không còn nghe được nữa.

Tôi ù tai, ồn ào hơn tất cả mọi lần trước đây.

~*~

Thỉnh thoảng ưu thương nhân nhặt quả thực có lợi cho sự làm mới tâm hồn, nhưng nếu ưu thương nhân nhặt kéo dài mà không được che đậy, tùy ý thể hiện ra ngoài, chắc chắn sẽ mang đến hậu quả dư luận nghiêm trọng, đây là sự thật hiển nhiên. Hậu quả này thậm chí có thể nghiêm trọng đến mức không chút do dự đưa tên của một người lên vị trí hàng đầu trong danh sách bạn bè. Có người vừa than phiền rằng gần đây sáng tác của tôi quá tình cảm, quá mãnh liệt, hơn nữa tác phẩm nào cũng vô cùng khốn kiếp.. Tôi từ chối nhận xét những lời phàn nàn này, nhưng là một sinh viên vĩ đại có được lương tri sáng tác vô tận, tôi cho rằng: Việc sáng tác là của chính mình, cứ mặc cho người khác nói gì thì nói đi. Kỳ thực, chuyện này không bao gồm yếu tố mất đi lý trí thẹn quá hóa giận, nếu trò đùa bị lạm dụng đến độ không coi ai ra gì, nó sẽ dẫn tới sự cảm thụ khắc nghiệt hoặc có thể được hình dung bằng bất kỳ chủ nghĩa khủng bố nào đó. Đương nhiên, tôi nghĩ những trò đùa kiểu này cần phải kết hợp với một thứ mới lạ, nhằm khơi gợi hiệu quả của sự hài hước tiềm ẩn ở một khía cạnh khác, ví như lúc nghe Thom Yorke hát ‘I’m a creep’ sẽ hỏi những câu như: “Đánh chết nó sẽ được bao nhiêu điểm kinh nghiệm”. Cho nên, miễn là vẫn ở cùng một tọa độ không gian, miễn là ngôn ngữ không kích thích như món cay Tứ Xuyên, các phương thức biểu đạt thực ra đều na ná như nhau.

—— Hyperboreer.

“Em cần thử viết thứ gì đó.” Một ngày, Trần Nhiễm nói trên điện thoại.

“Viết lách chẳng giải quyết được vấn đề gì cả.”

“VẬY em cứ viết đi, viết lách chẳng giải quyết được vấn đề gì cả, vì sao viết lách chẳng giải quyết được vấn đề gì cả, kinh nghiệm rút ra quan niệm này có là gì với em không...”

“Được rồi.” Tôi cắt ngang lời nói của anh.

“Giữ phiền muộn ở trong lòng là không tốt, sau khi lớn rồi em chẳng chịu nói gì cả.”

Lời nói quan tâm bất ngờ khiến tôi vừa mừng vừa lo, bắt đầu viết ra những câu văn đầu tiên của mình tại một góc trong thư viện, thật đáng tiếc, không phải blog, mà là nhật ký. Tôi căn bản không thể nói ra suy nghĩ chân thật của mình cho cả thế giới biết, bất kể là lòng dạ giả dối hay thành tâm thổ lộ. Đương nhiên, bạn có thể sắp xếp lại mạch tư tưởng, điều vốn không có nhiều hiệu quả lắm, hoặc giả bạn luôn muốn người ta biết, trong quá khứ mình đã ngây thơ quá đần và hẹp hòi nực cười đến mức nào.

...

Vào hè, Nhan Tinh tổ chức sinh nhật hai mươi tuổi, mời tôi đến Nam Kinh. Trong đại học hình như tôi chỉ quen thân với bạn học này, chúng tôi ở cùng một phòng, hòa thuận vui vẻ, về sau khi cô có người yêu thì tôi tập thói quen ít khi về phòng ngủ, vô cùng biết điều.

Tuy khoảng cách gần, nhưng Nam Kinh và Thượng Hải rất khác nhau, lịch sử lâu đời mang đến cho nó phong cách trang nghiêm và nhã nhặn.

Ấn tượng sâu nhất là du thuyền đêm mưa trên sông Tần Hoài với cô ấy, ven bờ lấp lánh ánh đèn, hết như điểm xuyết khăn lụa của mỹ nữ, dệt hoa trên gấm.

“Cậu thường thích đi khắp nơi, thế đã đến bao nhiêu thành phố rồi?”

Tôi nghiêng đầu nghĩ: “Mười một mười hai gì đó.”

“Nói tên ba thành phố cậu thích nhất đi.”

“Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu.”

“Còn đâu nữa không?”

“Chắc là Cửu Giang.”

Nhan Tinh cười ha ha: “Ngay cả trải nghiệm tâm lý này cũng không biết, mà nói cậu thích nhất Cửu Giang ấy, vì sao?”

“Bởi vì... tớ gặp Trần Nhiễm ở đó, anh ấy là người bạn quan trọng nhất của tớ.”

“Chỉ là bạn bè?”

“Ừ.”

“Thôi đi, coi tớ là đồ ngốc à, chả lẽ còn không biết đấy.”

“Cậu biết cái gì?” Tôi cầm máy ảnh hướng về miếu Phu Tử bên bờ, nhưng không sao chụp được toàn cảnh.

“Lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt của anh ấy nhìn cậu, tớ đã biết đó không phải quan hệ bạn bè.”

“Thật sự chỉ là bạn bè thôi.”

“Bạn trẻ Hồ Tâm Đình, cậu phải học thêm khóa tâm lý học đi, đàn ông khoác vai phụ nữ và ôm eo phụ nữ hoàn toàn khác nhau đấy.”

“Đừng phiền tớ, môn tự chọn tâm lý học của cậu là do tớ viết luận văn, cậu thật đúng là lưu manh.”

“Ái chà chà.”

Tôi trừng mắt lườm, Nhan Tĩnh liền ngừng đùa cợt, nghiêm túc hỏi tôi: “Sao cha mẹ lại đặt cho cậu cái tên này?”

“Làm sao?”

“Mái đình giữa hồ, thật cô độc, thoát nhìn rất đẹp.” Cô nhún vai.

Mưa bụi lơ thơ rơi xuống tán ô trong suốt, tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm tối đen như mực thờ dài, câu hỏi mà cô thắc mắc, giản đơn trực tiếp, đáng yêu biết bao, hơn nữa cũng không hiểu ít hơn tôi chút nào. Trên thực tế, chúng tôi giống nhau, không biết gì cả.

[1] Punk: Ở đây mang nghĩa lóng, là “vô dụng” hoặc “rác rưởi”.

[Phần 3]

Đứng trên ban công, bỗng nhiên bật khóc.

Tôi đang nghe bài ‘Mùa xuân’ của Dã Hải Từ.

Mùa xuân trong đêm tối của tôi.

—— Hyperboreer.

Trần Nhiễm thích ca hát, cũng thích nghe hát. Lên đại học anh và Tiểu Ngũ tiếp tục lập ban nhạc, trong tiềm thức coi đây là ngưỡng cửa cao nhất của việc chọn bạn chơi. Nhưng không có nhà của Động Ngư, cũng không thể có nữa, thậm chí tôi còn hoài nghi Trần Nhiễm đã hoàn toàn quên nó.

Anh viết không ít bài hát, phần lớn là rock’n roll, có cả mấy bài dân ca mang theo u buồn nhàn nhạt. Anh viết cho mèo, viết cho mẹ, viết cho trời xanh, viết cho bản thân, nhưng tôi chưa từng nghe bất kỳ bài nào viết cho tôi. Những lúc rất nhàm chán tôi sẽ ngồi nghịch chiếc đàn ghi-ta đen anh tặng tôi, chưa bao giờ tôi đàn hay, cũng chỉ viết một bài hát duy nhất, Five years ago, khi rảnh rỗi sẽ ngồi hát cho chính mình nghe. Hẳn anh không biết đến sự tồn tại của bài hát này, tôi nghĩ anh cũng sẽ không tán thưởng tôi.

Tôi không thích rock’n roll, không hiểu những bình luận của anh và đám bạn về nhóm nhạc nước ngoài, không biết tên bất kỳ bài nào anh hát, thậm chí cũng không nghe hát, bởi vì từ năm một tôi đã bị chẩn đoán tổn thương dây thần kinh thính giác, bác sĩ dặn rất kỹ, không thể đeo tai nghe. Lúc đó tôi thường một mình đến bệnh viện truyền dịch, trên túi thuốc lại viết công dụng là hạ huyết áp, thật buồn cười.

Ủ tai là một thứ âm thanh cực kỳ đáng sợ, chỉ có một mình tôi nghe thấy, suốt ngày suốt đêm khiến cho đầu óc choáng váng đảo điên. Tôi hỏi bác sĩ vì sao lại thế, ông ấy nói một môi quá độ, tâm trạng không tốt, nhưng kỳ thực, có lẽ là vì tôi nhớ đến Chu Chu. Dần dần quen với sự tra tấn, cũng dần dần hy vọng nó đừng biến mất, tôi sợ nếu nó biến mất, tôi sẽ lại một mình ở trên đường, cô độc biết chừng nào.

Trần Nhiễm được đặc cách làm nghiên cứu sinh, mùa xuân trước khi anh tốt nghiệp là lúc chúng tôi xa lạ nhất. Tôi nghĩ tôi đã thật sự trưởng thành, lên năm ba trăm mặc, cười ním, hờ hững, trống rỗng, chông bản thảo tôi viết ngày càng dày, cuối cùng có một ngày chúng đổ sập xuống giường, lông vũ bay loạn.

...

“Bạn ơi, vé vào cửa.”

Bảo vệ ngăn tôi lại, tôi kéo kính đen xuống, đưa cặp mắt khói nhìn anh ta: “Nghệ sĩ.”

Nói xong đeo đàn ghi-ta ngẩng đầu ưỡn ngực tiến vào hội trường, bên ngoài mưa rơi lác đác, cũng không át được tiếng cười nói ồn ào của những người đang lủ rủ chờ đợi trong mưa.

Đây là dạ hội tốt nghiệp của Trần Nhiễm, tôi biết được qua một phản hồi trên mạng của người khác, từ sự ồn ào bên ngoài hội trường có thể thấy quan hệ của những sinh viên cũ với trường học rất tốt.

Trong phòng vệ sinh, hết yên lặng đến âm ỉ, hết âm ỉ đến tĩnh mịch, tôi ngồi xỏm trên bồn cầu, nghe thấy tiếng người chủ trì xen với tiếng nhạc, rút điều thuốc.

Lần đầu tiên nghe anh hát là khi nào nhỉ, hồi ấy tôi cảm thấy ra sao? Rốt cuộc, cho đến lúc tiếng nhạc rock’n roll vừa quen thuộc vừa xa lạ cất lên, tôi vẫn chưa nghĩ ra.

Ngồi đến tê cả chân, tôi tập tễnh bước ra khỏi buồng vệ sinh, trước sảnh đã không thấy bóng người, giọng hát của anh không bị thứ âm nhạc điếc tai nhấn chìm, khiến tôi bồi ngùi vô hạn, quả thực có phần giống một thiếu nữ, tự nhiên muốn khóc.

Đẩy ra cánh cửa lớn khép hờ, ánh sáng rực rỡ rơi vào bóng tôi, tôi nhìn thấy anh ở nơi xa xăm, trên khán đài đang được rất nhiều người nhìn chăm chú, tôi muốn đến gần, lại cảm thấy mình nực cười đáng thương. Tôi biết, yêu một người không chỉ có mặt ngọt và ảo tưởng, thống khổ và trách nhiệm còn nhiều hơn, tôi biết, không thể học được cách yêu trong một sớm một chiều, đó là câu hỏi trọn đời của chúng ta, nhưng giờ phút này, tôi bắt đầu không rõ, khoảng thời gian sáu năm, nước mắt của sáu năm, chung quy tôi đã vì cái gì.

Im lìm đột ngột kéo tôi về với hiện thực, lần đầu tiên thấy anh chơi dương cầm, tôi đã rất kinh ngạc, khi ấy anh cũng hát bài này.

“Em thấy thế nào?” Trần Nhiễm đánh một bản nhạc cổ cho tôi, tôi không chắc mình có thích nghe hay không, nhưng nghe bài này liền nghĩ đến anh, vì thế khẽ cười cười.

“Không thích thì cứ nói, không cần miễn cưỡng.”

“Không phải, em thích con gái hát hơn.” Tôi không nói cho anh biết tại mình có vấn đề, tôi không muốn kể với anh những chuyện đau buồn.

“Kỳ quặc.” Anh tỏ vẻ ngạc nhiên, ngón tay thon dài đặt trên bàn phím đen vô cùng đẹp mắt: “Bài này thì sao?”

I’ve no doubt you dream about the things you’ll never do.

But I wish someone had talked to me like I wanna talk to you.

Anh không hề nghi ngờ rằng em mơ về những điều em không bao giờ làm.

Nhưng anh ước sao có người từng nói với anh như anh muốn nói với em.

Nhìn Trần Nhiễm trên khán đài, tôi có thể lơ mơ nhớ được giọng hát và sự dịu dàng của anh ba năm trước, nhớ được buổi hoàng hôn anh hát cho tôi nghe, tôi yên lặng gật đầu, chỉ thế mà thôi. Hơn một ngàn ngày đêm trôi qua, dường như tôi vẫn ngửi được mùi hương của cây cỏ man mác trên người anh, vẫn có thể miêu tả từng nếp nhăn trên chiếc ga trải giường dưới ánh mặt trời còn sót lại của tịch dương.

I can see so much of me still living in your eyes.

Won’t you share a part of a weary heart that has lived a million lies...

Anh có thể nhìn thấy biết bao bao hồi ức về anh vẫn ngập tràn trong đôi mắt em.

Có thể xin em chia sẻ phần nào trái tim một môi đã từng sống trong trăm ngàn dối trá không...

Ánh đèn chiếu xuống thất lung thẳng tắp của anh, trong khoảnh khắc đó, tôi cảm thấy Trần Nhiễm không thay đổi, tất cả vẫn trước sau như một, anh cũng có những ký ức như tôi, cũng từng hạnh phúc và đau khổ như tôi, chẳng qua, chúng tôi đều có cuộc sống của chính mình, đều phải đi con đường của chính mình, không ai có thể gánh vác ai, cũng không cần phải thế, không có bất kỳ ý nghĩa gì cả...

But you know what truth is? Tôi có thắc mắc giống như ca từ, hơn nữa còn âm thầm hy vọng có thể nhận được đáp án tương tự, that’s truth, that’s love, là đủ rồi.

Nhưng em có biết sự thật là gì không?

Đó là sự thật, đó là tình yêu.

~*~

Đột nhiên muốn tâm trạng tồi tệ thật sự rất đơn giản, đơn giản đến nhàm chán. Tôi nghĩ về một cô gái, rồi cảm thấy chúng tôi không hợp nhau, hoặc giả cô ấy cũng cảm thấy như vậy, vì thế tôi nghe nhạc, nghe ‘Don’t think twice, it’s alright’ hoặc ‘Creep’, tôi liền thành công, bắt đầu thừa nhận mọi chuyện thật xúi quẩy. Sau đó tôi nghĩ đến khóa học thạc sĩ tiếng Anh, nghĩ đến học phí còn chưa được cấp, tôi sẽ có thể dùng một ánh mắt ngơ ngác sâu muộn gần như trăm mê nhìn những con người ngoài cửa kính xe, tựa như bọn họ không hề tồn tại. Thực ra, dù tôi cho rằng tôi và cô gái kia rất hợp nhau, dù cô gái kia cũng nghĩ như vậy, dù danh sách tuyển thẳng có tôi, dù tôi không cần đóng học phí, tôi vẫn có thể tiếp tục sâu muộn, và trên thực tế, những con người ngoài cửa kính xe cũng giống tôi, đều đang tồn tại. Rất khó để tìm ra sự khác biệt, hoặc tuyệt đối không có khả năng tìm ra sự khác biệt. Tôi cứ tựa vào cửa kính nghĩ về chuyện đó, đón xe 729 đến một nơi khác.

—— Hyperboreer.

Lối ra khác anh, tôi chán nản rồi đại học.

Tôi đã cho tôi là người thân thiết nhất với anh, kỳ thực không phải.

Tôi đã cho tôi là người bất kể thế nào anh cũng mong muốn giữ ở bên cạnh, kỳ thực cũng không phải.

...

“Cô có tiền không? Trần Nhiễm xảy ra chuyện rồi.”

Nửa đêm, điện thoại của tôi sáng lên, là số của Trần Nhiễm, hoàn toàn không nghĩ đây có thể là trò đùa, tôi kích động gọi lại, là giọng nói không quá quen thuộc.

Trần Nhiễm thực sự đã gặp sự cố.

Đón xe đến bệnh viện, chạy đến ướt đầm mồ hôi, ù tai nghiêm trọng, tôi nghĩ nhất định mặt mình đã trắng bệch.

Không hiểu vì sao anh và Tiểu Ngưu cãi nhau, cuối cùng Trần Nhiễm bị đẩy ngã xuống ban công, tôi không muốn biết lý do, cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng hỏi chuyện của bọn họ, mặc kệ là một Chu Chu khác, là Cézanne và Van Gogh, hay là hai kẻ vô lại, không liên quan đến tôi. Tôi chỉ yêu Trần Nhiễm, mà trước sau vẫn không thể nhiệt tình yêu thương thế giới của anh, rất hẹp hòi, nhưng cũng rất thành thật.

Hành lang trước phòng giải phẫu còn rơi rớt vết máu, tôi đứng đó, thở gấp đến tức ngực, thậm chí choáng váng, bọn họ nói chảy rất nhiều máu, tôi vô cùng sợ hãi, không ai có quyền cướp đi sinh mệnh của anh, không ai cả.

“Uống ngụm nước đi.” Một cô gái đưa chai nước đến tay tôi, tôi lập tức hắt ra, bạn trai cô ấy lên tiếng mắng, lại bị người bên cạnh can ngăn.

Tôi cứ như vậy đứng giữa lối đi, vệt nước trên sàn càng lúc càng lan rộng, sau đó dần dần cạn khô.

Các người có biết anh quý báu đến chừng nào không? Cho dù tất cả mọi người ở đây đều hiểu anh hơn tôi, nhưng không một ai có thể hiểu được chuyện này bằng tôi, anh là ánh sáng rực rỡ nhất, mê đắm nhất, là lưu luyến sâu nặng nhất trong cuộc đời tôi. Thế mà giờ phút này tôi có thể sẽ mất đi lưu luyến ấy, bởi vì một kẻ điên rồ. Từ ngày đầu tiên biết Ngũ Tứ Hiền, tôi đã không thích anh ta, bây giờ còn trở thành căm ghét sâu sắc. Anh ta khinh thường tôi, chán ghét tôi, bài xích tôi đều không sao, nhưng, sao anh ta dám thương tổn Trần Nhiễm, anh ta còn tư cách gì mà miệt thị, ghét bỏ, bài xích?

Bây giờ thì sao, anh ta như một kẻ khiếp nhược ngồi sững trên ghế là coi như không có chuyện gì nữa ư? Nếu Trần Nhiễm... Tôi không dám nghĩ, không dám chuẩn bị tâm lý, tôi không chịu nổi mất mát một lần nữa, tôi sẽ sụp đổ mất.

Vào lúc mưa bụi lất phất, cửa phòng giải phẫu được đẩy ra, bác sĩ vừa xuất hiện, bọn họ đều ào lên, phía sau là giường bệnh của Trần Nhiễm. Tiểu Ngưu muốn chạy đến xem, nhưng tôi đột nhiên lấy hết sức lực, đẩy anh ta vào vách tường, nhìn anh ta như thứ gì đó hạ lưu nhất trên thế giới. Chỉ một cái liếc mắt như vậy, khiến cho bản thân cảm nhận được sự căm hờn đang trào dâng, tất cả đều vì anh ta.

Suốt năm ngày, tôi luôn canh giữ trước giường bệnh của Trần Nhiễm, không cho bất kỳ ai lại gần, bác sĩ đuổi tôi cũng không đi, vừa kéo tôi tôi sẽ nổi sùng như người điên.

Trong ống truyền dịch có khi là máu đỏ sẫm, có khi là nước thuốc trong suốt. Tôi cũng truyền máu cho anh, chúng tôi có nhóm máu giống nhau, chuyện này đã từng khiến tôi nghĩ biết đâu sẽ có ngày như hôm nay.

Vẫn nhớ khoảnh khắc Trần Nhiễm chậm chậm mở mắt, tôi cảm thấy tất cả mọi thứ đều không quan trọng nữa, tôi không giống như người ta sẽ làm những động tác thân mật để mọi chuyện trở nên dễ dàng, tôi chỉ ngẩn ngơ nhìn anh cười.

“Đình Đình, đi nghỉ đi, trông em còn yếu hơn cả anh nữa, đừng cho người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh chứ.” Anh bất mãn dựa vào thành giường nói chuyện với tôi.

Tôi lắc đầu, từ tốn gọt quả táo.

Ánh mặt trời lạng lẽ chiếu xuống căn phòng, thật ấm áp, nhưng sự ấm áp này ngay lập tức bị tiếng mở cửa phá vỡ, quay đầu nhìn thấy Tiểu Ngưu, tôi điên người đứng lên: “Cút đi!”

Tiểu Ngưu không để ý đến tôi, vẫn tiến vào trong, tôi vô thức muốn đẩy anh ta ra ngoài, quên mất tay mình vẫn đang cầm dao gọt hoa quả, lập tức cắt qua vai anh ta.

“Cô bị bệnh đấy à? Cô là cái thá gì, lo trái lo phải, chẳng lẽ không biết xấu hổ là gì?” Anh ta cũng nổi giận.

“Là cái gì không cần anh lo, anh là đồ giết người!” Tôi tức đến phát run: “Không cho anh đến đây, anh mà cứ lại gần xem!” Tôi lại giơ tay lên.

“Đồ thần kinh! Cô thử đâm tôi xem nào, ông đây cho cô đâm, đâm đi!”

Nếu không có câu nói của Trần Nhiễm, tôi nghĩ tôi sẽ thật sự phạm tội, nhưng nay, tôi còn đau đớn hơn người bị thương.

“Đình Đình, đừng náo loạn nữa, em về trường đi.”

Giọng nói vẫn dịu dàng như trước, tôi không dám tin quay đầu nhìn anh, vẻ mặt anh vô cùng bình thản.

Cạch một tiếng, con dao rơi xuống, tôi sững sờ, không nhớ nổi mình đã ra ngoài như thế nào.

Đi qua cửa lớn bằng thủy tinh của bệnh viện, tôi nhìn thấy một cô gái nhếch nhác, bần thiêu, điên rồ, rất tiều tụy, rất già cỗi, thế nhưng, tôi chỉ mới hai mươi ba tuổi.

Từ trước đến nay tôi luôn cảm thấy bản thân hết sức tầm thường, nhưng hôm nay là lần đầu tiên lòng tự trọng của tôi bị tổn thương, anh vẫn là anh, sống vui vẻ điềm nhiên như thường, còn tôi thì sao? Tra tấn chính mình không nguyên cớ, giống như một vai hề nhảy nhót bị người ta ghét bỏ. Đỉnh Đỉnh hoạt bát đơn thuần kia đi đâu rồi, cái tôi có gương mặt tròn tròn, cặp mắt lấp lánh, biết khóc biết cười đi đâu rồi?

Ánh mắt tránh né gương mặt thần thờ trong kính, vừa cúi đầu đã thấy chiếc dép lê nhựa xô vội từ tuần trước, bất chợt cảm thấy mình quá xấu, quá ngốc.

Rõ là ngu xuẩn.

Cười khẽ một tiếng, đó là âm thanh cuối cùng tôi để lại cho Thượng Hải.

~*~

Tất cả đều là khái niệm, trò chơi ngôn ngữ, hệ thống logic, chúng đều đúng, chỉ tôi là không. Tôi vo tròn chúng lại, nhào nặn, chúng liền biến thành con đường, khuynh hướng và ranh giới. Chuyện này không có ý nghĩa gì, ngoại trừ hiếu kỳ, không còn gì hết. Tôi ngồi trong phòng ngủ, tưởng tượng ra Larry's Bar và Cassidy Hill Vineyard. Tôi còn rất trẻ, tôi muốn qua một thời gian nữa, chờ tôi trải qua nhiều kinh nghiệm và phiêu lưu hơn, nhưng đến lúc đó thì sao? Khi tự thuật của tôi đã đầy ắp, tôi còn có gì? Ngoại trừ hiếu kỳ, không còn gì hết. Hồi ức không nhiều lắm, nhưng đã đủ rồi.

—— Hyperboreer.

Trần Nhiễm.

Ừ?

Không có gì, chỉ là muốn gọi tên anh.

Cô bé ngốc.

Trần Nhiễm, vì sao chung quy em vẫn không có được thứ mình muốn?

Anh sẽ giúp em đạt được.

Thật không?

Thật.

Không thể nào.

Hãy tin anh, bởi vì anh chỉ muốn mang em đi.

...

Sinh nhật hai mươi tuổi em muốn món quà gì?

Không muốn gì cả, chỉ hy vọng...

Hy vọng gì?

Lời anh nói, đều là sự thật.

...

Có một loại theo đuổi, bất luận bạn đi bao nhiêu đường, kiên trì bao nhiêu năm cũng không thể đạt được.

Bởi vì ngay từ đầu bạn đã không hiểu.

Khoảng cách giữa người và người, là vô cùng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Trời Nhuộm Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Tự do là vận mệnh của con người.

—— Lời tựa.

Bạn đã từng chơi Solitaire chưa? Đôi khi tôi thấy con người và vận may khi chơi trò chơi rất giống cuộc đời, rõ ràng bài đã nắm chắc trong tay, vì sao luôn khiến người ta hết cách như vậy. Thời gian quay ngược trở về năm 2002, tôi ở Trùng Khánh, ngày càng xa Bắc Kinh, vô cùng chán nản, hoang mang đến tận cùng, thuê một căn phòng đơn, sống dựa vào việc viết kịch bản phim truyền hình.

Thành phố này núi liền núi, quanh năm không rõ ánh mặt trời, nhìn từ cửa sổ phòng chỉ thấy mênh mông sương mù.

Căn phòng bài trí đơn giản, độc một chiếc chăn mỏng và một cái gối, tôi ngủ trên mặt đất, mùa đông không có điều hòa nên lạnh run cảm cập. Đồ điện duy nhất là cái phích đun nước để lúc đói bụng nấu mì gói, ngược lại sách truyện xếp chồng chất, trái một quyển, phải một quyển; ghi-ta đặt cạnh tường, đã rất lâu không được sờ đến, phủ đầy bụi; chiếc nhẫn anh đưa tôi hồi trước được tôi lặng lẽ tháo xuống, cất vào hộp.

Khi rồi rồi tôi sẽ ra ngoài đi dạo, hoặc sáng sớm ngồi bên đường nhìn người qua lại, giống như xem một đoạn phim điện ảnh.

Bởi vì ở rất gần Thiên Môn, khi tâm tình không tốt tôi sẽ lên thuyền ngắm cảnh đêm. Không như sông Tần Hoài, theo tôi thấy, sông nước ở đây bát ngát, đèn đuốc ven bờ rực rỡ, rất nhiều người, rất nhiều nhà, thật tuyệt.

Cắt tóc, đốt thư, tôi chợt phát hiện quá khứ chẳng đáng sợ đến thế.

Thật ra cuộc sống đơn độc cũng là một loại hạnh phúc, tốt hơn việc hai người sống với nhau mà đau khổ nhiều lắm. Có lẽ nếu anh không phá vỡ sự yên ả trong cuộc sống của tôi, có thể tuổi hai mươi, ba mươi cũng chỉ tuần tự trôi qua. Tôi thừa nhận tôi và Trần Nhiễm có duyên phận, thế nhưng, chỉ là thiên thời, không phải nhân hòa.

~*~

“Mẹ, năm mới vui vẻ.” Tôi cảm ông nghe lạnh buốt, đứng ở đầu phố tập nập.

“Đình Đình à, có lạnh không? Nhớ tự săn sóc mình đó, đi động hết tiền rồi phải không, con phải trả tiền đi, mẹ không gọi được cho con...”

“Con biết rồi, mẹ gửi lời hỏi thăm mọi người trong nhà cho con nhé, con vẫn ổn.”

“Ừ, mẹ yên tâm rồi, hay là sắp tới mẹ đến thăm con, cho con đỡ buồn.”

“Thôi mẹ đừng đến, con còn phải làm việc nữa mà, đợt xong đợt bận rộn này con sẽ về Bắc Kinh. Với lại chắc chắn mẹ không thích ứng được với khí hậu Trùng Khánh đâu, sợ lại tái phát phong thấp.”

“Ày, mẹ nhớ con mà, con cũng lớn rồi, nên tìm bạn trai đi.”

Tôi cười ha ha hai tiếng.

“Đừng cười, con nhóc này...”

“Cha đâu mẹ? Mẹ bảo cha nghe điện thoại với.”

Lần đầu tiên đón năm mới một mình, nhìn người khác vui vẻ háo hức, tôi cảm thấy cô đơn, nhưng sau cũng bình thản dần. Đêm giao thừa tôi tùy tiện tìm một nhà hàng ăn lẩu, vừa nhận được tiền nhuận bút, hiếm mới có dịp xa xỉ. Vì rất nhiều nhà hàng đều đã đóng cửa, tôi đành chọn một tiệm ăn vô cùng đông đúc, kín người chật chội.

“Xin hỏi còn bao nhiêu bàn?”

“Sáu, bảy gì đó...”

Bất đắc dĩ nhìn sảnh lớn cực kỳ náo nhiệt, tôi thật sự đói không chịu được, không muốn đi nữa.

“Cô ơi, nếu ngồi ghép bàn thì nhanh hơn, cô đi một mình mà.”

“Không ghép.” Tôi lắc đầu, ngồi ăn cùng người không quen, ai mà nuốt cho nổi.

Sự thật chứng minh, dưới tình hình này cái bụng mới là nhân vật chính. Cuối cùng tôi muối mặt túm lấy người phục vụ: “Còn ghép bàn được nữa không?”

Tôi ngồi đối diện một nhà ba người, nghe giọng nói có vẻ là đến du lịch từ vùng Đông Bắc, vừa ăn vừa xem ảnh chụp, hài hòa vui vẻ, còn thiện chí nói chuyện với tôi, cô bé con đáng yêu cứ gọi tôi là chị, cả phòng ăn riêng chỉ vang vọng tiếng trẻ con đáng yêu.

Khi bọn họ đi rồi tôi mới ăn mấy miếng, chỉ một chút đã no, người phục vụ cứ quanh quẩn bên cửa, tôi vẫy: “Tôi ăn xong rồi, tính tiền.”

Cơm tất niên của tôi giá ba mươi tám tệ. Tôi khoác áo choàng vừa lúc khách mới được đưa vào, bởi vì cúi đầu bước đi nên lúc ngang qua cũng không phát hiện, cho đến khi tay bị kéo lại, tôi mới giật mình quay đầu, nhìn thấy gương mặt cân đối kia.

...

“Em ở đây à?” Trần Nhiễm đứng cạnh cửa, nhìn căn phòng đáng thương đến giường cũng không có cửa tôi, rồi quay ra nhìn tôi.

“Em đã bảo là hết chỗ rồi mà, anh đến khách sạn đi.”

“Không.” Anh kéo vali vào phòng, thoải mái cởi áo khoác: “Có đồ ăn không?”

Tôi tiện tay thu dọn vài thứ: “Em chỉ có mỳ thôi, ai bảo anh không ăn lẩu. Đừng cởi quần áo, không có điều hòa, lạnh lắm, đây, dép đi trong nhà.”

Anh đá việc sang cho tôi: “Em nấu đi.”

Hôm đó tôi nấu mỳ cho anh, chỉ thêm vào một ít lạc xường mà vất vả lắm mới tìm được. Bóng đèn mờ ảo trong phòng chiếu lên đường nét đẹp đẽ của anh khiến tôi sinh ra ảo giác, tựa như anh vẫn luôn ở bên tôi, chưa từng thay đổi.

Bên ngoài pháo hoa rực rỡ, tiếng nổ đùng đoàng, càng nổi bật sự quạnh quẽ trong căn phòng nhỏ. Trần Nhiễm khoanh chân ngồi trước bàn ăn mỳ, tôi yên lặng nhìn anh, lát sau không kìm được hỏi: “Sao anh lại đến đây.”

“Tìm em.”

“...”

“Anh không về đâu.”

Tôi ngập ngừng: “Anh còn phải đến trường mà.”

Anh lắc đầu: “Anh bỏ rồi.”

“Vì sao?”

“Anh không muốn học, anh muốn đọc triết học, chuyện khác tính sau.”

“Vậy anh cũng không thể ở chỗ em, ở đây chẳng có gì cả.”

“Em là vợ anh, anh không ở với em thì ở với ai.”

Nghe thấy danh từ anh mới tặng cho tôi, tôi ngây người, thật quá càn quấy.

“Em không thuê biên tập à, không mua nhà à, vẫn còn thể chấp đấy.” Anh cười, nụ cười đẹp nhưng vô cùng đáng ghét.

“Ai cho anh đến nhà của em!” Tôi tức giận đứng lên.

Trần Nhiễm bình thần ăn xong miếng mỳ cuối cùng, vẻ mặt ngoan ngoãn như con mèo nhỏ nhìn tôi.

Tôi chán nản ngồi xuống, đúng là tự giờ đã thả xuống chân mình.

Buổi đêm, anh ôm tôi yên ổn chìm vào giấc ngủ. Chúng tôi nằm trên sàn gỗ, hai người, không hề lạnh như trước. Không biết lòng tôi đang ngập tràn khó chịu hay an bình, tôi nghe tiếng tim đập của anh giữa tiếng pháo hoa nổ rộ, cứ vậy cho đến tận hừng đông.

Hôm sau, Trần Nhiễm và tôi đi mua giường tủ, chọn thêm ít đồ dùng nhà bếp, dọn dẹp phòng bếp bị bỏ hoang đã lâu. Anh luôn mang đến những chuyện ngoài dự đoán, hôm nay một kiểu, ngày mai một kiểu, thật khiến người ta không thể hiểu nổi.

Nhìn căn phòng nhỏ được sắm sửa vật dụng thường dùng, tôi bất đắc dĩ ngồi trên giường: “Trần Nhiễm, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Chẳng làm gì cả.” Anh nói xong đường dây điện trong nhà bếp, đi ra tìm khăn lau tay.

“Anh thôi học từ lúc nào?”

“Vừa bắt đầu đã bỏ.”

“Sau đó thì sao?”

“Đến Hạ Môn.”

“Anh đến Hạ Môn làm gì?”

“Chẳng làm gì cả.”

Tôi hỏi đến phát mệt, nếu đã là chuyện anh không muốn nói thì tôi vĩnh viễn không thể biết được. Anh thật ích kỷ, nói đi là đi, nói đến là đến, tôi chưa từng thấy người nào sống vô tư như anh.

Trần Nhiễm cứ đột ngột bước vào cuộc sống của tôi như vậy, tự nhiên đến khó tin.

Về thói quen sinh hoạt, chúng tôi rất ăn ý, đều thuộc loại người tùy tiện, chẳng kén chọn ăn uống. Thường xuyên thấy tôi nằm bò lên bàn viết kịch bản, anh ôm đàn ghi-ta ngồi chơi trước cửa sổ, lúc bình minh, buổi chiều, hoặc đêm khuya.

Có lúc Trần Nhiễm sẽ kể lại cuộc sống ở Hạ Môn của anh, bơi lội, đọc sách, dạo biển, ánh mặt trời luôn luôn chói lọi, đảo Cổ Lãng đẹp say lòng người. Xem ra, cùng là sống một mình, anh lại vui vẻ hơn tôi. Tôi biết vì sao, Trần Nhiễm thích cô độc, mà tôi, đơn giản là ghét người khác.

Thỉnh thoảng anh biến mất hai ba ngày, khi trở về không nói gì cả, ngã đầu là ngủ. Tôi chưa bao giờ hỏi, cũng không quản lý được. Cuộc sống sinh hoạt thường ngày của tôi chỉ quanh quẩn trong nhà, viết kịch bản mà tôi vĩnh viễn không thể viết xong, đây dường như là việc duy nhất tôi có thể làm, tình yêu hiện đại, có, vô hiệp cổ trang, có, thêm một chút hài hước, có. Nếu bạn thấy tôi bất thường, vậy tôi phải thay đổi thế nào mới tốt?

Có một ngày đang ngồi nhìn tập bản thảo nháp, đột nhiên tôi cảm thấy buồn nôn, nhào vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo, lúc sau dựa tường đi ra, nhìn ngày tháng in trên lịch, tôi sững sờ vài giây, sống lưng lạnh buốt.

Điện thoại được nhắc máy, giọng nói dịu dàng của anh truyền đến: “Đình Đình, sao thế?”

“Anh đang ở đâu?”

“Có chuyện gì à?”

Anh nói địa chỉ ở khu Sa Bình Bá, tôi bảo anh đợi tôi, vội vàng mặc áo khoác đi ra ngoài, chợt nhớ ra đã đến tháng ba mùa xuân, tôi chần chừ một lúc rồi quay về lấy một cái khăn quàng cổ.

Trời vẫn âm u, tôi ngồi trên xe taxi nghĩ đến nghĩ đi, nhưng đầu óc lại trống rỗng hết cả. Cuộc sống trước mắt đã đủ phiền bấp bênh, nó yếu ớt đến mức không chịu nổi một chút thử thách. Mặc dù dưới con mắt người khác nó vẫn yên ả, nhưng đây cũng chỉ như chuyện người ta uống nước, nóng lạnh mình mình biết.

Quanh quẩn bên đường một hồi mới tìm được quán bar kia, tôi quán chặt khăn quàng đi vào. Ban ngày nên rất ít người, tôi nhìn thấy Trần Nhiễm ngay tức khắc, anh không có vẻ gì như đang đợi tôi, nói chuyện tập trung đến mức không phát hiện có một cô gái mặc quần áo lỗi thời, vẻ mặt mờ mịt đang đi đến.

“Trần Nhiễm.”

Anh ngẩng đầu.

“Anh ra đây.” Tôi không chịu nổi những người bên cạnh anh, mặc kệ họ là nghệ sĩ hay lưu manh.

“Em sao vậy, không ngoan ngoãn ở nhà chờ anh.”

Tôi túm chặt ống tay áo của anh, giọng nói rất khê: “Hình như... em mang thai.”

Cặp mắt dài duyên đáng chớp chớp: “Không nhầm chứ?”

“Mấy ngày nay thân thể hơi khó chịu, còn buồn nôn, cái đó... hai tháng rồi chưa đến.”

Trần Nhiễm vẫn mang thái độ bình thản như thường: “Anh đến bệnh viện kiểm tra với em.”

Mùi thuốc khử trùng khiến tôi càng căng thẳng, ngồi trên ghế dựa ở hành lang bệnh viện, hai tay phải siết chặt lấy nhau mới có thể duy trì sự bình tĩnh.

“Trần Nhiễm, nếu là thật thì làm sao bây giờ?”

“Nếu em không muốn thì bỏ, nếu muốn thì cứ sinh, anh sẽ nuôi.”

Tôi cười nhạt một tiếng, câu này nói nghe hay quá, rất hay, một người cha không đáng tin, một người mẹ trầm cảm, đứa bé nào có phúc vậy chứ, ha ha, toàn những điều tôi không bao giờ muốn có.

Y tá gọi đến số, tôi lập tức đứng lên, đi một đoạn ngắn nhưng từng bước đều cực kỳ khó khăn. Có đôi khi tôi cảm thấy, mặc cho anh có ở bên cạnh hay không, dường như tôi luôn một mình đối mặt với cuộc đời. Theo lẽ thường, tình yêu không phải thế này, ở bên nhau cũng không phải thế này, chẳng lẽ như chúng tôi cũng xem như ở bên nhau sao?

Thật may, thầy thuốc bảo rằng chỉ là một mối trong thời gian dài, thiếu dinh dưỡng, kỳ kinh rối loạn, an ủi vài câu rồi dặn tôi sau này tự chăm sóc bản thân cho tốt. Tôi thờ phào nhẹ nhõm, lặng lẽ gật đầu.

Buổi chiều hôm đó khiến tôi muôn phần tiều tụy, cảm thuốc vừa mua đi dạo trong khuôn viên vườn hoa của bệnh viện đến lúc sẩm tối, Trần Nhiễm vẫn đợi tôi mở miệng. Anh nói hồi này cứ tưởng mình sẽ được làm cha, còn nói nếu tôi thất vọng thì cứ sinh một đứa luôn đi. Tôi rất khó hiểu, vì sao anh không giống như tôi, lúc nào cũng không nóng không lạnh khiến người ta không thể biết anh đang vui vẻ hay chán chường. Cuối cùng tôi đành đáp, Trần Nhiễm, đại khái là em đến thời kỳ tiền mãn kinh rồi.

Nếu bạn cho rằng tôi muốn anh ở bên cạnh tôi, chỉ một mình tôi, vậy là sai to rồi, hẳn bạn đang nghĩ đến nguyện vọng đã chết từ lâu của một cô gái ở Thượng Hải năm sáu năm về trước.

Suốt chặng đường đã qua, tôi đã hình thành thái độ rất nghiêm túc với tình yêu và Trần Nhiễm, tôi hy vọng chúng tôi có thể kết nối, có thể hiểu được tâm hồn của nhau dù không mở miệng, không nói dối người kia, nếu có chuyện cần làm thì cùng nhau cố gắng, có hiện tại hạnh phúc và tương lai có hy vọng. Nếu tôi yêu anh, vậy tình yêu này nhất định phải là một tình yêu có ý nghĩa, yêu như thiêu thân lao đầu vào lửa hay chỉ lo chuyện trước mắt đã không còn hấp dẫn một cô gái hơn hai mươi tuổi nữa.

Nhưng rõ ràng anh không nghĩ như vậy, tuyệt đối không, thậm chí anh còn chế giễu ý nghĩ này. Chúng tôi đều đang thay đổi và quá độ, chưa ai tìm được cuộc đời của chính mình, chuyện này hoàn toàn có thể hiểu được. Tôi sẵn sàng âm thầm trưởng thành cùng anh, nhưng gánh vác và trách nhiệm của một người đàn ông vốn không phải thứ sau khi trưởng thành mới hiểu được.

~*~

“Đình Đình, về Bắc Kinh đi.”

Tôi đang nấu cà ri, nghe vậy bèn dừng tay một chút: “Em không về.”

Anh đi đến cửa phòng bếp, tựa vào cạnh cửa, yên lặng nhìn tôi chăm chú.

“Về để làm gì?”

“Thăm cha mẹ, họ chờ đã lâu rồi.”

“Vậy anh về đi, Trung Khánh rất tốt.”

Trần Nhiễm ừ một tiếng, quay người đi, tôi nấu xong bụng mâm ra, ngẩng đầu hỏi anh: “Khi nào anh về?”

“Chắc hai ngày nữa.” Anh nhìn màn hình máy tính, thuận miệng đáp.

“Khi nào anh về?”

“Không chắc chắn, có thể không về nữa.”

“Ừm.” Tôi đặt mâm xuống cạnh anh, ăn phần của mình, lát sau lại ngồi viết kịch bản.

“Có gì hay mà viết.” Giọng nói êm tai nửa cười nửa không cắt ngang mạch suy nghĩ của tôi, tôi hoàn hồn, phát hiện Trần Nhiễm đang nhìn mình.

Tôi cúi đầu viết tiếp, đáp lời: “Có phải anh thấy em rất phiền không?”

“Không phải.”

“Em biết, anh coi thường em, tùy anh thôi, cứ làm thiên tài của anh đi.”

“Anh thấy em thật sự đến thời kỳ mãn kinh rồi, dở hơi.” Anh lại chuyển mắt về máy tính.

Có lẽ mùa hè trời nóng, tôi đột nhiên cáu kỉnh: “Phải, em điên thật đấy, không vi đại như anh. Anh nghĩ là anh rất giỏi hả, vậy anh đi đi, đi luôn đi, anh không thấy em phiền nhưng em thấy anh phiền đấy, suốt ngày chỉ biết mơ tưởng hảo huyền, ngốc chết!”

Trần Nhiễm không để ý đến tôi, tôi hậm hực leo lên giường hờn dỗi. Trời đã tối, có lẽ anh thấy tôi nằm cả buổi không nhúc nhích nên đến ngồi cạnh giường, dịu giọng dỗ dành tôi, càng khiến tôi sinh ra ảo giác mình điên thật, nước mắt ướt đầm né tránh tay anh, mở miệng lầm bầm trách: “Anh rất ích kỷ, trước nay toàn mặc kệ em nghĩ thế nào, nhiều năm như vậy, anh xem giờ em trở thành gì rồi...”

Có lẽ Trần Nhiễm không nói tiếp thì tôi khóc xong cũng thôi, nhưng đến lượt anh ngàn năm một thuở phát cáu đáp trả.

“Em trầm cảm vì anh hay vì đứa đồng tính luyến ái kia?”

Tôi ngồi bật dậy: “Ai cho anh lục lọi đồ của em?!”

“Anh không có ý, nếu em không chốt dạ thì giấu giếm làm gì? Đừng nói với anh vợ anh cũng là đồng tính luyến ái, anh thật có phúc.”

“Anh trơ tráo!”

Chưa từng kích động đến thế, tôi loạn choạng vừa khóc vừa dùng hết sức đẩy Trần Nhiễm ra ngoài, tóc tai bù xù phát cuồng làm loạn, phỏng chừng còn xấu xí hơn những phụ nữ đánh đá ngoài đường. Cuối cùng, Trần Nhiễm nóng nảy hất tay tôi ra, chỉnh lại áo sơ mi bị tôi kéo xộc xệch, không quay đầu lại mà đẩy cửa ra ngoài.

Gào khóc thất thanh.

Chỉ có thể dùng bốn chữ này để hình dung hành vi của tôi lúc đó. Nếu bạn từng gào khóc thất thanh, hẳn bạn biết những lần khóc bình thường chẳng đáng kể chút nào.

Cực kỳ mệt, thất vọng, hoang mang, không cam lòng... Những cảm xúc phức tạp này siết lấy tâm hồn lạc lối của tôi. Nếu biết không có hy vọng, vì sao không rời đi chứ? Hồ Tâm Đình, rời xa Trần Nhiễm, cuộc đời này sẽ không còn gì cả sao? Có đáng đến vậy không? Chính mày thì sao? Mày còn có bản thân à? Còn lý tưởng à? Mày tìm được ý nghĩa cuộc sống chưa? Mày sẽ già đi rất nhanh, nếu cả đời chỉ làm một chuyện là yêu một người đàn ông coi mày như vật sở hữu, mày thật sự sẽ không hối hận chứ? Trần Nhiễm là gì nào? Sau lần đầu tiên của mày anh ta ở đâu? Khi mày một mình bôn ba nghìn dặm anh ta đang làm gì? Khi mày mất đi người bạn tốt nhất anh ta nhìn nhận mày như thế nào? Mấy năm nay mày đau khổ như vậy sao anh ta có thể sống bình thản đến thế? Anh ta hiểu mày à? Biết điều gì khiến mày hạnh phúc, điều gì khiến mày đau buồn à? Khi anh ta hạnh phúc và đau buồn sẽ nhớ đến mày sao? Có những đáp án này rồi, rốt cuộc anh ta đóng vai trò gì trong cuộc đời của mày?

Mày luôn đi theo sau anh ta, cho nên mãi mãi không thấy rõ gương mặt anh ta.

Đi thôi, xem như là vì cha mẹ, vì chị Dung, vì Phùng Thực và Chu Chu, tôi phải quý trọng bản thân mình. Tôi yêu anh, từng vì anh mà sống, về sau tôi muốn sống vì chính mình.

Lau nước mắt, tôi đứng dậy thay quần áo sạch sẽ, thu thập vài thứ đơn giản, lấy chứng minh thư và thẻ ngân hàng, viết kịch bản kiểm được ít tiền, hẳn là đủ tiêu một thời gian.

Lau sạch đàn ghi-ta, sắp xếp chồng sách truyện, nhẵn đặt bên cạnh máy tính, có điều không tìm thấy bức ảnh chụp hồi trước, nếu không tôi thật muốn trả lại tất cả cho anh.

Tôi nhìn ra ngoài, Trần Nhiễm không đi xa, anh đang đứng hút thuốc dưới lầu, cái bóng cao gầy thanh mảnh đổ dưới ánh đèn mờ.

Nhẹ nhàng mở cửa rồi khép lại, tôi đi lên lầu trên, đợi đến nửa đêm mới nghe thấy tiếng Trần Nhiễm lên lầu mở cửa rồi đóng cửa. Tôi bất lấy cơ hội, chạy ào xuống, mãi tới lúc ra đường lớn, mở cửa xe taxi mới loáng thoáng nghe thấy anh gọi tên tôi, giống như rất lâu trước đây khi anh đuổi theo, tôi cười nhẹ ngồi xe nghiêng ngang rồi đi. Đường Trùng Khánh không nườm nượp xe cộ như Bắc Kinh, nếu xe biến mất trước mắt bạn, chắc chắn sẽ không thể tìm thấy.

Không biết anh sẽ đuổi tới sân bay hay nhà ga, vì thế tôi chọn đi thuyền, dọc theo Trường Giang về phía Đông đến Vũ Hán, sau đó đổi sang máy bay tới Hạ Môn. Trần Nhiễm miêu tả Hạ Môn rất đẹp, tôi nghĩ tôi cũng cần một nơi như vậy, sưởi nắng chính mình.

Ánh nắng, trái xoài, biển cả, dương cầm.

Hòn đảo xinh đẹp lập tức mê hoặc tôi, bước trên con đường nhỏ ở đảo Cổ Lăng, tôi phát hiện cây đa rất đẹp, tán lá um tùm, bám rễ sâu dưới lòng đất.

Một buổi hoàng hôn êm ả, tôi ngồi trên bàn làm việc nhìn xấp giấy trắng tinh viết bản thảo, tôi nói với chính mình, hồi nhỏ thích xem phim, vậy bây giờ hãy viết một kịch bản mình thật sự muốn viết đi.

Đây là lý tưởng đầu tiên của tôi.

Đây là khởi đầu của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Trời Nhuộm Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Mùa thu ở Lư Sơn vô cùng tĩnh mịch, đã không còn sắc đào tươi rực rỡ, chỉ thấy những tán lá xanh biếc thanh bình, rất thanh bình. Lại bước trên con đường rải đá, tôi mới giật mình phát hiện đã nhiều năm trôi qua như vậy, sự mê hoặc của thế giới này ngày càng trở nên kỳ lạ, xốc nổi và nông cạn. Rất cảm ơn mùa hè lặng lẽ năm chín tám đã cho tôi gặp gỡ Trần Nhiễm, con người luôn bước đi trên đường đời của tôi, rất cảm ơn sự đặc biệt của anh, sự xa xôi của anh, sự tốt đẹp của anh, sự quan tâm và dung túng chưa từng ngại ngùng của anh.

“Anh nói xem, nếu chúng ta không gặp nhau ở đây, có khi nào chúng ta sẽ không bao giờ quen biết không?”

“Nếu khi ấy em không yêu anh ngay từ giây phút đầu tiên, chắc là sẽ không quen đâu.”

“Ai bảo em yêu anh?”

“Không yêu thì sao em lại cưới anh.”

“Đúng, sao em lại cưới anh thế này.”

Chúng tôi ngồi trong đình nghỉ chân tránh cơn mưa phùn vừa lợ thơ giăng xuống núi, tựa như tuổi không còn trẻ nữa, không hứng thú dầm mưa. Ngắm nhìn những giọt bạc mảnh mai bao quanh khung cảnh xanh ngát, có vài giọt hắt lên mặt anh, lên mái tóc, lên lông mi, trong suốt thanh sạch như thủy tinh, đột nhiên tôi rướn người hôn lên đôi môi mỏng có phần nhợt nhạt. Hình như đây là lần thứ hai tôi chủ động hôn anh, khoảng cách hai lần cách nhau hơn ba nghìn ngày đêm, vượt qua Bắc Kinh, Thượng Hải, Trùng Khánh, Hạ Môn, từng rơi nước mắt, từng bị tổn thương, vòng vây hoài nghi lần này qua lần khác mới có thể trở lại điểm xuất phát, mới tìm lại được tình cảm giản đơn thuần khiết của mười năm trước.

Trần Nhiễm lặng lẽ nhìn tôi, tôi khẽ mỉm cười, đón nhận vòng tay ấm áp ôm chặt.

“Theo anh về Bắc Kinh đi.” Anh dịu dàng vuốt tóc tôi.

“Đi về làm gì chứ?”

“Kết hôn.”

“Không phải mình kết hôn rồi sao?”

“Còn chưa có hôn lễ.”

“Không cần hôn lễ.”

“Không được, nhờ mấy năm nữa em đổi ý, lời chuyện này ra cãi nhau với anh thì anh thảm lắm.”

Tôi hất tay anh ra, trừng mắt hai giây rồi bật cười: “Được, anh công em xuống núi đi, công được thì em theo anh về Bắc Kinh.”

Trần Nhiễm đứng lên.

“Gi thế?”

“Công em chứ sao.”

“Anh công thật à?”

“Hỏi thừa.”

Anh công tôi, tôi ôm cổ anh, được vững vàng nhấc lên khỏi mặt đất. Không ngờ anh thật sự công tôi, bước từng bước trong mưa phùn đi xuống núi. Thấy người trên đường nhìn tôi cười, dần dần tôi cũng cảm thấy vui lây.

“Chà, không tệ, anh mà cũng công được em hả?”

Trần Nhiễm dờ khóc dờ cười: “Trước đây còn công được, nói gì đến bây giờ.”

“Hử?” Tôi nheo má anh: “Ý anh là em béo?”

“Béo gì, công em như cha công con gái ấy.”

“Biến, anh thả em xuống.”

“Không.”

Ngày đó, tôi dựa lên bờ vai rộng nhưng gầy gò của anh, trầm nghĩ quả thực có thể ở bên anh suốt một đời sao? Nếu ngay cả Trần Nhiễm cũng không thể ở bên tôi cả đời, vậy không ai khác có thể. Theo bạn, trên thế giới này có tình yêu duy nhất không? Tôi cảm thấy là có, anh là tình yêu duy nhất của tôi, anh là người khiến tôi nguyện ý gánh vác tất cả, nguyện ý chia sẻ tất cả. Tôi đi ba năm, anh tìm ba năm, đợi ba năm, tôi nghĩ, cho dù tôi rời bỏ anh mãi mãi, anh vẫn sẽ chờ tôi, bởi vì tôi cũng chưa bao giờ ngừng chờ đợi anh, chúng tôi luôn ở bên nhau.

~*~

Mùa đông ở quê nhà đón chúng tôi bằng tuyết lớn ngập trời, bốn năm chưa về, Bắc Kinh thoát nhìn thật xa lạ. Rất nhiều người cho rằng tiếng Bắc Kinh là tiếng phổ thông, nhưng không, tôi có thể nghe thấy ngữ điệu độc đáo của nó, với tôi mà nói, đây là giọng quê hương.

Trần Nhiễm bảo chúng tôi có nhà mới rất to và đẹp, vật dụng trong nhà do anh tự thiết kế, có điều anh vẫn chưa ở. Anh đã thi nghiên cứu sinh ở Nhân Đại,[1] sắp tốt nghiệp, cuối cùng cũng được học môn Triết học mình yêu thích.

Tôi nói em muốn về nhà, nhưng em sợ lắm, sợ cha mẹ già đi. Anh đáp hai bác không già, sống rất tốt, mẹ em nấu ăn ngày càng ngon. Tôi mất cả buổi mới ngẫm ra, sao người này lại mặt dày như vậy chứ.

“Mẹ, sao mẹ lại ra ngoài, lạnh lắm đó.”

“Đình Đình, Đình Đình.” Mẹ không nghe lọt tiếng phàn nàn của tôi, vội vàng ôm lấy tôi, khóc rất dữ: “Con nhỏ này, muốn mẹ chết à.”

Tôi luống cuống tay chân, nhìn thấy cha đứng sau mẹ ngỡ ngàng cười, bông tuyết trắng ngần rơi xuống người ông.

Vào nhà rồi mới phát hiện đúng là Trần Nhiễm được chào đón hơn tôi, đồ ăn ngon đều đưa cho anh trước, anh cứ gọi cha mẹ vô cùng thân thiết. Mẹ tôi vừa ngớt miệng khen anh thì quay sang vặn hỏi tôi chuyện hộ khẩu, nhắc tới hôn lễ là lại thao thao bất tuyệt. Rốt cuộc tôi không chịu được nữa liền trốn về phòng, giường đã thay mới, nhưng nằm lên vẫn ngửi thấy mùi hương quen thuộc thuở xưa. Năm đó tôi đã trốn ở đây, giữa đêm khuya gọi điện đến nhà Trần Nhiễm không biết bao nhiêu lần, hồi ấy chưa có di động, nhạc cũng chỉ nghe của Vương Phi, quần áo đồng phục trông quê quê, vừa nghĩ đến là tất cả lại hiện lên rõ ràng trước mắt.

Mở hành lý, tôi rút ra một xấp bản thảo rất dày, ngoài việc tĩnh tâm, đây là toàn bộ những gì tôi có ở Hạ Môn. Giáo sư Trương ở đại học luôn nâng đỡ tôi, lần nào viết kịch bản xong ông cũng giúp tôi đề cử. Tôi cầm tập bản thảo mà ông đã hối thúc tôi viết hơn một năm, đưa từng tờ vào máy fax, hy vọng lần này sẽ có triển vọng. Không biết vì sao thầy Trương coi trọng tôi, nhưng cứ có người tin tưởng là tôi sẽ đặc biệt kiên trì, trước đây Trần Nhiễm nói với tôi, em viết thứ gì đó đi, không ngờ vừa đặt bút viết lại thành viết cả đời.

Nhớ đến những ngày ở Hạ Môn, có khi mấy tháng cô độc không nói một lời, tập bản thảo viết rồi xé, xé rồi viết, giống như cây xoài ngoài cửa sổ vàng rồi rụng, rụng rồi vàng. Sự nhàm chán khi sáng tác lại mang đến luồng gió mới cho cuộc sống của tôi, nó kéo tôi ra khỏi tình cảm cố chấp, dùng tâm tình lắng đọng nhìn nhận bản thân, hiểu ra chính mình ngây thơ, cũng chấp nhận anh thiếu chín chắn, thấy sự tốt đẹp của tình yêu, cũng biết được giới hạn của nó. Con người cần liên tục theo đuổi, luôn ở trên đường, có lẽ bạn vẫn chưa biết rốt cuộc thứ mình theo đuổi là gì, nhưng nếu không tiến về phía trước, bạn sẽ không bao giờ biết được.

~*~

Không ngờ người đó muốn gặp tôi, càng không ngờ chính người đó đã tháo gỡ khúc mắc cuối cùng của tôi.

Chất lỏng vàng óng chảy xuôi theo viên ly, tôi lạnh nhạt nói tiếng cảm ơn, Tiểu Ngưu đặt bình rượu xuống, nhìn tôi qua kính đen, tôi cực kỳ ghét anh ta đeo kính, nó khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Trần Nhiễm nói anh ta chơi cô phiếu, nhìn cũng thấy, phong thái của người trí thức nhạt đi không ít.

“Không tin nổi hai người lại kết hôn.”

Tôi không biết nên trả lời thế nào, bèn tiếp tục yên lặng.

“Trần Nhiễm là một thi nhân, thi nhân đó...” Tiểu Ngưu dựa vào sô pha, giọng điệu hết sức kịch, sau đó nhàn nhạt bổ sung một câu: “Kết hôn với cô thật là phí.”

“Anh đến để châm chọc tôi sao?”

“Không.” Anh ta thẳng lưng lên, chia ra một cái hộp: “Tôi đến tặng quà.”

Tôi ngỡ vực cảm lấy, vừa mở ra đã giật nảy: “Đây là ý gì?”

“Không ý gì cả, Trần Nhiễm là bạn tốt nhất của tôi, của tôi cũng là của cậu ấy, thật ra không cần tặng, nhưng bây giờ tôi đang có cái này, coi như là tấm lòng.”

“Tôi không thể nhận được.”

“Tôi không nói là tặng cô, tôi tặng hai người, Trần Nhiễm từ chối à?”

“...”

Tiểu Ngưu châm thuốc lá, hít hai hơi rồi vung vẩy tay nói với tôi: “Thật ra ngoài bộ dạng coi được, cô chẳng còn điểm nào tốt cả. Đầu óc không gọi, tầm mắt hạn hẹp, khí chất, chỉ có thể nói...” Anh ta phẩy tay: “... tầm thường không chịu được.”

“Tôi kém cỏi đến thế sao?”

“Có, tuyệt đối có, tin tôi đi. Làm người cô đã làm không tốt rồi, làm phụ nữ, cô xem, tính lăng lơ...”

“Tôi đâu có lăng lơ?”

“Cô nói xem lúc còn đang hòa thuận với Trần Nhiễm, cô có người khác hay không?”

“Đừng nhắc đến chuyện này, chính anh ấy cũng có người khác.”

“Cô thấy bằng con mắt nào?”

“Cả hai mắt của tôi đều thấy.”

“Cô nhìn đi, cô nhìn đi, tật xấu thứ hai là hay ghen tị, còn cả tính khí nóng nảy nữa, cô xem, từ Thượng Hải đến Trùng Khánh, từ Trùng Khánh đến Hạ Môn, cô hại bạn tôi chẳng thể đến trường được. Hơn nữa, ba năm trước lúc về Bắc Kinh suốt chút nữa tôi không nhận ra cậu ấy, râu tóc xồm xoàm không ra hình người. Tôi nói này, người ta ở trọ còn phải trả tiền, có ai như cô không?”

Tôi ngăn người nghe lời trách mắng đầu tiên trong đời, thật sự câu nào cũng độc địa.

Tiểu Ngũ vất vả nói xong, uống một ngụm rượu lớn: “Cậu ấy vì cô như vậy rõ là không đáng, có một số việc cô không biết, tôi sẽ không nói cho cô, tôi đi đây.” Dứt lời liền đứng dậy, không quên bỏ thêm một câu: “Có thể cô thật sự yêu cậu ấy, nhưng tôi phải nói với cô một câu, nếu không có cô, Trần Nhiễm sẽ tiến xa hơn.”

Không có tôi sẽ tiến xa hơn sao?

Cầm quà tặng của Tiểu Ngũ mà không biết nói gì, tôi tưởng thời vàng chỉ phổ biến ở thời xưa thôi chứ.

Có lẽ vậy, từ trước đến nay tuy tôi yêu anh nhưng lại chỉ nhìn vào bản thân, hết như ngoài mình ra người khác không có hi vọng ái ố. Tiểu Ngũ nhìn Trần Nhiễm, vậy còn bạn thì sao, bạn đọc câu chuyện của tôi, liệu có biết ai đúng ai sai không? Nếu bạn nhớ tới người mình yêu, vậy tôi nghĩ bạn đã hiểu ra rồi, đúng và sai, vĩnh viễn không sánh bằng đáng hay không đáng.

~*~

Tháng 1 năm 2007, tôi được gả cho anh dưới sự chứng kiến của mọi người. Đêm trước đó, tôi lôi chiếc đèn ghi-ta màu đen ra nói với Trần Nhiễm, anh luôn hát cho em, hôm nay để em hát tặng anh một bài đi. Anh gật đầu, tôi hát một bài nổi tiếng hồi xưa, rất chú tâm, chú tâm hát cho anh nghe.

Không còn hứa hẹn, lại bị anh giữ càng chặt.

Không còn anh nữa, thế giới của em chỉ còn vô tận mưa rơi.

Em đánh đổi thời gian một đời để quên anh, nhưng hồi ức... hồi ức... hồi ức... trong lòng em không thể kiềm chế nhảy ra ôm anh.

Tình yêu đặc biệt chỉ dành cho người đặc biệt là anh.

Trống vắng trong em không thể trốn được ánh mắt anh.

Tình yêu đặc biệt chỉ dành cho người đặc biệt là anh.

Anh khiến em ngày càng không tin vào bản thân.

Em vẫn nghe thấy giọng nói của anh vương vấn cõi lòng em.

Em không thể chấp nhận chia lìa, dẫu cho chúng ta mãi mãi không ở bên nhau.[2]

Hôn lễ tổ chức theo ý tôi, đơn giản, không có tiệc rượu hay mâm cỗ. Nhưng mà như lời Tiểu Ngũ nói, tôi muốn một nghi thức tầm thường không chịu được, tôi muốn được chính tai nghe thấy anh trả lời, vậy là đủ rồi.

Trần Nhiễm, bất kể nghèo túng, bệnh tật, khó khăn, đau đớn, giàu có, khỏe mạnh, hạnh phúc, anh có đồng ý ở bên Hồ Tâm Đình, trân trọng cô ấy một đời một kiếp không?

Tôi đồng ý.

~*~

“Đình Đình, anh xin được vào đại học Tübingen,[3] theo anh đi đi.”

Tôi dựa vào ngực anh, phòng ngủ trong đêm ấm áp yên tĩnh, những kẽ hở của chiếc rèm cửa chúng tôi cùng nhau mua được ánh trăng rọi qua, khiến tôi có thể nhìn thấy gương mặt anh, cặp mắt dịu dàng, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, vẻ đẹp chỉ cần thấy một lần sẽ không bao giờ quên. Khẽ cử động, tôi khẽ sát anh hơn, ngửi thấy mùi hương cây cỏ thoang thoảng, tôi mở miệng: “Em không muốn đi, anh sẽ về mà, em chờ anh về.”

Trần Nhiễm hồi lâu không lên tiếng, cuối cùng thở dài, tôi chỉ có thể ôm anh càng chặt, nói với anh tôi vô cùng chân thành, nhưng chuyện một người đuổi theo một người khác không phải kết quả mà tôi muốn, không có kết quả, chúng tôi ở bên nhau, nhưng dù sao đây cũng là cuộc đời của hai người, hai cuộc đời sẽ không bao giờ dừng lại. Thật may Trần Nhiễm không phải một người đàn ông chỉ có tình yêu, anh nói cho tôi biết thế giới rất rộng, cuộc đời

rất dài, có thể buồn rất nhiều thứ, đối với anh, tôi cũng không phải một người phụ nữ xa lạ, tôi sẽ để anh vì tôi mà tiến được xa hơn.

Tháng 8 năm 2007, tôi ra sân bay tiễn Trần Nhiễm, anh đi nước Đức xa xôi, tôi cười nói tạm biệt, tuy rằng lưu luyến, lưu luyến biết bao.

Tháng 9 năm 2007, thầy Trương nói với tôi kịch bản đã được một đạo diễn có tiếng vừa ý, lúc ấy tôi vui mừng muốn điên lên, điều đầu tiên nghĩ đến chính là gọi điện thoại nói cho anh, nói cho anh tôi có một tương lai rộng mở hơn.

Tháng 11 năm 2007, tôi phát hiện mình đã mang thai, Trần Nhiễm rất mâu thuẫn, anh nói muốn đợi khi anh ở bên tôi mới có con, nhưng tôi vẫn quyết định sẽ sinh. Về sau bác sĩ bảo đây là con trai, tôi nghĩ tôi sẽ rất yêu đứa nhỏ này, bởi vì nó là tình yêu của tôi với một người, cũng là mối nợ của tôi với một người khác.

Câu chuyện đến đây, tôi nghĩ mình đã có thể viết một dấu chấm tròn. Cuộc sống luôn tiếp diễn mà câu chuyện chấm dứt, chẳng qua là vì tác giả đã kể hết, giờ không còn gì nữa. Không biết người đang đọc câu chuyện này, bạn có từng trải qua những khoảnh khắc hoặc cảm xúc tương tự như tôi không? Thật ra đến bây giờ, tôi vẫn như trước không thể giải thích tình yêu rốt cuộc là gì, cũng không thể trả lời Chu Chu, yêu một người rốt cuộc có ý nghĩa hay không. Tới nay tôi vẫn không dám xưng mình đã đủ từng trải để nói.

Tôi khẳng định tôi yêu Trần Nhiễm, tôi yêu anh khi thấy anh chụp ảnh tôi trên Lư Sơn, tôi yêu anh khi trộm lấy đi quyển ‘Lão đảo loạn choang’, tôi yêu anh khi theo anh vào nhà của Động Ngư, tôi yêu anh khi lặng lẽ tiễn anh rời Bắc Kinh, tôi yêu anh khi dành sáu tiếng đồng hồ để tặng anh một quyển sách, tôi yêu anh khi đứng như Toto[4] dưới lầu của ký túc xá đợi hết đêm này đến đêm khác. Đau lòng, thống khổ, bỏ rơi và bị bỏ rơi, hờ hững và bị hờ hững, hoài nghi và bị hoài nghi, tất cả đều chưa bao giờ cắt đứt được tình yêu của tôi đối với anh.

Tình yêu giống như thơ, chỉ cần tâm hồn thấu hiểu.

Sắc trời nhuộm tối, tình yêu sẽ đến với chúng tôi sao?

Áng thơ cuối cùng được thi nhân Auden để lại trên cõi đời chính là khởi đầu của chúng tôi, cũng là tất cả của chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Trời Nhuộm Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.